

*Jack Canfield
Mark Victor Hansen*

Supă
de Pui
pentru

SUFLET

*101 povestiri
pentru mângâierea inimii și înviorarea sufletului*

EDITURA AMALTEA

SUPĂ DE PUI PENTRU SUFLET

*101 povestiri
pentru mângâierea inimii
și înviorarea sufletului*

Jack Canfield
și
Mark Victor Hansen

*Editura AMALTEA
București, 1998*

coperta: Alice Iordache

scanare: Simona Derla

paginare: Adrian Militarii, Marius Dumenică

culegere: Ana-Magdalca Zainea, Amalia Trafor, Tatiana Militaru

corectură: Dr. Daniela Popescu, Dr. Carmen Rotaru,

Dr. Dana Grosu, Lucia Ionescu *tehnoredactare computerizată:* AMALTEA TehnoPlus

traducere: Monica Șerban

adaptare: Mihaela Mazilu, Dr. Iuliana Cârstoiu

editori: Dr. M.C. Popescu-Drânda Dr. Cristian Cârstoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale CANFIELD, JACK

Supă de pui pentru suflet: 101 povestiri pentru mângâierea inimii și învierea
spiritului / Jack Canfield, Mark Hansen; trad. de Monica Șerban - București: Editura
AMALTEA, 1998 256 p.: ii; 21 cm. - (Cunoaștere & Autoeducare)

ISBN 973-9397-19-0

- I. Hansen, Mark
- II. Șerban, Monica (trad.)

820(73)-32=590

Chicken Soup for the Soul © Jack Canfield and Mark Victor Hansen

Supă de pui pentru suflet / Jack Canfield, Mark Victor Hansen ISBN 973-9397-19-0 ©
1998 - Editura AMALTEA

Adresa: Spătarului 31, 70242 București, tel/fax: (01) 21 04 555 email:

emamaltea@hotmail.com

*Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii AMALTEA. Nici o parte a
acestui volum nu poate fi reprodusă, în nici o formă, fără permisiunea scrisă a Editurii
AMALTEA.*

Printed in Romania.

Tipărit la S.P. „Bucureștii Noi”, Hrisovului 18 A, sector 1, București.

„După ce am intervievat sute de persoane bogate și celebre, am ajuns la concluzia că banii și faima nu te fac automat fericit. Fericirea trebuie să vină din interior. Aș prefera mai degrabă să am un milion de zâmbete în inimă decât un milion de dolari în buzunar. „Supa de pui pentru suflet” vă va ajuta să puneți un milion de zâmbete în inimile dumneavoastră ”

Robin Leach
Personalitate TV și scriitor

„Să spui povești este una dintre cele mai convingătoare mijloace de a-i învăța pe alții valorile și de a deschide uși către noi posibilități. În această colecție bogată și variată, fiecare va găsi cel puțin o poveste care să îl impresioneze - o povestire pe care veți dori să o păstrați ca pe o comoară și să o împărtășiți și altora.”

Nathaniel Branden Autor, „Puterea Prețurii De Sine”

„Aceasta este o carte minunată, caldă, care inspiră, plină de idei și profunzime, pe care oricine o poate folosi ca pe o parte integrantă a vieții lor. Ea ar trebui citită, apreciată și recită într-una.”

Brian Tracy Autor,
„Psihologia împlinirilor”

„Această carte este înțelepciune și mângâiere pentru toate vârstele. Este tot atât de contemporană ca și o călătorie în spațiu și veșnică precum o piramidă. Lumea are nevoie de povestitori ca să ne ajute să ieșim din confuzia și haosul acestor vremuri. Jack și Mark sunt povestitori talentați și colecționari de povești adevărate. Ce dar divin: pentru profesori, pentru oratori, pentru oricine aflat pe calea vindecării și a dezvoltării. Totul este aici, scris cu înțelepciune, compasiune și integritate.”

Sidney B. Simon
Profesor Emerit, Universitatea din Massachusetts,
co-autor la „Clarificarea Valorilor, Iertarea”
și la alte 14 cărți

„M-am bucurat de fiecare pagină. Povestirile sunt emoționante și extrem de motivante, poeziile sunt minunate și citatele sunt profunde și pline de înțeles. Jack și Mark au compilat o cantitate uriașă de înțelepciune. Conținutul ei pătrunde în toate aspectele vieții.

Această carte va fi un dar minunat de împărtășit cu cei dragi, și puteți fi siguri că voi cumpăra și alte exemplare pentru prieteni și familia mea”

Richard Loughlin
Președinte, Corporația Century 21 Real Estate

„Ce carte mare! Jack Canfield și Mark Victor Hansen au scris o carte care are același efect pe care-l avea supa de pui a bunicii mele... Este caldă și îți merge la suflet. Vreau s-o folosesc ori de câte ori voi avea nevoie de iubire.”

Dawn Steel
Fost Președinte, Columbia Pictures

„Supa de pui pentru suflet ne aduce aminte că principalul ingredient al vieții este Dragostea. Trebuie să o citească toată lumea!”

Wally Amos
Renumitele Prăjiturile Amos

„Ce dar minunat ne-ați oferit. Această colecție de povestiri! Și ce dar extraordinar va fi pentru prietenii mei! Sunt convins ca Supa de pui pentru suflet ar trebui să fie pusă la capul patului și citită timp de 30 de minute la sfârșitul fiecărei zile pentru a ne păstra credința în natura umană și în bunătatea fundamentală a oamenilor.

Povestirile pe care le-ați selectat încălzesc inima omului și atenuează șocul provocat de știrile zilnice din mass-media. Cartea dumneavoastră revigorează sufletul și ne arată sensul pozitiv al vieții. O treabă superbă! Sunt sigur că va fi un succes imens.”

Bob Reasoner
Președinte, Consiliul Internațional pentru Prețuirea de Sine
Autor, „Edificiul Prețuirii de Sine”

*Dacă există lumină în suflet,
Omul va fi frumos.
Dacă există frumusețe în om,
Este armonie în casă.
Dacă în casă este armonie,
Va fi ordine în țară.
Dacă în țară este ordine Atunci va fi pace în lume.*

Proverb chinezesc

Cu dragoste dedicăm această carte soțiilor noastre, Georgia și Patty, și copiilor noștri, Christopher, Oran, Kyle, Elisabeth și Melanie, care sunt supa de pui pentru sufletele noastre.

Voi mereu ne mângâiați inima și ne înviorați sufletul. Vă iubim foarte mult!

MULȚUMIRI

Această carte a necesitat aproape doi ani pentru a fi scrisă. S-a muncit cu dragoste și a fost nevoie de eforturile conjugate ale multor oameni. Dorim în mod special să mulțumim următorilor:

Patty Mitchell, care a bătut la mașină fiecare din aceste povestiri de cel puțin cinci ori. A lucrat de multe ori până la ora 10 seara și de multe ori și sâmbăta și duminica. Mulțumim, Patty! N-am fi putut s-o facem fără tine.

Kim Wiele, pentru editarea și reeditarea acestor povești, făcând cea mai mare parte din munca de cercetare și de coordonare, asigurând dreptul de autor al povestirilor pe care nu le-am scris noi. A făcut o treabă extraordinară. Mulțumim, Kim.

Kate Driesen, care a asistat la editarea, citirea și corectarea fiecărei povestiri și ne-a ajutat mult cu munca de cercetare. Ai fost întotdeauna lângă noi atunci când nu mai aveam timp. Mulțumim.

Wanda Pate, care a contribuit neîncetat la munca noastră cu editarea și cercetarea.

Cheryl Millikin, care a făcut posibil fluxul normal al circulației materialului.

Lisa Williams, pentru că a avut grijă de afacerile lui Mark, pentru ca acesta să se poată ocupa de carte.

Larry Price și Mark Powers, pentru menținerea în ordine a tuturor celorlalte lucruri, pe perioada în care această carte a fost scrisă.

Sutelor de oameni care au ascultat, citit și au comentat aceste povestiri, poezii și citate.

Tuturor prietenilor noștri de la Asociația Oratorilor Naționali, care ne-au oferit cu generozitate propriile lor materiale pentru a completa această carte. Vrem să mulțumim în mod special lui Dottie Walters pentru încurajarea și sprijinul neîntrerupt.

Lui Franc Sincone, un prieten drag, care a contribuit la multe dintre aceste povestiri.

Lui Jeff Herman, pentru că este un agent literar atât de inspirat și a crezut în această carte încă de la început. Jeff, suntem încântați să lucrăm cu tine.

Lui Peter Vegso, Gary Seidler și Barbara Nichols de la Health Communications pentru că au înțeles viziunea acestei cărți înainte ca s-o facă altcineva. Îți apreciem sprijinul entuziast.

Lui Cindy Spitzer, care a scris și a publicat multe dintre aceste povestiri. Cindy, contribuția ta a fost extraordinară.

Mariei Stilkind, redactorul nostru de la Health Communications, pentru eforturile necontenite de a aduce această carte la un nivel maxim de calitate.

Lui Bob Proctor, care a contribuit la multe din aceste povești și anecdote. Mulțumim, Bob. Ai fost un prieten adevărat.

Lui Brandon Hali, care ne-a ajutat cu două povestiri.

Mai dorim să mulțumim de asemenea următoarelor persoane care ne-au oferit părerea la o primă lectură: Ellen Angelis, Kim Angelis, Jacob Blass, Rick Canfield, Dan Drubin, Kathy Fellows, Patti Hansen, Norman Howe, Ann Husch, Tomas Nani, Dave Potter, Danielle Lee, Michele Martin, Georgia Noble, Lee Potts, Linda Price, Martin Rutte, Lou Tartaglia, Dottie Walters, Rebecca Weidekehr, Harold C. Wells.

INTRODUCERE

Știm tot ceea ce trebuie să știm pentru a pune capăt nesfârșitelor suferințe sufletești pe care mulți oameni le experimentează în mod curent. Respectul față de sine și randamentul personal sunt două atribute pe care le pot avea toți cei care își fac timp pentru ele.

Este foarte greu să transpui pe hârtie spiritul oricărui moment din viața reală. Povești pe care le spunem zilnic au necesitat transcrierea lor de cel puțin cinci ori pentru a suna bine în scris așa cum sună și în realitate. Când veți citi aceste rânduri, vă rog uitați tot ce ați învățat la orele de lectură rapidă. Încetiniți ritmul. Luați aminte la cuvintele din inima și mintea dumneavoastră.

Savurați fiecare povestire. Dați-le voie să vă impresioneze, întrebați-vă după aceea: ce trezesc ele în mine? Ce-mi sugerează ele? Ce sentiment sau dorință din interiorul meu au atins? Lăsați-vă cuceriți de fiecare povestire.

Unele dintre ele vă vor vorbi mai pe înțeles decât altele. Unele vor avea semnificații mai profunde. Unele vă vor face să plângeți. Unele să râdeți. O parte dintre ele vă vor încălzi inima. Altele vă vor lovi drept între ochi. Nu există o reacție standard. Există doar reacția dumneavoastră. Nu încercați să vă împotriviți și lăsați-vă în voia ei.

Nu vă grăbiți când citiți această carte. Găsiți-vă timp să o gustați și să o savurați. Îndrăgiți-o cu toată ființa. Însurează zeci de mii de ore pentru a alege ceea ce a existat mai bun în 40 de ani de experiență.

Un ultim lucru: Să citești o carte ca aceasta este ca și când ai sta la masă și ai mânca un prânz alcătuit din prăjituri. S-ar putea să vi se facă rău de atâtă dulce. Este o masă fără legume, salată sau pâine. Este doar esență cu puțină frișcă.

La orele noastre de seminar și de lucru petrecem mai mult timp cu stabilirea și analizarea implicațiilor fiecărei povestiri. Există mai multe explicații și modalități de a aplica lecțiile și principiile la viața de zi cu zi. Nu lecturați pur și simplu. Faceți-vă timp să le înțelegeți și să vi le apropiați.

Dacă simțiți nevoia să împărtășiți povestirile și cu alții, nu ezitați. Când o poveste vă determină să vă gândiți la altă persoană, chemați-o și povestiți-i și ei. Nu vă feriți de aceste povestiri și lăsați-le să vă determine să faceți ce vă îndeamnă inima. Ele sunt menite să vă inspire și să vă motiveze.

În cazul multor povestiri am mers direct la sursă și i-am rugat pe autori să le scrie ori să le povestească cu propriile lor cuvinte. Multe dintre ele păstrează amprenta creatorilor lor. Am încercat ca fiecărei povestiri în parte să-i atribuim autorul de drept.

Sperăm că veți fi încântați de lectura acestei cărți tot atât de mult pe cât am fost noi atunci când am scris-o.

1. DESPRE DRAGOSTE

Și va veni și ziua când, după ce vom controla spațiul, vânturile, mările și gravitația, vom controla, pentru Dumnezeu, forțele dragostei. Și în ziua aceea, pentru a doua oară în istoria lumii, vom fi descoperit focul.

Tielhard de Chardin

DRAGOSTEA: SINGURA FORȚĂ CREATOARE

Răspândiți dragostea oriunde mergeți: mai întâi în casele voastre. Oferiți dragostea copiilor voștri, soției sau soțului, unui vecin... Nu lăsați pe nimeni să plece de la voi fără să se simtă mai fericit. Fiți expresia vie a bunătății lui Dumnezeu; bunătate pe chipul vostru, bunătate în ochii voștri, în zâmbetul vostru, bunătate în primirea caldă.

Maica Tereza

Un profesor de colegiu și-a dus într-o zi clasa de sociologie în mahalalele orașului Baltimore pentru a studia cazul a 200 de băieți care locuiau acolo. Studenții au fost rugați să scrie o evaluare a viitorului fiecărui băiat. În toate cazurile studenții au scris, „Nu are nici o șansă”. Douăzeci și cinci de ani mai târziu un alt profesor de sociologie a dat întâmplător peste aceste studii. Atunci, și-a pus studenții să urmărească proiectul și să vadă ce se întâmplase cu acei băieți. Cu excepția a 20 dintre ei care se mutaseră sau muriseră între timp, studenții au aflat că 176 din cei 180 obținuseră mai mult decât un succes obișnuit, devenind avocați, doctori și oameni de afaceri. Profesorul rămase uimit și se hotărî să cerceteze mai departe. Din fericire, toți băieții locuiau în oraș sau în apropiere, astfel încât a existat posibilitatea să-i contacteze pe fiecare în parte și să-i întrebe „Cum vă explicați succesul dumneavoastră?” De fiecare dată răspunsul a fost același și plin de căldură, „A existat o profesoară”. Profesoara încă mai trăia, așa că a căutat-o și a întrebat-o pe bătrâna încă plină de energie, ce formulă magică a folosit pentru a-i transforma pe micii vagabonzi în oameni plini de succes. Ochii profesoarei străluciră, și pe chipul ei apără un zâmbet blând. „Totul a fost foarte simplu” spuse ea. „I-am iubit pe acești băieți”.

Eric Butterworth

TOT CE ÎMI ADUC AMINTE

Când tata vorbea cu mine, întotdeauna începea cu „Ți-am spus astăzi cât de mult te iubesc?” Sentimentul de dragoste a fost reciproc și, în ultimii săi ani, pentru că viața sa părea vizibil că se afla în ultima fază, am devenit și mai apropiați... dacă se putea așa ceva.

La vârsta de 82 de ani el era gata să moară, și eu eram pregătit să-l las să plece de lângă mine, pentru a nu-i mai prelungi suferința. Am râs și am plâns, ne-am ținut de mâini și ne-am spus unul altuia cât de mult ne iubim și am căzut de acord că îi venise sorocul. I-am spus, „Tată, după ce nu vei mai fi, să-mi dai un semn că ești bine”. A râs de absurditatea cererii mele. Tata nu credea în viața după moarte. Nici eu nu pot să spun că eram prea convins, dar trecusem prin mai multe situații care m-au făcut să cred că poți primi niște semne „de pe lumea cealaltă”.

Tatăl meu și cu mine eram atât de profund legați, încât am simțit atacul de inimă în propriul meu piept în momentul în care a murit. Mai târziu am jelit la gândul că cei din spital, în înțelepciunea lor sterilă, nu m-au lăsat să-l țin de mână atunci când și-a dat ultima răsuflare.

Zi după zi mă rugam să aud ceva de la el, dar nimic nu s-a întâmplat. Noapte după noapte m-am rugat pentru un vis înainte de a adormi. Și totuși au trecut patru luni lungi în care nu am auzit și nu am simțit altceva decât durere pentru pierderea suferită. Mama murise cu cinci ani înainte de boala Alzheimer, și deși aveam propriile mele fete, am simțit moartea ei ca un copil părăsit.

Într-o zi, în timp ce stăteam întins pe o masă de masaj într-o cameră întunecoasă și liniștită, așteptând să-mi vină rândul, m-a izbit brusc un dor de tatăl meu. Am început să mă întreb dacă nu cumva fusesem prea exagerat când îi cerusem să-mi dea un semn.

Mi-am dat seama că mintea mea este într-o stare hiper-acută. Capul meu era cuprins de o limpezime neobișnuită încât aș fi putut să adun coloane întregi de cifre. Am verificat să văd dacă sunt treaz și nu visez, și mi-am dat seama că nu puteam fi mai treaz de atât. Fiecare gând al meu era ca o picătură de apă care pica tulburând suprafața perfectă a unui lac, și m-am minunat de liniștea și pacea fiecărui moment care trecea. Apoi m-am gândit, „Am încercat să controlez mesajele de pe cealaltă lume. Mă voi opri acum”.

Brusc, mi-a apărut în față chipul mamei mele, așa cum arăta el înainte ca boala Alzheimer să-i fure inteligența, umanitatea și 25 de kilograme. Minunatul ei păr argintiu îi înconjură fața plăcută. Era atât de reală și atât de aproape, încât am avut senzația că, dacă întind mâna, o s-o ating. Arăta exact cum era ea cu douăzeci de ani

în urmă, înainte ca declinul să o copleșească. Puteam chiar simți aroma de Joy, parfumul ei preferat. Părea să aștepte și nu spunea nimic. Mă întrebam cum se poate întâmpla așa ceva, să mă gândesc la tata și să apară mama, și în acel moment m-am simțit puțin vinovat că nu mă gândisem și la ea.

I-am spus, „O, Mamă, îmi pare atât de rău că a trebuit să suferi de boala aceea așa de îngrozitoare”.

Ea atunci și-a aplecat capul într-o parte, ca să-mi arate că a înțeles ce i-am spus. Apoi a zâmbit - un zâmbet minunat - și mi-a spus foarte clar „Tot ce îmi aduc aminte este dragostea”. Și a dispărut.

Am început să tremur într-o cameră devenită rece dintr-o dată, și am știut din acel moment, cu toată puterea sufletului meu, că dragostea pe care o dăm și o primim este unicul lucru care contează și de care ne amintim. Suferința dispare; dragostea rămâne.

Cuvintele ei sunt cele mai importante cuvinte pe care le-am auzit vreodată, iar acel moment va rămâne pe veci în inima mea.

Încă nu am auzit nimic din partea tatălui meu, dar sunt absolut sigur că într-o zi, când mă voi aștepta mai puțin, el va apărea și îmi va spune, „Ți-am spus astăzi că te iubesc?”

Bobbie Probstein

CÂNTEC DE INIMA

A fost odată ca niciodată un om mare care s-a căsătorit cu femeia visurilor lui. Din dragostea lor, s-a născut o fetiță mică. Era o copilă isteată și veselă, și tare mult o iubea omul cel mare.

Când ea era foarte mică, tatăl ei o ridica în brațe, fredona o melodie și dansa cu ea prin toată camera, și îi spunea, „Te iubesc, fetiță mică”.

Când fetița a crescut, omul cel mare o îmbrățișa și îi spunea, „Te iubesc, fetiță mică”. Fetița se bosumfla și spunea, „Nu mai sunt o fetiță mică”. Atunci omul cel mare râdea și îi spunea, „Dar pentru mine întotdeauna vei rămâne fetița mea mică”.

Fetița mică, care-nu-mai-era-mică-deloc, plecă de acasă în lume. Cu cât învăța mai mult despre ea, învăța mai mult despre oameni. Ea își dădu seama că este cu adevărat mare și puternică, pentru că își cunoștea puterile. Una dintre puterile ei era dragostea pe care o arăta familiei sale. Nu avea importanță unde se ducea sau unde se afla, pentru că întotdeauna exista lângă ea un om mare care o suna la telefon și îi spunea, „Te iubesc, fetiță mică”.

Veni ziua în care fetița-care-nu-mai-era-mică-deloc primi un telefon. Omul cel mare era în suferință. Avusese un atac de apoplexie. Era afazic, explicară ei fetiței. Nu mai putea să vorbească și nu erau siguri că înțelegea ce i se spune. Nu mai putea să zâmbească, să râdă, să meargă, să îmbrățișeze, să danseze sau să-i spună fetiței lui, care-nu-mai-era-mică-deloc, că o iubește.

Și astfel merse ea să fie alături de omul cel mare. Când intră în cameră, văzu un om mic și deloc puternic. Se uita la ea și încercă să-i vorbească, dar nu reuși.

Fetița făcu singurul lucru pe care îl putea face. Se urcă în pat și se așeză lângă omul cel mare. Din ochii lor începură să curgă lacrimi și fetița își petrecu brațele în jurul umerilor slăbiți ai tatălui ei.

Cu capul pe pieptul lui se gândi la multe lucruri. Își aminti clipele minunate petrecute împreună și cum se simțea ea întotdeauna protejată și adorată de omul cel mare. Simți o durere adâncă la gândul acelei pierderi uriașe, cuvintele de dragoste care o mângâiaseră atâta vreme.

Și apoi, auzi dinăuntrul omului mare, bătăile inimii lui. Inima unde muzica și cuvintele trăiseră întotdeauna; inima bătea întruna, parcă indiferentă la suferințele din restul corpului. Și, în timp ce fetița se odihnea la pieptul lui, se împlinse minunea. Auzi ceea ce își dorise să audă.

Inima lui rostea cuvintele pe care gura sa nu le mai putea rosti...

Te iubesc

Te iubesc

Te iubesc
Fetiță mică
Fetiță mică
Fetiță mică

Și ea se simți din nou mângâiată.

Patty Hansen

DRAGOSTE ADEVĂRATĂ

Moses Mendelssohn, bunicul binecunoscutului compozitor german, era departe de a fi un bărbat chipeș. Pe lângă faptul că era mic de statură, mai avea și o cocoșă grotescă.

Într-o zi el se duse în vizită la un negustor din Hamburg care avea o fată încântătoare pe nume Frumtje. Moses se îndrăgosti nebunește de ea. Însă Frumtje simțea numai repulsie la vederea înfățișării lui nefericite.

Când veni timpul să plece, Moses își luă inima în dinți și urcă în camera ei pentru a putea vorbi cu ea încă o dată. Fata era o apariție încântătoare, cerească, dar îl întristă profund pentru că refuză să se uite la el. După mai multe încercări de a închea o conversație, Moses întrebă timid, „Tu crezi în căsătoriile care sunt sortite în Ceruri?”

„Da”, răspunse ea, uitându-se în continuare în jos. „Dar tu?” „Și eu cred,” spuse el. „Vezi tu, în ceruri, la nașterea fiecărui băiat, Dumnezeu anunță cu ce fată se va căsători el. Când m-am născut eu, mi s-a arătat și viitoarea mea soție. Apoi Dumnezeu a adăugat, „Dar soția ta va fi cocoșată”.

„În acel moment am strigat, ‘O, Doamne, o femeie cocoșată ar fi o tragedie. Te rog, Doamne, dă-mi mie cocoșa și lasă-i ei frumusețea”.

Apoi Frumtje s-a uitat drept în ochii lui și sufletul ei a fost copleșit de niște amintiri care veneau de dincolo de vremuri. I-a întins mâna lui Mendelssohn, și mai târziu a devenit soția lui devotată.

Barry și Joyce Vissell

JUDECĂTORUL CARE ÎMBRĂȚIȘEAZĂ

Nu mă enerva! Mai bine îmbrățișează-mă!

Lee Shapiro este un judecător pensionat. El este și unul dintre cei mai originali iubitori de oameni. La un moment dat din cariera sa, Lee și-a dat seama că dragostea este cea mai mare putere care poate exista pe lume. Și astfel a devenit Lee omul cu îmbrățișările. A început prin a oferi tuturor o îmbrățișare. Colegii lui l-au poreclit atunci „judecătorul care îmbrățișează”.

Cam cu șase ani în urmă Lee a creat ceva ce el numea „Cutia cu îmbrățișări”. Pe cutie scria „O inimă pentru o îmbrățișare”. În cutie erau 30 de inimioare roșii brodate pe spate. Lee își lua „Cutia cu îmbrățișări”, mergea pe la oameni și le oferea câte o inimioară în schimbul unei îmbrățișări.

Lee a devenit atât de cunoscut pentru acest lucru încât deseori este invitat la conferințe și convenții, unde transmite mesajul său despre dragostea necondiționată. La una dintre conferințe, la San Francisco, mass-media locală l-a incitat spunându-i, „Este ușor să împărți îmbrățișări la o conferință unde oamenii sunt pe jumătate convinși să participe. Dar n-o să poți niciodată să faci așa ceva pe stradă să zicem”.

Și astfel l-au pus pe Lee să îmbrățișeze lumea pe străzile din San Francisco. Urmat de o echipă de televiziune de la postul local, Lee a ieșit în stradă. Mai întâi s-a apropiat de o femeie care trecea pe acolo. „Bună, eu sunt Lee Shapiro, judecătorul care îmbrățișează. Vă dau una din inimioarele astea în schimbul unei îmbrățișări”. „Bineînțeles”, răspunse ea. „Prea ușor”, îl provocă din nou comentatorul local. Lee se uită în jur. Văzu o taxatoare care avea necazuri cu un posesor de BMW, căruia încerca să-i dea un bilet de parcare. Se îndreptă către ea cu echipa de filmare pe urmele lui, și spuse, „Se pare că ai nevoie de o îmbrățișare bună. Eu sunt judecătorul care îmbrățișează și îți ofer și ție o inimioară în shimbul unei îmbrățișări”. Ea acceptă.

Comentatorul de televiziune îl provocă pentru ultima oară. „Uite, vine un autobuz. Se știe că șoferii de autobuz din San Francisco sunt cei mai duri, mai îndărătnici și mai răutăcioși oameni din tot orașul. Hai să te vedem dacă poți să-l faci și pe el să te îmbrățișeze. Lee acceptă provocarea.

Când autobuzul trase pe dreapta, Lee spuse, „Bună, eu sunt Lee Shapiro, judecătorul care îmbrățișează. Munca dumitale este probabil una din cele mai stresante din lumea întreagă. Eu le ofer oamenilor îmbrățișări ca să le mai lumineze puțin viața. N-ai vrea și tu o îmbrățișare?” Uriașul de 115 kg și înalt de 1,85 m se ridică de pe locul lui, se dădu jos din autobuz și spuse: „De ce nu?”.

Lee îl îmbrățișă, îi dădu o inimioară și îi făcu cu mâna în timp ce autobuzul se îndepărta. Echipa de televiziune rămăsese fără grai. În sfârșit, comentatorul zise: „Trebuie să recunosc, sunt impresionat”.

Într-o zi prietena lui Lee, Nancy Johnston trecu pe la el. Nancy este de profesie clown și în acea zi era îmbrăcată, machiată, aranjată exact ca un clown. „Lee, ia 'Cutia cu îmbrățișări' și haide să mergem până la căminul pentru cei bolnavi incurabili”.

Când ajunseră acolo, începură să împartă pacienților pălării cu baloane, inimioare și ...îmbrățișări. Lee se simțea stânjenit. Nu mai îmbrățișase până atunci bolnavi incurabili, retardați sau paraplegici. Era pus la grea încercare. Dar, după un timp, totul a devenit mult mai ușor pentru că în drumul lor prin saloane li s-au alăturat medici, surori medicale și felceri.

După câteva ore intrară în ultimul salon. Acestea erau cele mai grave 34 de cazuri pe care Lee le văzuse în viața lui. Atmosfera era atât de sumbră încât simți cum i se rupe sufletul. Dar, din dorința lor, să împărtășească dragostea și să schimbe atmosfera, Lee și Nancy au început să umble prin salon urmați de personalul medical, care purtau deja cu toții inimioare atârinate la gât și pălării cu baloane pe cap.

În cele din urmă, Lee se apropie și de ultima persoană, de Leonard. Leonard purta o babețică albă, uriașă, pe care saliva întruna. Lee se uită la Leonard căruia îi curgeau balele și spuse, „Haide să mergem, Nancy, aici nu mai e nici o șansă”. Nancy răspunse, „Fugi de-aici, Lee. E și el o ființă umană, nu-i așa?”.

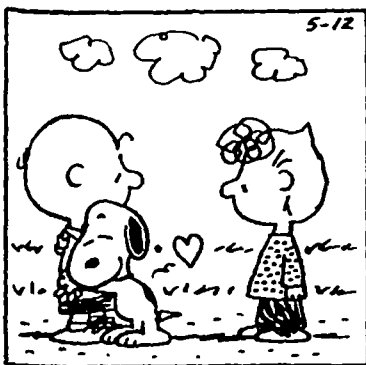
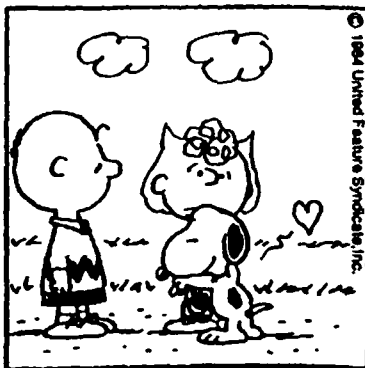
Apoi îi puse o pălărie din aceea caraghioasă pe cap. Lee luă una din inimioarele lui roșii pe care o prinse pe babețica lui Leonard. Trase aer în piept, se aplecă și îl îmbrățișa.

Dintr-o dată Leonard începu să țipe, „Eeeeeehh! Eeeeeehh!” Câțiva dintre ceilalți pacienți din cameră începură să facă zgomot, lovind diverse obiecte. Lee se întoarse către medici întrebător, și văzu cu surprindere că toată lumea plângea. Lee o întrebă pe sora șefă: „Ce se întâmplă?”

Lee nu va uita niciodată ce i-a răspuns aceasta: „Este pentru prima dată în 23 de ani când Leonard a zâmbit”.

Ce simplu este să aduci o rază de soare în viața celorlalți.

Jack Canfield and Mark V. Hansen

OARE NU SE POATE ÎNTÂMPLA ȘI AICI?

Avem nevoie de 4 îmbrățișări pe zi ca să supraviețuim.

Avem nevoie de 8 îmbrățișări pe zi ca să ne menținem.

Avem nevoie de 12 îmbrățișări pe zi ca să creștem.

Virginia Satir

La seminarele și conferințele pe care le ținem întotdeauna îi învățăm pe oameni să se îmbrățișeze. Mulți dintre ei răspund prin a spune: „Acolo unde lucrez eu nu poți să îmbrățișezi pe nimeni”.

Sunteți siguri?

Iată o scrisoare pe care am primit-o de la una dintre absolventele unui astfel de seminar.

Dragă Jack,

Îmi începusem ziua cam prost dispusă. Prietena mea Rosalind a trecut pe la mine și m-a întrebat dacă am îmbrățișat pe cineva astăzi. I-am mormăit ceva dar pe urmă am început să mă gândesc la îmbrățișări și la altele de acest fel în timpul săptămânii. M-am tot uitat pe foaia aceea despre ”Cum să faci un seminar animat” pe care ne-ai dat-o și când am ajuns la partea cu îmbrățișările m-am împotmolit pentru că nu-mi puteam închipui cum să-mi îmbrățișez colegii la serviciu.

Ei bine, m-am hotărât să proclam „zi de îmbrățișat”, și am început să-i îmbrățișez pe clienții care veneau în magazin. Era extraordinar să vezi cum se înveselesc oamenii. Un student la Economie a sărit pe tejea și a dansat. Unii chiar se întorceau și mai cereau să fie îmbrățișați. Doi băieți care se ocupau cu repararea copiatorului și care nu vorbeau nici măcar între ei, au fost atât de surprinși că s-au dezmeticit și dintr-o dată au început să vorbească și să râdă pe coridor.

Am senzația că am îmbrățișat pe toată lumea de la Școala de Afaceri Wharton și, mai mult decât atât, indispoziția mea din acea dimineață, inclusiv o durere fizică a dispărut cu totul. Îmi pare rău că scrisoarea mea este atât de lungă, dar sunt extrem de emoționată. Cel mai drăguț moment a fost atunci când vreo 10 oameni se îmbrățișau în fața tejelei. Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Cu dragoste,

Pamela Rogers

P.S.: în drum spre casă am îmbrățișat un polițist pe Strada 37. Acesta mi-a spus: „Pe polițiști nu-i îmbrățișează nimeni niciodată. Ești sigură că nu vrei să arunci cu ceva în mine?”

Un alt absolvent al seminariilor noastre ne-a trimis următoarea scrisoare despre îmbrățișări:

Îmbrățișarea este:

Îmbrățișarea este sănătoasă. Ajută sistemul imunitar, vindecă depresia, reduce stress-ul și aduce somnul. Îți dă putere, te întinerește și nu are efecte secundare neplăcute. Îmbrățișarea nu este altceva decât un medicament miraculos.

Îmbrățișarea este absolut naturală. Este organică, dulce, fără ingrediente artificiale, nepoluantă, neostilă mediului înconjurător, și sută la sută hrănitoare.

Îmbrățișarea este cadoul ideal. Minunată în orice ocazie, amuzantă atunci când o oferi, dar și când o primești, arată că nu ești indiferent și este pe deplin returnabilă.

Îmbrățișarea este practic un lucru perfect. Nu necesită baterii, nu se uzează, este ferită de inflație, nu presupune rate lunare, nu poate fi furată și nu se impozitează.

Îmbrățișarea este o resursă prea puțin folosită, cu puteri magice. Când ne deschidem inimile și brațele, îi încurajăm și pe alții să facă la fel.

Gândiți-vă la oamenii din viața voastră. Există cuvinte pe care ați dori să le roștiți? Aveți îmbrățișări pe care ați dori să le oferiți? Așteptați și sperați ca altcineva să facă primul pas? Vă rog, nu mai așteptați!

Fiiți dumneavoastră primii!

Charles Faraone

Jack Canfield

CEEAA CE SUNT EU ÎNSEAMNĂ CEVA!

O profesoară din New York se hotărî să le ofere un semn de prețuire elevilor din ultimul an, spunând fiecăruia în parte cât de importanți sunt. Folosind o metodă dezvoltată de Helice Bridges din localitatea Del Mar, California, i-a chemat în fața clasei unul câte unul; i-a spus mai întâi fiecăruia ce înseamnă pentru ea și pentru clasă, apoi a dăruit fiecăruia dintre ei câte o fundă albastră pe care scria cu litere aurii: „Ceea ce sunt eu înseamnă ceva”.

După aceea profesoara a hotărât să facă un studiu de clasă pentru a vedea ce fel de impact are aprecierea asupra unei comunități. I-a dat fiecărui student alte trei funde, și i-a instruit să meargă și să facă și ei la rândul lor această ceremonie de recunoaștere. Apoi trebuiau să urmărească rezultatele să vadă cine pe cine respectă și să le prezinte după o săptămână.

Unul dintre băieții din clasă s-a dus la tânărul vicepreședinte al unei companii din apropiere și i-a dăruit una dintre funde pentru faptul că îl ajutase în planificarea carierei sale și i-a prins funda pe cămașă. Apoi i-a dat și celelalte două funde și i-a spus, „Facem un studiu la școală despre apreciere și am dori ca și dumneavoastră să găsiți pe cineva pe care să-l apreciați și să-i dați funda albastră, apoi să i-o dați și pe cea care a rămas, pentru ca la rândul lui să poată onora pe altcineva. Vă rog să-mi povestiți după aceea ce s-a întâmplat”.

Mai târziu, vicepreședintele intră în birou la șeful său, care era cunoscut a fi un tip destul de ursuz. L-a rugat să ia loc, și i-a spus ce mult îl admira pentru că este un adevărat geniu. Șeful rămase pur și simplu uimit. Atunci vicepreședintele îl întrebă dacă nu ar vrea să accepte funda albastră în semn de recunoaștere și să și-o prindă pe haină. Șeful cel uimit spuse: „Sigur că da”.

Vicepreședintele luă funda albastră și o prinse pe haina șefului său chiar în dreptul inimii. Dându-i și cealaltă fundă, spuse: „N-ați vrea să îmi faceți o favoare? Vă deranjează dacă luați și funda aceasta pentru a o dăruia altcuiva pe care îl apreciați? Tânărul care mi-a dat fundele face un studiu la școală și ar vrea ca noi să facem această ceremonie de recunoaștere și să observăm cum îi influențează pe oameni”.

În acea noapte, șeful lui merse acasă la fiul său de 14 ani și se așeză lângă el. Îi spuse: „Astăzi mi s-a întâmplat un lucru de necrezut. Mă aflu în biroul meu când unul dintre subalternii, mei a venit și mi-a spus că mă admiră, și mi-a dat o fundă albastră pentru faptul că sunt un geniu creator. Închipuieste-ți! Crede că sunt un geniu creator! Apoi mi-a prins în piept această fundă albastră pe care scrie: „Ceea ce sunt eu înseamnă ceva”. Și mi-a mai dat și o altă fundă pentru a o dăruia unei persoane pe care

o apreciez. În timp ce veneam cu mașina spre casă, mă tot întrebam cui să ofer acest semn de recunoaștere și m-am gândit la tine. Vreau să accepți semnul meu de prețuire.

Zilele mele sunt atât de zbuciumate încât atunci când ajung acasă, nu prea îți acord mare atenție. Câteodată țip la tine pentru că nu iei note suficient de mari la școală și pentru că dormitorul tău arată ca un câmp de bătălie, dar nu știu cum, în seara asta mi-am dorit să stau lângă tine aici și să-ți spun ce mult însemni tu pentru mine. În afară de mama ta, tu ești cea mai importantă ființă din viața mea. Ești un copil minunat și te iubesc!”

Puștiul uimit începu să plângă în hohote și nu se mai putea opri. Tremura din tot corpul. Se uită în sus la tatăl lui și îi spuse printre lacrimi: „Mă pregăteam să mă sinucid mâine, tată, pentru că eu credeam că nu mă iubești. Acum nu mai e nevoie să fac asta”.

Helice Bridges

*Sunteți invitat să deveniți
administratorul
visului*

„Ceea ce sunt eu înseamnă ceva”

O Fundă Albastră
pentru fiecare persoană din
America - crearea unei fundații de
recunoaștere pentru generația actuală
și pentru cele care vor veni.

Visul lui Helice Bridges este să prindă o fundă albastră în pieptul fiecărui american până în anul 2000. Pentru a-l ajuta să-și îndeplinească visul, puteți comanda fundele albastre „Ceea ce sunt eu înseamnă ceva” sunând la (1-800)-887-8422 sau scriind la HBC, P.O. Box 2115, Del Mar, California 92014, USA.

UNA CÂTE UNA

Un prieten de-al nostru se plimba pe o plajă mexicană pustie pe la apusul soarelui. În timp ce se plimba, văzu în depărtare un alt bărbat. Pe măsură ce se apropie de el, observă că localnicul se tot apleca, ridica ceva de jos și arunca în apă. Din când în când tot arunca ceva în ocean.

Ajungând tot mai aproape de el, prietenul nostru observă că bărbatul culegea de pe jos stele de mare aruncate de valuri pe țărm și le arunca înapoi în apă, una câte una.

Prietenul nostru era contrariat. Se dădu mai aproape de omul respectiv și spuse, „Bună seara, prietene. Mă întrebam ce tot faci”.

„Arunc aceste stele de mare înapoi în apă. Vezi tu, acum este reflux și toate stelele astea au fost aruncate la mal. Dacă nu le arunc înapoi, vor muri cu toatele”.

„Înțeleg”, răspunse prietenul nostru, „dar trebuie să fie mii de stele de mare pe toată plaja. Nu poți să le aduni pe toate. Sunt pur și simplu prea multe. Și pe de altă parte nu-ți dai seama că acest lucru se poate întâmpla chiar acum pe alte sute de plaje de pe costa asta? Nu vezi că n-are nici un rost?”.

Localnicul zâmbi, se aplecă, mai culese o stea de mare, și după ce o aruncă înapoi în mare, îi răspunse: „Are rost, pentru aceea pe care tocmai am aruncat-o!”.

Jack Canfield și Mark V. Hansen

DARUL

Bennet Cerf ne relatează această poveste emoționantă despre un autobuz care se târâia hurducându-se de-a lungul unui drum din Sud.

Pe unul din locuri stătea un bătrân pirpiriu care ținea în mână un buchet de flori proaspete. Pe scaunul din față se afla o fată care nu-și mai putea lua ochii de la florile lui. Veni și timpul ca bătrânul să se dea jos din autobuz. Brusc, el aruncă florile în poala fetei. „Se vede că-ți plac florile”, explică el, „și cred că soției mele i-ar fi plăcut să ți le dau. O să-i spun că ți le-am dat”. Fata primi florile, apoi îl privi pe bătrân cum coboară și cum intră pe poarta unui mic cimitir.

UN FRATE CA ACESTA

Un prieten de-al meu pe nume Paul, a primit de la fratele lui, de Crăciun, un automobil. În Seara de Ajun, când Paul a plecat de la birou, un puști cu păr țepos se tot învârtea în jurul mașinii strălucitoare, admirând-o. „E mașina dumneavoastră, domnule?” întrebă el.

Paul dădu din cap. „Fratele meu mi-a făcut-o cadou de Crăciun”. Puștiul rămase cu gura căscată. „Vreți să spuneți că v-a dat-o fratele și nu v-a costat nimic? Mamăăăă, ce n-aș da și eu să...” Și ezită să mai continue.

Bineînțeles că Paul știa ce vroia să spună puștiul. Că își dorea un frate ca acesta. Dar ce spuse puștiul îl năuci pe bietul Paul.

„Ce n-aș da”, continuă băiatul, „să pot să fiu și eu un frate ca acesta”.

Paul se uită la băiat perplex, apoi adăugă deodată, „Vrei să te plimb cu mașina mea?”

„O, da, mi-ar plăcea”.

După ce merseră o bucată de drum, băiatul se întoarse către el cu ochii strălucind și spuse, „Domnule, vă supărați dacă mă duceți până în fața casei?”

Paul zâmbi puțin. Credea că știe ce vroia puștiul. Vroia să le arate vecinilor că a venit acasă într-o mașină mare. Dar Paul se înșela din nou. „Vreți să opriți acolo unde sunt treptele alea două?” întrebă băiatul.

Fugi în sus pe scări. Apoi la scurtă vreme Paul îl auzi întorcându-se, însă de data asta nu atât de repede. Își ducea în brațe micuțul frate infirm. Îl lăsă jos pe ultima treaptă, apoi se înghesui nițel în el și îi arătă mașina.

„Uite-o, Buddy, exact cum ți-am spus eu sus. Fratele lui i-a dat-o de Crăciun și nu l-a costat nici un sfanț. Într-o zi am să-ți fac cadou și eu una exact ca asta... apoi o să poți vedea cu ochii tăi toate lucrurile acelea drăguțe din vitrinele magazinelor de care îți tot povesteam”.

Paul ieși din mașină și îl luă pe puști și îl puse pe locul din față al mașinii. Fratele lui mai mare se așeză cu ochii strălucind lângă el și toți trei porniră într-o călătorie de zile mari.

În acea seară din Ajunul Crăciunului, Paul a înțeles ce vroia să spună Iisus când a zis: „Este o binecuvântare mai mare să dăruiești...”

Dan Clark

DESPRE CURAJ

„Deci credeți că sunt curajoasă?” întrebă ea.

„Da, cred”

„Poate că sunt. Dar asta datorită unor profesori sufletești. O să vă povestesc despre unul dintre ei. Cu mulți ani în urmă, când lucram ca voluntară la Spitalul Stanford, am cunoscut o fetiță, Lisa, care suferea de o boală rară și gravă. Singura ei șansă de vindecare părea a fi o transfuzie de sânge de la frățiorul ei de cinci ani, care supraviețuise într-un mod miraculos aceleiași boli și reușise să-și dezvolte anticorpi împotriva acelei maladii. Doctorul i-a explicat situația frățiorului ei mai mic, și l-a întrebat dacă vrea să-i doneze sânge surorii lui mai mari. L-am văzut atunci că ezită puțin, după care, a tras aer în piept și a spus: „Da, o să-i dau sânge dacă asta o va salva pe Lisa”.

În timp ce se efectua transfuzia, el stătea întins în pat lângă sora sa și zâmbea, așa cum făceam și noi toți, văzând cum fetiței îi revenea culoarea în obraji. Dintr-o dată însă, chipul lui pâli, și zâmbetul îi pieri de pe buze. Își ridică ochii către doctor și-l întreabă cu o voce tremurândă, „De acum încep să mor?”.

Fiind micuț, băiețelul înțeleșese greșit; el credea că o să trebuiască să-i dea tot sângele surorii lui.

„Da, am învățat ce e curajul,” adăugă ea, „pentru că am avut profesori sufletești”.

Dan Millman

MARELE ED

Când am ajuns în orașul unde urmă să prezint un seminar despre Fermitatea în Conducere, un mic grup de oameni m-a invitat la cină pentru a mă pune la curent cu cei cărora urma să le vorbesc a doua zi.

Se vedea clar că șeful grupului era Marele Ed, un munte de om cu o voce răsunătoare. La cină mi-a spus că este un fel de specialist în rezolvarea disputelor într-o mare organizație internațională. Datoria lui era să meargă în anumite divizii și filiale pentru a-i elimina pe cei care le conduceau incorect.

„Joe”, zise el, „de-abia aștept ziua de mâine, pentru că toți tipii ăia de acolo au nevoie să asculte un tip dur ca tine. Or să afle că stilul meu de acțiune este cel corect”. Rânji și făcu cu ochiul.

Eu am zâmbit. Știam că a doua zi se va întâmpla ceva total diferit de ceea ce anticipase el.

Următoarea zi a stat nemișcat tot timpul seminarului, și la sfârșit a plecat fără să-mi spună nimic.

Trei ani mai târziu m-am întors în acel oraș să țin un alt seminar despre conducere în fața aceluiași persoane. Marele Ed se afla din nou acolo. Pe la ora 10 s-a ridicat brusc în picioare și a întrebat cu voce tare, „Joe, pot să spun ceva oamenilor?”

Am rânjit și am spus: „Bineînțeles. Când cineva este atât de mare ca tine, Ed, poate spune orice vrea”.

Marele Ed continuă, „Toți mă cunoașteți băieți și unii știți ce s-a întâmplat cu mine. Aș vrea totuși să vă împărtășesc acest lucru încă o dată. Joe, cred că vei aprecia asta după ce voi termina.

Când te-am auzit sugerând că fiecare dintre noi, pentru a deveni niște tipi realiști, trebuie să învățăm cum să spunem celor apropiați că îi iubim, mi s-a părut o stupizenie sentimentală. Mă întrebam ce legătură poate să aibă iubirea cu fermitatea. Tu ai zis că fermitatea este ca pielea și că duritatea este ca granitul, o minte fermă este deschisă, flexibilă, disciplinată și tenace. Dar nu puteam înțelege ce legătură are dragostea cu chestia asta.

În noaptea aceea, stând în sufragerie față în față cu soția mea, vorbele tale nu-mi dădeau pace. Ce fel de curaj trebuia să ai ca să-i spui nevastei că o iubești? Nu putea s-o facă toată lumea? Tu mai spusesesi că trebuie s-o faci la lumina zilei și nu în dormitor. M-am trezit că îmi dregeam vocea să spun ceva și apoi m-am oprit. Soția mea s-a uitat la mine și m-a întrebat dacă am zis ceva, iar eu am răspuns, „A, nu, nimic”. Apoi, brusc, m-am ridicat, am traversat camera, i-am smuls nervos ziarul din mână și i-am spus: „Alice, te iubesc”. Timp de un minut s-a uitat la mine speriați.

După care i-au dat lacrimile și a spus în șoaptă, „Ed, și eu te iubesc, dar este prima dată în 25 de ani când mi-ai spus-o așa”.

Am mai discutat o vreme despre dragoste, cum risipește ea toate tensiunile dacă este din belșug, și dintr-o dată m-am hotărât pe loc să-l sun pe fiul cel mai mare în New York. Niciodată nu comunicasem prea bine unul cu celălalt. Când mi-a răspuns, m-am repezit să-i spun, „Fiule, poate crezi că sunt beat, dar nu sunt. Pur și simplu m-am gândit să te sun să-ți spun că te iubesc”.

La capătul celălalt al firului s-a lăsat o pauză, după care l-am auzit spunând cu voce scăzută, „Tată, cred că întotdeauna am știut asta, dar este bine când o auzi. Să știi că și eu te iubesc”. Am mai vorbit puțin și mi-am sunat și celălalt fiu din San Francisco, cu care eram mult mai apropiat. I-am spus și lui același lucru, după care am discutat așa cum nu o făcusem niciodată.

În noaptea aia, în timp ce stăteam în pat, mi-am dat seama că toate lucrurile pe care ni le spuseseși tu în cursul zilei - adevărate puncte de referință pentru un manager - capătau și un alt înțeles, și că așa fi putut să le folosesc și să le aplic dacă înțelegeam cu adevărat ce înseamnă ca unul cu o minte dură să iubească cu adevărat.

Am început să citesc cărți pe această temă. Cu siguranță, Joe, mulți oameni mari au ceva de spus și am început să-mi dau seama cât de practic este să folosești dragostea în viața de zi cu zi, atât acasă cât și la serviciu.

Așa cum mulți dintre voi știți, mi-am schimbat total modul de lucru cu oamenii. Acum ascult mai mult și aud cu adevărat. Am învățat să stimulez ce e bun în oameni și nu să insist asupra defectelor. Am început să descopăr adevărata plăcere de a-i ajuta pe ceilalți să capete încredere în sine. Poate lucrul cel mai important dintre toate a fost faptul că am înțeles că un mod excelent de a arăta dragostea și respectul este să-i ajuți să-și descopere calitățile pe care și le pot folosi la potențial maxim.

Joe, acesta este felul meu de a-ți mulțumi. Apropo, pentru că am vorbit de practică. Acum sunt vicepreședintele executiv al companiei la care lucrez, și ei îmi spun ‘șeful cel mare’. Acum, voi băieți, luați aminte la ce spune tipul ăsta!”

Joe Batten

DRAGOSTEA ȘI TAXIMETRISTUL

Într-una din zilele trecute mă aflu cu un prieten într-un taxi. După ce ne-am dat jos, prietenul meu i-a spus șoferului, „Mulțumesc mult că ne-ai dus. Ești un șofer excelent”.

Șoferul rămase surprins timp de câteva secunde. Apoi spuse, „Încerci să faci pe deșteptul sau ceva de genul ăsta?”

„Nu, omule, și nu încerc să-mi bat joc de dumneata. Ți-am admirat doar sângele rece de care ai dat dovadă în traficul acesta nenorocit”.

„Daa, bine”, spuse șoferul și plecă.

„Ce-a însemnat chestia asta?”

„Încerc să aduc dragostea înapoi în New York”, spuse el. „Cred că e singurul lucru care mai poate salva orașul”.

„Cum poate un om să salveze New York-ul?”

„Nu este vorba despre un singur om. Eu sunt sigur că l-am fericit pe omul ăla astăzi. Să presupunem că are 20 de pasageri. O să fie drăguț cu cei 20 pentru că cineva a fost drăguț cu el. Aceștia, la rândul lor, vor fi mai amabili cu ceilalți angajați, ori cu vânzătorii și ospătarii sau chiar și cu familiile lor. În final, bunăvoința va atinge cel puțin 1.000 de oameni. Și asta nu e rău, nu-i așa?”

„Da, dar depinzi de acel șofer de taxi ca să răspândești această bunăvoință”.

„Nu depind de el”, spuse prietenul meu. „Sunt conștient de faptul că sistemul nu este infailibil, așa că s-ar putea să am de-a face azi cu zece persoane diferite. Dacă din zece, fac trei oameni fericiți, în final voi putea influența indirect 3.000 de oameni”.

„Sună bine pe hârtie,” am recunoscut eu, „dar nu sunt sigur că merge și în practică”.

„Dacă nu merge, oricum nu pierzi nimic. Nu m-a costat nimic să-i spun omului că și-a făcut treaba așa cum trebuie. N-a primit un bacșiș mai mare sau mai mic. Dacă nu a priceput, ce o să se întâmple? Măine va fi un alt șofer de taxi pe care voi încerca să-l fac fericit”.

„Ești cam nebun”, i-am spus.

„Asta dovedește cât de cinic ai devenit. Eu am făcut un studiu pe tema asta. Lucrul care pare să lipsească angajaților noștri de la poștă, pe lângă bani, evident, este faptul că nimeni nu le spune ce treabă bună fac ei”.

„Păi, nici nu fac treabă bună”.

„Nu fac o treabă bună pentru că au senzația că nimănui nu-i pasă de munca lor. De ce să nu le spună și lor cineva o vorbă bună?”.

Tocmai treceam pe lângă o clădire în construcție, lângă care stăteau cinci muncitori ce-și luau prânzul. Prietenul meu se opri.

„Ați făcut un lucru minunat aici, oameni buni. Trebuie să fie o muncă foarte periculoasă și dificilă”.

Muncitorii se uitară la el cu ochi suspicioși.

„Când va fi gata?”

„În iunie”, mormăi unul dintre ei.

„A, dar asta e chiar impresionant Trebuie să fiți tare mândri”.

După aceea ne-am îndepărtat. I-am spus atunci:

„N-am mai văzut pe cinva ca tine de când cu filmul *Omul din LaMancha*

„Când oamenii aceia vor rumega cuvintele mele, se vor simți deja mai bine. Într-un fel sau altul orașul va beneficia de fericirea lor”.

„Dar nu poți să faci asta de unul singur!” am protestat „Ești doar unul singur”.

„Lucrul cel mai important este să nu te descurajezi. Să-i faci pe oamenii din oraș să devină mai buni din nou nu este o muncă ușoară, dar dacă aș putea găsi și alții să mi se alătore...”

„Tocmai ai făcut cu ochiul unei femei cam durdului”, am spus.

„Da, știu, răspuse el. Dar dacă acea femeie este profesoară, elevii ei vor avea o zi minunată”.

Art Buchwald

UN SIMPLU GEST

Toată lumea poate fi minunată... pentru că toată lumea poate servi cuiva. Nu trebuie să ai facultate ca să faci asta. Nu trebuie să faci acordul între subiect și predicat ca să servești. Ai nevoie doar de o inimă plină de bunăvoință. Un suflet plin de iubire.

Martin Luther King, Jr.

Într-o zi, când Mark se întorcea de la școală, observă că adolescentul din fața lui se împiedică și-și scăpă pe jos toate cărțile, împreună cu două pulovere, o bătă de baseball, o mănuișă și un casetofon micuț. Mark îngenunchie și-l ajută pe băiat să-și adune lucrurile. Pentru că mergeau în aceeași direcție, îl ajută să ducă o parte din bagaj. În timp ce mergeau, Mark află că pe băiat îl chema Bill, că îi plăceau jocurile video, baseball-ul și istoria, că avea o grămadă de probleme la celelalte materii și că tocmai se despărțise de prietena lui. Mai întâi au ajuns la casa lui Bill și atunci acesta îl invită pe Mark să bea o Coca-Cola și să se uite la televizor. După-amiaza trecu pe nesimțite, au râs și au vorbit vrute și nevrute până când Mark trebui să plece acasă. Au continuat să se întâlnească și pe la școală, au mâncat de vreo două ori împreună, și astfel trecu primul an de liceu. În liceu s-au întâlnit de mai multe ori de-a lungul anilor. În sfârșit a venit și mult așteptatul ultim an de liceu, și cu trei săptămâni înainte de absolvire, Bill l-a întrebat pe Mark dacă pot sta de vorbă.

Bill i-a amintit de ziua în care s-au întâlnit prima dată, cu ani în urmă.

„Te-ai întrebat vreodată de ce căram atât de multe lucruri în ziua aia?” întrebă Bill.

„Vezi tu, îmi făcusem curat în dulap, pentru că nu vroiam să las mizerie în urma mea. Strânsesem câteva dintre somniferele mamei și mă duceam acasă ca să mă sinucid. Dar, după ce am stat împreună și-am râs și-am vorbit, mi-am dat seama că dacă m-aș fi omorât aș fi pierdut clipele minunate petrecute cu tine și poate multe altele care aveau să vină. Deci, vezi Mark, când mi-ai ridicat cărțile în ziua aceea, ai făcut mult mai mult. Mi-ai salvat viața”.

John W. Schlatter

ZÂMBETUL

Zâmbiți unul altuia, zâmbește-i soției, zâmbește-i soțului, zâmbește copiilor tăi, zâmbiți unul altuia - nu contează cui - și vă va ajuta să creșteți în spiritul dragostei dintre voi.

Maica Tereza

Mulți cititori cunosc povestea minunată a „*Micului Prinț*”, scrisă de Antoine de Saint-Exupery. Aceasta este o carte extraordinară și plină de înțelepciune și poate fi citită și ca o poveste pentru copii, dar și ca o fabulă plină de înțelesuri pentru oamenii mari. Cu mult mai puțini sunt aceia care cunosc și alte scrieri ale autorului.

Saint-Exupery a fost un pilot de încercare care a luptat împotriva naziștilor și a murit la datorie. Înainte de al doilea război mondial, el a luptat și în războiul civil din Spania împotriva fasciștilor. A scris o poveste fascinantă bazată pe această experiență, intitulată „*Zâmbetul*” („*Le Sourire*”). Aceasta este povestea pe care vreau să v-o spun acum. Nu se știe exact dacă povestirea este autobiografică sau este doar simplă ficțiune. Eu cred că este autobiografică.

El povestește cum a fost capturat de inamic și aruncat într-o celulă. După privirile disprețuitoare și felul grosolan în care îl trataseră paznicii, era sigur că a doua zi urma să fie executat.

Din acest moment o să spun povestea așa cum mi-o aduc eu aminte, cu cuvintele mele.

„Eram sigur că or să mă omoare. Am devenit teribil de nervos și tulburat. M-am scotocit prin buzunare să văd dacă nu cumva mai aveam vreo țigară scăpată de percheziția lor. Am găsit una, dar pentru că mâinile îmi tremurau, de-abia puteam s-o duc la gură. Însă nu aveam cu ce să o aprind pentru că îmi fuseseră luate chibriturile.

M-am uitat printre gratii la paznicul meu. Nu puteam să-i văd ochii. La urma urmei, de ce să se uite el la un lucru, la un cadavru? Atunci l-am strigat.

„N-ai cumva un foc, *por favor*?”

S-a uitat la mine, a ridicat din umeri și a venit să-mi aprindă țigara. În timp ce aprindea chibritul, privirea lui s-a lovit inevitabil de a mea. În acel moment am zâmbit. Nu știu de ce am făcut asta. Poate din cauza nervozității sau poate pentru că, atunci când ești aproape de cineva, este foarte greu să nu zâmbești. În orice caz eu i-am zâmbit. În acel moment a fost ca și cum s-a aprins o scânteie între inimile noastre îndepărtate, între sufletele noastre. Știam că nu vroia asta, dar zâmbetul meu a trecut

printre gratii și l-a făcut și pe el să zâmbească. Mi-a aprins țigara și a rămas lângă mine, uitându-se fix în ochii mei și continuând să zâmbească.

Am continuat și eu să zâmbesc, conștient acum că mă aflu lângă un om, nu lângă un gardian. Iar privirea lui părea să aibă altă expresie acum.

„Ai copii?” m-a întrebat.

„Da, aici, aici”. Mi-am scos portofelul și am început să caut nervos fotografia familiei mele. Atunci a scos și el poza cu ninos ai lui și a început să-mi povestească despre planurile și speranțele pe care și le-a făcut cu ei. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. I-am spus că mi-e teamă că nu o să-mi mai văd vreodată familia și că nu voi avea șansa să-mi văd copiii mari. I s-au umplut și lui ochii de lacrimi.

Brusc, fără să mai spună vreun cuvânt, a descuiat celula și pe tăcute m-a scos de acolo. În liniște și pe căi ocolite m-a scos din oraș. Și, fără nici un cuvânt, s-a întors în oraș.

Viața mea fusese salvată de un zâmbet”.

Da, zâmbetul - o legătură simplă, neplanificată, naturală între oameni.

Folosesc această povestire în munca mea pentru că aș vrea ca oamenii să țină seama că sub toate straturile cu care ne acoperim, demnitatea noastră, titlurile, diplomele, statutul nostru și nevoia de a fi văzuți în diferite feluri - sub toate acestea, rămâne Eul nostru autentic și pur. Nu mi-e teamă să-l numesc suflet. Cu adevărat cred că, dacă aceste părți se pot recunoaște între ele, atunci nu vom mai fi dușmani. N-am mai putea simți ura, invidia sau teama. Cu tristețe vă spun că toate acele straturi, pe care le construim cu atâta grijă toată viața, ne îndepărtează și ne izolează de comunicarea reală cu alții. Povestea lui Saint-Exupery vorbește despre acele momente magice când două suflete se recunosc.

Am trăit și eu câteva momente asemănătoare. Când te îndrăgostești este unul dintre ele. Sau momentul în care privești un copil. De ce zâmbim când vedem un copil? Poate pentru că avem în fața noastră pe cineva care nu are toate acele straturi de protecție, pe cineva al cărui zâmbet știm cu siguranță că este absolut natural și neprihănit. Și atunci sufletul nostru de copil din noi zâmbește trist în semn de recunoaștere.

Hanoch McCarty

AMY GRAHAM

După ce am mers cu avionul toată noaptea de la Washington D.C., mă simțeam foarte obosit când am ajuns la biserica Mile High din Denver. Urma să țin trei slujbe și un seminar despre conștiința prosperității. Când am intrat în biserică, doctorul Fred Vogt m-a întrebat:

„Știți ceva despre Fundația „Pune-ți O Dorință”?”

„Da”, am răspuns eu.

„Ei bine, lui Amy Graham i s-a pus diagnosticul de leucemie în ultimă fază. I-au mai dat trei zile. Ultima ei dorință este să asiste la slujba dumneavoastră”.

Eram șocat. Simțeam ceva ciudat, un amestec de mândrie, teamă și îndoială. Nu mi venea să cred așa ceva. Credeam că micuții care sunt pe patul de moarte, vor să meargă să vadă Disneyland, să-l întâlnească pe Sylvester Stallone, pe Mr. M., sau pe Arnold Schwarzenegger. Cu siguranță nu doreau să-și petreacă ultimele zile, ascultându-l pe Mark Victor Hansen. De ce ar vrea un copil care mai are doar câteva zile de trăit să vină să asculte un vorbitor motivațional? Dar gândurile mele fură întrerupte brusc...

„Iat-o pe Amy”, spuse Vogt, punând mânuța firavă a fetei în mâna mea. În fața mea stătea o fată de vreo 17 ani care purta un turban roșu-portocaliu, pentru a-i acoperi capul rămas fără păr în urma chimioterapiei. Trupul ei plâpând era gârbovit și slăbit. Atunci ea zise:

„Cele două țeluri ale mele erau să termin liceul și să asist la unul dintre seminariile tale. Doctorii nu credeau că mai apuc să fac vreuna din ele. Spuneau că nu mai am suficientă forță. M-au dat în grija părinților mei.... Aceștia sunt părinții mei”.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Mi s-a pus un nod în gât; Echilibrul meu începea să se clatine. Eram profund mișcat. Mi-am dres vocea, am zâmbit și am spus:

„Tu și ai tăi sunteți invitații noștri. Vă mulțumesc că ați vrut să veniți”.

Ne-am îmbrățișat, ne-am șters lacrimile și ne-am despărțit.

Am participat la multe seminarii de vindecare în Statele Unite, Canada, Malaezia, Noua Zeelandă și Australia. I-am văzut pe cei mai buni vindecători la lucru și am studiat, am cercetat, am ascultat, am investigat și am întrebat ce anume acționează, de ce și cum.

În acea duminică după-amiază am ținut un seminar, la care au participat Amy și părinții ei. Publicul era format din mai bine de o mie de oameni, toți nerăbdători să învețe, să crească și să devină mai pe deplin oameni.

Plin de respect am întrebat publicul dacă vrea să învețe cum să vindece, pentru a-i putea folosi mai târziu în viață. De pe scenă părea că toată lumea ridicase mâinile în semn afirmativ. În unanimitate vroiau cu toții să învețe.

I-am învățat cum să-și frece palmele una de alta, după care să le depărteze la o distanță de câțiva centimetri și să simtă energia tămăduitoare. Apoi i-am pus să-și găsească un partener pentru a simți cum această energie trece de la unul la altul. După care am zis:

„Dacă aveți nevoie de vindecare, primiți-o aici și acum”.

Toți aveau nevoie și toți trăiau același sentiment de extaziere. Le-am explicat că toată lumea are această energie și puterea de a vindeca. Cinci la sută dintre noi au această energie atât de debordantă încât ar putea să o transforme într-un instrument al profesiei lor. Am spus:

„Azi dimineată am cunoscut o fată de 17 ani pe care o cheamă Amy Graham și a cărei ultimă dorință era să participe la acest seminar. Vreau să o urc aici pe scenă pentru ca voi toți să-i transmiteți energia voastră tămăduitoare. Poate că o putem ajuta. Ea nu a cerut acest lucru. Fac acest lucru pentru ea, pentru că așa simt eu că este bine”.

Publicul a strigat: „Da! Da! Da! Da!”

Tatăl lui Amy a ajutat-o să urce pe scenă. Părea atât de firavă din cauza tratamentului chimioterapeutic și de prea mult stat în pat și de lipsă de mișcare. (Doctorii nu i-au dat voie să meargă pe jos, începând cu două săptămâni înainte de acest seminar).

I-am pus pe toți atunci să-și încălzească mâinile și să trimită către ea puterea lor de vindecare, după care au ovaționat-o până la lacrimi.

Două săptămâni mai târziu ea m-a sunat să-mi spună că doctorul ei a lăsat-o să plece acasă după o totală vindecare. Doi ani mai târziu m-a sunat ca să-mi spună că s-a căsătorit.

Am învățat că nu trebuie să subestimăm niciodată puterea noastră de vindecare. Există întotdeauna acolo undeva înăuntru gata să fie folosită pentru lucruri minunate. Trebuie doar să ne amintim să o folosim.

Mark V. Hansen

O POVESTE DE ZIUA SFÂNTULUI VALENTIN

Larry și Jo Ann erau un cuplu obișnuit. Locuiau într-o casă obișnuită, pe o stradă obișnuită. La fel ca și alte cupluri obișnuite, se luptau pentru bunăstarea lor și a copiilor lor.

Și mai erau obișnuiți și dintr-un alt punct de vedere - aveau și ei ciorovăielile lor. Mare parte din discuțiile lor se concentrau asupra a ceea ce mergea rău în căsnicia lor și a cui era vina pentru asta.

Până într-o zi când se întâmplă un lucru extraordinar.

„Știi Jo Ann, eu am niște sertare magice. De fiecare dată când le deschid, ele sunt pline de ciorapi și lenjerie curată, spuse Larry. Vreau să-ți mulțumesc pentru că mi le-ai tot umplut în toți acești ani”.

Jo Ann se uită mirată la soțul ei, pe deasupra ochelarilor:

„Ce vrei Larry?”

„Nimic. Vreau doar să știi că apreciez aceste sertare magice”.

Nu era pentru prima dată când Larry făcea ceva ciudat, așa că Jo Ann uită acest moment până într-o altă zi când Larry zise:

„Jo Ann, îți mulțumesc pentru că ai înregistrat corect toate cecurile luna asta. Ai scris corect numerele de 15 ori și ai greșit o singură dată. Este un adevărat record”.

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, Jo Ann își lăsă la o parte lucrul.

„Larry, dar tu întotdeauna te plângi de cum scriu eu greșit cecurile. De ce nu te mai plângi și acum?”

„Fără nici un motiv. Vreau doar să știi că apreciez acest efort pe care îl faci”.

Jo Ann dădu din cap și-și văzu mai departe de cârpit. „Ce i-o fi venit?” murmură în sine ea.

În orice caz, a doua zi când Jo Ann completa un cec pentru băcănie, verifică în registrul ei pentru a vedea dacă a scris corect numerele cecului. „De ce dintr-o dată îmi pasă de toate numerele astea tâmpite?” se întrebă ea.

Încercă să uite incidentul, dar comportamentul ciudat al lui Larry deveni și mai ciudat.

„Jo Ann, mi-ai pregătit o cină minunată”, spuse el într-o seară, „Îți apreciez tot acest efort. Ei bine, cred că în ultimii 15 ani ai pregătit pentru mine și copii mai bine de 14.000 de mese”.

Apoi într-o altă zi:

„Doamne, Jo Ann, dar casa noastră arată ca un pahar. Cred că ai muncit din greu ca să arate așa de bine”.

Și chiar:

„Mulțumesc, Jo Ann, pentru că ești. Îmi place cu adevărat să te știu lângă mine”.

Jo Ann deveni din ce în ce mai îngrijorată. „Unde au dispărut sarcasmul și criticile?” se întreba ea.

Temerile ei că ceva în neregulă se întâmplă cu soțul ei erau confirmate și de fiica ei de 16 ani, Shelly, care începu să se plângă:

„Tata a cam luat-o razna, mamă. Tocmai mi-a spus că arăt bine. Cu tot machiajul ăsta și țoalele astea lălâi, și tot m-a lăudat. ăsta nu-i tata. Ce se întâmplă cu el?”

Orice s-ar fi întâmplat, lui Larry nu-i trecu. Zi și noapte, Larry continuă să se concentreze asupra lucrurilor pozitive.

De-a lungul săptămânilor, Jo Ann începu să se obișnuiască cu comportamentul neobișnuit al soțului ei și, din când în când, chiar îi mormăia câte un „Mulțumesc”. Era mândră că nu dădea prea mare atenție acestor lucruri, până când într-o zi se petrecu un lucru atât de straniu, încât o lăsă cu gura căscată:

„Vreau, draga mea, să faci o pauză, spuse Larry. Mă duc eu să spăl vasele. Așa că, te rog, lasă tigaia aia din mână și pleacă din bucătărie”.

Un mare, mare moment de tăcere. „Mulțumesc, Larry. Mulțumesc foarte mult”.

Acum pașii lui Jo Ann erau ceva mai ușori, încrederea în ea mai mare și pentru prima dată după multă vreme, ea începu să fredoneze un cântecel. Nu părea să mai fie în toane proaste. „Chiar îmi place comportamentul lui cel nou”, își zicea ea.

Acesta ar fi putut fi sfârșitul povestirii, dacă într-o bună zi nu se petrecu alt lucru din cale-afară. De data asta cea care vorbi fu Jo Ann.

„Larry, spuse ea, vreau să-ți mulțumesc pentru toți acești ani în care te-ai dus la servicii și ne-ai asigurat o viață cu de toate. Nu cred că ți-am spus vreodată cât de mult te apreciez”.

Larry nu a dezvăluit niciodată motivul care l-a făcut să-și schimbe atât de radical purtarea oricât de mult s-a străduit Jo Ann să obțină un răspuns de la el, și va rămâne probabil unul din misterele vieții sale. Dar este misterul datorită căruia mă bucur că trăiesc.

Știți, eu sunt Jo Ann.

Jo Ann Larsen Desert News

CARPE DIEM!*

Un exemplu desăvârșit de expresie curajoasă este John Keating, profesorul inovator, admirabil întruchipat de Robin Williams în „Societatea Poetilor Morți”. În acest film de mare valoare, Keating preia, dintr-un liceu cu internat, un grup de studenți ordonați, rigizi și închistați spiritual, cărora le insuflă dorința de a-și face viața extraordinară.

Acești tineri, așa cum Dl. Keating le sugerează, își pierduseră visele și ambițiile. Ei trăiesc automat conform programului și așteptărilor părinților lor. Plănuiesc să devină doctori, avocați și bancheri, pentru că așa fuseseră sfătuiți de părinții lor. Dar acești tipi seci nici măcar nu se gândiseră la ceea ce doreau inimile copiilor lor.

Într-una dintre scenele de început ale filmului, Dl. Keating îi conduce pe băieți în holul mare al liceului unde, într-o vitrină, sunt prezentate fotografiile ale unor promoții mai vechi. „Uitați-vă la aceste poze, băieți”, le spune profesorul băieților. „Tinerii pe care îi priviți au avut același foc în ochi pe care îl aveți și voi acum. Și ei plănuiau să răstoarne lumea și să facă ceva extraordinar cu viața lor. Asta se întâmpla acum 70 de ani. Acum toți împing margaretele în sus. Câți dintre ei au reușit să-și împlinească visele? Au obținut ei ceea ce-și propuseseră?”. Apoi Keating intră în mijlocul bobocilor și le șoptește răspicat, „*Carpe diem*” „Trăiește clipa!”.

La început elevii nu știau ce să creadă despre acest profesor. Dar, foarte curând, ei își dau seama de importanța cuvintelor sale. Ajung să-l respecte și să-l admire pe Dl. Keating, care le dăruise o nouă viziune - sau care le-o redăruise.

*T*oți ne mișcăm de colo colo cu o felicitare pe care vrem să o dăruim cuiva - o felicitare care să cuprindă toată bucuria, creativitatea și dorința de viață aflate în inima noastră.

Unul dintre personajele filmului, Knox Overstreet, face o pasiune nebună pentru o fată superbă. Singura problemă este că fata este prietena unui jockey cunoscut. Knox este îndrăgostit până peste urechi însă îi lipsește încrederea și nu are curajul să o abordeze. Apoi își aduce aminte de sfatul Dlui Keating: *Trăiește clipa!* Knox își dă seama că nu se poate rezuma doar la un vis - dacă o vrea, trebuie să facă ceva în privința asta. Și face. Îndrăzneț și poetic îi împărtășește sentimentele sale cele mai profunde. În timpul declarației, ea îl respinge și se pomenește pocnit în nas de

** Trăiește clipa! (în lb. latină)

prietenul ei, văzându-se silit la o retragere umilitoare. Dar Knox nu renunță la visul său, așa că urmează dorința inimii lui. În final, ea simte adevărul sentimentelor lui, și-și deschide inima către el. Deși Knox nu este un băiat arătos sau popular, el o cucerește prin intenția lui sinceră. El își făcuse din viață ceva extraordinar.

Și eu am avut ocazia să-mi trăiesc clipa. Mă îndrăgostisem de o fată drăguță care lucra la un magazin de animale. Era mai mică decât mine, avea un stil de viață diferit de al meu și nu prea aveam ce să discutăm. Dar cumva lucrurile astea nu au contat. Îmi plăcea să stau cu ea și mă simțeam minunat în prezența ei. Și ei părea să-i facă plăcere prezența mea.

Când am aflat că se apropia ziua ei, m-am hotărât să o invit în oraș. Când eram pe punctul să o sun, am stat și m-am uitat la telefon timp de o jumătate de oră. Apoi am format numărul și am închis înainte ca telefonul să sune. Mă simțeam ca un licean, care oscilează între emoția așteptării și teama de a nu fi refuzat. O voce din iad îmi tot spunea că ei n-o să-i placă și că o să mă întrebe cum de am avut tupeul să-i propun așa ceva. Dar mă simțeam prea entuziasmat de prezența ei ca să las temerile mele să mă oprească. În sfârșit, mi-am luat inima în dinți și am întrebat-o. Mi-a mulțumit, dar mi-a spus că avea deja alte planuri.

Eram la pământ. Aceeași voce îmi spunea să o las baltă înainte să mă simt și mai stânjenit. Dar eram prea curios să văd de unde vine atracția asta. Simțeam ceva pentru femeia aceasta și vroiam să arăt acest lucru.

M-am dus la supermarket și i-am luat o felicitare drăguță pe care i-am scris câteva rânduri poetice. Am dat colțul ca să intru în magazinul unde știam că lucra. În timp ce mă apropiam de ușă, aceeași voce deranjantă îmi spunea, „Și dacă nu te place? Și dacă te respinge?” M-am simțit vulnerabil și am ascuns felicitarea în buzunarul cămășii. Am hotărât că, dacă îmi arată cel mai mic semn de afecțiune, i-o voi da; dacă era rece cu mine, voi lăsa felicitarea acolo unde era. Astfel nu voi risca nimic și voi evita un refuz sau un sentiment de stânjeneală.

Am vorbit o vreme și nu am primit nici un semn. Pentru că nu mă simțeam în largul meu, am vrut să plec.

În timp ce mă apropiam de ușă, am auzit o altă voce șoptită. Era una suavă, dar nu ca aceea a domnului Keating. Mă avertiza, „Adu-ți aminte de Knox Overstreet... *Carpe Diem!*” În acel moment m-am simțit prins între dorința mea de a-mi exprima sentimentele și neputința de a înfrunța vulnerabilitatea mărturisirii sentimentelor. Cum să le mai spun eu celorlalți să-și trăiască visele, când eu singur nu le puteam trăi pe ale mele? Pe de altă parte, care era lucrul cel mai rău care se putea întâmpla? Orice femeie ar fi încântată să primească o felicitare poetică. Și m-am hotărât să-mi trăiesc clipa. După ce am făcut această alegere m-a cuprins un curaj nebun. Când vrei cu adevărat, poți.

Mă simțeam mai mulțumit și liniștit cum nu mai fusesem de multă vreme... Trebuia să învăț să-mi deschid inima și să-mi ofer dragostea fără să aștept ceva în schimb.

Am scos felicitarea din buzunar, m-am întors, am mers până lângă standul ei și i-am dat-o. Atunci m-am simțit incredibil de înviorat și emoționat, dar și plin de teamă. (Fritz Perls spune că teama este „fără respirație”). Dar am făcut-o.

Și știți ceva? Nu prea a fost impresionată. A spus, „Mulțumesc” Și a pus felicitarea deoparte fără măcar să o deschidă. Eram distrus. Mă simțeam dezamăgit și respins. Să nu primesc nici un răspuns părea și mai rău decât un refuz dur.

Am spus politicos la revedere și am ieșit din magazin. Apoi s-a întâmplat ceva uimitor. Am început să mă simt exaltat. O senzație uluitoare de satisfacție s-a născut în mine și mi-a cuprins toată ființa. Îmi exprimasem sentimentele și era extraordinar!

Îmi depășisem teama și ieșisem pe ringul de dans. Da, fusesem un pic neîndemânatic, dar o făcusem. (Emmet Fox a spus „Chiar dacă tremuri, fă-o!”) Îmi pusesem inima la bătaie fără să am o garanție a rezultatelor. Nu oferisem ca să primesc ceva în schimb. Îmi dădusem pe față sentimentele fără să mă agăț de un răspuns anume.

Dinamica necesară pentru ca orice relație să meargă este: Țineți dragostea la vedere.

Exaltarea mea se transformă într-o bucurie caldă. Mă simțeam mai liniștit și mai împăcat cu mine ca niciodată. Mi-am dat seama de scopul întregii experiențe: Trebuia să învăț să-mi deschid inima și să dăruiesc dragoste fără să cer nimic în schimb. Această întâmplare nu povestește despre crearea unei relații cu o femeie, ci vorbește despre adâncirea relației cu mine însumi. Și am făcut-o. Dl. Keating ar fi fost mândru de mine. Cel mai important era că eu eram mândru de mine.

N-am mai văzut-o pe față de atunci, dar experiența aceea mi-a schimbat viața. Datorită acelei simple interacțiuni am văzut clar dinamica necesară pentru a face o relație și chiar o lume întregă să mergă: *Țineți dragostea la vedere.*

Credem că atunci când nu primim dragoste suntem răniți. Dar nu asta ne rănește. Durerea vine atunci când nu oferim dragoste. Ne-am născut ca să iubim. Ați putea spune că suntem niște mașini ale dragostei create de Dumnezeu. Funcționăm la capacitate maximă atunci când oferim dragoste. Lumea ne-a făcut să credem că bunăstarea noastră este deplină dacă alții ne iubesc. Dar acesta este un mod de gândire pe dos care a creat multe dintre problemele noastre. Adevărul este că bunăstarea noastră depinde de câtă dragoste oferim. Nu este vorba de ceea ce *primim*; este vorba de ceea ce *dăruim*!

TE CUNOSC, EȘTI EXACT CA MINE!

Unul dintre prietenii noștrii cei mai apropiați este Stan Dale. Stan predă un curs despre dragoste și relații numit „Sex, dragoste și intimitate”. Acum câțiva ani, în efortul de a învăța cum sunt oamenii din Uniunea Sovietică, el a plecat împreună cu 29 de persoane în URSS pentru două săptămâni. Când ne-a scris despre experiențele lui de acolo, am fost tare încântați de următoarea anecdotă.

În timp ce mă plimbam printr-un parc din orașul industrial Harkov, am observat un bătrân veteran rus din al doilea război mondial. Sunt ușor de recunoscut după medaliile și tresele pe care cu mândrie și le arborează pe piept. Acesta nu este un act de vanitate. Este modul țării de a-i onora pe cei care au salvat Rusia, deși 20 de milioane de ruși au fost uciși de naziști. M-am dus la bătrânelul acela care stătea împreună cu soția lui pe o bancă și i-am spus, „*Droozhba, i mir*” (prietenie și pace). Uitându-se la mine cu neîncredere, a luat insigna pe care o făcusem special pentru această călătorie, și pe care scria în rusă „Prietenie”, și care arăta o hartă a Americii și a U.R.S.S.-ului legate de niște mâini iubitoare, și mi-a spus, „Americanski?”. I-am răspuns, „Da, Americanski. *Droozhba i mir*”. M-a prins de mâini de parcă am fi fost doi frați pierduți unul de altul și a spus din nou, „Americanski!”. De data aceasta, în cuvintele lui puteai simți recunoaștere și dragoste.

Timp de câteva minute el și soția lui au vorbit în rusește de parcă aș fi înțeles fiecare cuvânt, iar eu am vorbit în engleză de parcă ei ar fi putut să mă înțeleagă. Știți ceva? Niciunul dintre noi nu a înțeles un cuvânt, în schimb ne-am înțeles unii pe alții. Ne-am îmbrățișat, am râs, am plâns, tot timpul spunând, „*Droozhba, i mir, Americanski*”. „Vă iubim, suntem mândri că ne aflăm în țara voastră, nu vrem război. Vă iubim!”

După cinci minute ne-am luat la revedere, și cei șapte din grupul nostru mic au plecat. Un sfert de oră mai târziu, după ce mersesem ceva drum, bătrânul veteran ne-a prins din urmă. S-a apropiat de mine, și-a scos medalia cu ordinul Lenin (probabil cea mai prețioasă) și mi-a prins-o de haină. Apoi m-a sărutat pe gură și mi-a dat cea mai caldă și mai iubitoare îmbrățișare din lume. Am plâns amândoi, ne-am uitat unul în ochii altuia timp îndelungat și am zis „*Dasvidania*” (la revedere).

Povestea de mai sus este simbolică pentru întreaga noastră excursie numită „Diplomație cetățenească” în Rusia. În fiecare zi am întâlnit și am emoționat sute de oameni din cele mai imposibile locuri. Nici noi și nici rușii nu vor mai fi la fel. Acum sunt sute de copii din trei școli pe care le-am vizitat, care nu vor mai crede atât de ușor

că americanii vor să-i „elimine”. Am dansat, am cântat și ne-am jucat cu copiii de toate vârstele, apoi i-am îmbrățișat, i-am sărutat și ne-am dat cadouri unii altora. Ei ne-au oferit flori, prăjituri, insigne, tablouri, păpuși, dar cel mai frumos cadou pe care ni l-au făcut a fost inima lor.

De multe ori am fost invitați la ceremonii de căsătorie și nu cred că vreo rudă de-a lor a fost mai bine primită, acceptată și ospătată decât am fost noi. Ne-am îmbrățișat, ne-am sărutat, am dansat și am băut șampanie, șnaps și vodcă împreună cu mirele și mireasa, cu mama, tata și restul familiei.

În Kursk, am fost găzduiți de șapte familii ruse care s-au oferit voluntar să ne ofere masă și casă. Patru ore mai târziu, niciunul dintre noi nu vroia să mai plece. Grupul nostru avea acum o familie completă în Rusia.

În seara următoare, „familia noastră” a mers cu noi la hotel. Orchestra a cântat până noaptea târziu și ce credeți?

Încă o dată am mâncat, am băut, am dansat, am vorbit și am plâns până când a venit vremea să ne despărțim. Fiecare dans l-am dansat de parcă eram îndrăgostiți și așa era.

Aș putea să vă vorbesc ore în șir despre ce am trăit aici, dar tot nu aș putea să vă fac să înțelegeți exact cum ne-am simțit. Cum v-ați simți când ați ajunge la hotelul din Moscova și ați găsi un mesaj în rusește de la Mihail Gorbaciov, în care spune că regretă nespun că nu se poate întâlni cu noi pentru că va fi plecat din oraș, dar că, în schimb, a aranjat să ne întâlnim timp de două ore cu șase membri ai Comitetului Central? Am avut o discuție sinceră despre toate, inclusiv despre sex.

Cum v-ați simți dacă mai mult de douăsprezece doamne în vârstă, purtând băsmăluțe, ar ieși din apartamentele lor doar ca să vă sărute? Cum v-ați simți când însoțitoarele voastre, Tania și Natașa, v-ar spune că nu au mai întâlnit pe nimeni ca voi? Și când am plecat, toți 30 am plâns pentru că ne îndrăgostisem de aceste femei extraordinare, și ele de noi.

Da, cum v-ați simți? La fel ca noi, probabil.

Fiecare dintre noi a avut propria lui experiență, bineînțeles, dar experiența noastră colectivă a avut ceva în comun: Singurul mod în care poți asigura pace pe pământ este să-i consideri pe toți „familia ta”. Trebuie să-i luăm în brațe pe toți și să-i sărutăm. Să dansăm și să ne jucăm cu ei. Trebuie să stăm cu ei, să vorbim, să ne plimbăm și să plângem împreună cu ei. Pentru că atunci când vom face asta, vom vedea că, într-adevăr, toți oamenii sunt frumoși, că ne completăm unii cu alții, și că am fi mai săraci dacă nu ne-am avea unul pe celălalt. Și în acel moment, zicala, „Te cunosc, ești exact ca mine!” va căpăta un uriaș înțeles: „Aceasta este familia mea și voi sta lângă ea orice s-ar întâmpla!”

O ALTĂ CALE

Trenul zăngănea și zornăia prin suburbiile orașului Tokio într-o după-amiază molcomă de primăvară. Vagonul nostru era relativ gol - doar câteva gospodine cu copiii după ele, câțiva bătrâni care mergeau la cumpărături. Priveam absent casele murdare și tufșurile pline de praf.

Într-una din stații ușa se deschise, și liniștea acelei după-amieze fu tulburată de bolboroselile violente ale unui bărbat. Acesta intră clătînându-se în vagon. Purta haine de lucru și era mare, beat și murdar. Țipând, se lovi de o femeie care ținea un copil în brațe. Lovitura o trimise învârtindu-se peste un cuplu în vârstă. A fost un miracol că băiețelul a scăpat nevătămat.

Îngrozit, cuplul sări în picioare și se repezi către celălalt capăt al vagonului. Muncitorul vru să-i dea un picior în fund bătrânei, dar o rată. Acest lucru îl înfurie atât de mult încât apucă bara de metal din centrul vagonului și încercă să o smulgă din locul ei. Era tăiat la o mână și sângera. Trenul își continua drumul, în timp ce pasagerii înghețaseră de frică. M-am ridicat în picioare.

Eram tânăr pe atunci, acum 20 de ani, și aveam o bună condiție fizică. Timp de trei ani făcusem Aikido, câte opt ore pe zi. Îmi plăcea să mă iau la trântă. Mă credeam grozav. Problema era că nu-mi testasem niciodată talentele mele marțiale. Cei care fac Aikido nu au voie să se bată.

„Aikido”, spunea profesorul meu mereu, „este arta reconcilierii. Cine are în cap lupta, pierde legătura cu universul. Dacă încercați să dominați oamenii, ați pierdut deja. Noi învățăm cum să aplanăm un conflict, nu cum să-l începem”.

I-am ascultat cuvintele. Mă străduiam. Am mers atât de departe încât traversam strada ca să evit „chimplira”, grupul de punkiști ce hălăduia pe lângă gări. Puterea mea de stăpânire mă exalta.

Mă simțeam tare și rațional în același timp. Totuși, în inima mea, doream să am o ocazie legitimă în care să-i salvez pe nevinovați distrugându-l pe vinovat.

„Acu i-acu!” mi-am spus, în timp ce mă ridicam în picioare. „Oamenii sunt în pericol. Dacă nu fac ceva repede, cineva va fi rănit”.

Văzându-mă că m-am ridicat, bețivul a văzut șansa de a-și focaliza furia. „Aha!” urlă el. „Un străin! Ai nevoie de o lecție în stil japonez!”

Mă țineam ușor de bara de deasupra mea, aruncându-i o privire plină de dezgust și dispreț. Vroiam să-l iau deoparte și să-l lămuresc, dar trebuia ca el să facă prima mișcare. Vroiam să fie furios, așa că mi-am țuguat buzele și i-am trimis un sărut insolent.

„Ei bine!”, strigă el. „Vei primi o lecție!” Și se adună să se repeadă spre mine.

Cu o fracțiune de secundă înainte să se miște, cineva țipase „Hei!” Să-ți plezească timpanele, nu alta! Suna ciudat de vesel și însuflețit. Ca și când tu și un prieten ai căuta cu grijă ceva și, dintr-o dată, acesta se împiedică de lucrul respectiv. „Hei!”

M-am întors spre stânga; bețivul se răsuci spre dreapta. Amândoi ne uitam în jos la un bătrânel japonez. Trebuia să fie trecut bine de 70 de ani, omulețul acela, care stătea acolo în chimonoul lui imaculat. Nici nu se uita la mine; îl privea încântat pe muncitor, ca și când ar fi avut să-i spună un secret.

„Haide, vino aici”, rostea încetișor bătrânelul către bețiv. „Hai, vino și vorbește cu mine”. Își mișca mâinile cu blândețe.

Omul se duse spre el ca hipnotizat. Se postă pus pe harță în fața lui într-o atitudine războinică și începu să urle, „De ce dracu să stau de vorbă cu tine?” Acum acesta stătea cu spatele la mine. Dacă și-ar fi mișcat cotul și numai un milimetru, l-aș fi bătut măr.

Bătrânelul continua să-l privească pe muncitor. „Ce ai băut?” îl întreabă, cu ochii plini de interes. „Am băut sake”, strigă muncitorul, „și nu e treaba ta!” Stropi de salivă săreau pe bătrân.

„A, dar este minunat”, spuse el, „absolut minunat! Vezi tu, și mie îmi place sake-ul. În fiecare seară, eu și soția mea, care are 76 de ani, încălzim o sticlucă de sake, mergem în grădina cu ea și stăm pe o băncuță veche de lemn. Privim apusul și ne mai uităm să vedem cum îi mai merge prunului nostru. Stră-străbunicul meu a plantat acest pom și ne tot întrebam dacă își va mai reveni după viscolul de anul trecut. Pomul nostru, însă, și-a revenit neașteptat de repede, dacă luăm în calcul și solul sărac. Este minunat să stai să ne privești cum ne bem seara sake-ul și avem grijă de pomișorul nostru, chiar și atunci când plouă!” Se uită la muncitor cu ochii strălucind. În încercarea sa de a urmări povestea bătrânelului, privirea i se înnuia. Pumnii i se descleștau încetul cu încetul. „Daa”, spuse el. „Și eu iubesc prunii.”

Tonalitatea vocii lui scăzuse.

„Da”, zise bătrânelul, zâmbind, „și sunt sigur că ai o soție minunată”.

„Nu”, răspunse muncitorul. „Soția mea a murit”. Foarte blând, legănându-se în mișcarea trenului, uriașul începu să suspine. „N-am nevastă, nu am casă, nu am slujbă. Mi-e atât de rușine de mine”. Lacrimile i se înnodau în barbă, iar corpul îi era cuprins de spasme de disperare.

Cum stăteam eu acolo, cu nevinovăția mea tinerească și ferchezuită, în spiritul dreptății, m-am simțit mai murdar decât era el.

Apoi trenul s-a oprit acolo unde trebuia să cobor. Ușile s-au deschis și l-am auzit pe bătrânel spunând plin de înțelegere, „Vai de mine și de mine, asta chiar că e o povară grea. Hai, stai jos și povestește-mi”.

Mi-am întors capul pentru a arunca o ultimă privire. Muncitorul stătea cu capul în poalele bătrânelului. Acesta îl mângâia încet și blând pe părul murdar și încâlcit.

După ce a plecat trenul, m-am așezat pe o bancă din stație. Ceea ce am vrut eu să fac eu cu mușchi, se rezolvase cu câteva vorbe bune. Tocmai văzusem cum funcționează Aikido, iar esența acestuia era dragostea. Din acel moment trebuia să practic acest sport într-un alt spirit, cu totul diferit. A trecut multă vreme după aceea până am reușit să vorbesc despre aplanarea unui conflict.

Terry Dobson

CEA MAI STRINGENTĂ NEVOIE

Cel puțin o dată pe zi, pisoiul nostru vine la unul dintre noi cu privirea aceea de parcă ar vrea să ne ceară ceva anume. Nu înseamnă că vrea mâncare sau ceva de genul ăsta. Dorința lui este cu totul aparte.

Dacă stai cumva jos îți va sări în poală; dacă nu, va sta acolo privindu-te melancolic, până când îl vei lua tu în brațe. O dată ce s-a așezat bine, începe să toarcă, chiar înainte să îl mângâi pe spate, să îl scarpini sub bărbie și să-i spui ce motănel cuminte este el. Apoi turația motorul lui aflat la relanti crește; se foiește până când își găsește un loc comod. Uneori torsul scapă de sub control și se transformă în sforăit. Se uită la tine cu ochii mari plini de adorație, și îți oferă privirea aceea pisicească lungă și molcomă, de încredere absolută.

După un timp, încetul cu încetul, se liniștește. Dacă vede că nu te miști, atunci se hotărăște să tragă un pui de somn. Dar tot atât de bine poate să sară jos din poală și să plece la treaba lui. Se simte bine în ambele cazuri.

Fiica noastră spune mai pe scurt: „Negruț are nevoie să toarcă”.

În gospodăria noastră, el nu este singurul care are nevoie de acest lucru: și eu și soția mea știm că această nevoie nu ține de vârstă. Totuși, pentru că sunt dascăl, dar și părinte, o asociez de obicei celor mai tineri, pentru că ei simt nevoia imperioasă să îmbrățișeze, să stea cu capul în poală, să fie luați de mână, să fie înveliți și mângâiați, și nu pentru că ar fi ceva în neregulă, ci pentru că așa sunt ei.

Există multe lucruri pe care aș vrea să le fac pentru copii. Însă, dacă ar fi să aleg unul singur, ar fi acesta: să-i ofer oricărui copil de oriunde, cel puțin o ședință de tors pe zi.

Copiii, ca și pisicile, au nevoie să toarcă.

Fred T. Wilhelms

BOPSY

Tânăra mamă de 26 de ani își privea fiul care murea, suferind de leucemie în ultimă fază. Deși inima ei era plină de durere, ea avea o putere mare. Ca orice părinte, își dorea ca fiul ei să crească mare și să-și îndeplinească toate visele. Acum, acest lucru nu mai era posibil. Leucemia fusese mai tare. Și totuși vroia ca visele băiețelului ei să se adevărească.

Luă mâna micuțului și îl întrebă, „Bopsy, te-ai gândit vreodată ce vrei să te faci când o să te faci mare? Ai visat vreodată ce se va întâmpla cu viața ta?”.

„Mami, tot timpul mi-am dorit să mă fac pompier când o să cresc”.

Mama îi zâmbi și îi spuse, „Haide să vedem dacă dorința ta se poate îndeplini”. În aceeași zi, ea s-a dus la departamentul local de pompieri din Phoenix, Arizona, unde l-a întâlnit pe Bob care avea o inimă mare cât Phoenix-ul. Ea îi povesti despre ultima dorință a fiului ei și îl întrebă dacă s-ar putea să-l plimbe cu mașina de pompieri pe puștiul ei de șase ani.

Bob i-a răspuns, „Uite, putem face mai mult de atât. Pregătește-l pe fiul tău până la șapte, miercuri dimineată, și îl vom face pompier onorific pentru întreaga zi. Poate să vină la stație, pe la șapte, să mănânce cu noi, să meargă cu noi la toate apelurile... Și, dacă ne dai și măsura lui, îi vom face o uniformă adevărată, cu o bască adevărată, nu una de jucărie, cu emblema noastră pe frunte, cu vestă galbenă ca a noastră și cu cizme de cauciuc. Toate se fabrică aici în Phoenix, așa că o să le putem avea repede”.

Trei zile mai târziu, Bob Pompierul îl luă pe Bopsy, îl îmbracă în uniforma de pompier și îl escortă din patul de spital până la mașina de pompier care îl aștepta. Bopsy se urcă în spatele mașinii și stătu acolo până la stație. Era în al nouălea cer.

Urmară trei apeluri în ziua aceea și Bopsy merse cu brigada de fiecare dată. Merse cu mașini diferite de pompieri, cu mașina paramedicilor și chiar cu cea a pompierului șef. A fost de asemenea filmat pentru jurnalul de știri al televiziunii locale.

Realizarea visului său, precum și faptul că a fost înconjurat de atâta dragoste și atenție, l-au ajutat pe Bopsy să trăiască trei luni mai mult decât prognozaseră medicii.

Într-o seară, când toate semnele vitale părură să scadă dramatic, sora șefă, care credea în conceptul Hospice că nimeni n-ar trebui să moară singur, se hotărî să-i cheme familia la spital. Apoi, își aduse aminte de ziua pe care Bopsy și-a petrecut-o ca pompier, așa că îl sună și pe pompierul șef și îl întrebă dacă n-ar fi posibil să-i trimită pe cineva în uniformă care să stea cu Bopsy până ce acesta va trece pragul lumii de dincolo. Șeful răspunse: „Putem face mai mult decât atât. Vom fi acolo în cinci minute. Dar vrei, te rog, să-mi faci o favoare? Când vei auzi sirenele urlând și vei vedea luminile girofarurilor, anunți tu prin sistemul vostru de comunicare că nu este

nici un incendiu? Spune-le doar că brigada de pompieri a venit să-și ia la revedere de la unul dintre cei mai minunați colegi pe care l-au avut. Și vrei să deschizi fereastra de la camera lui? Mulțumim”.

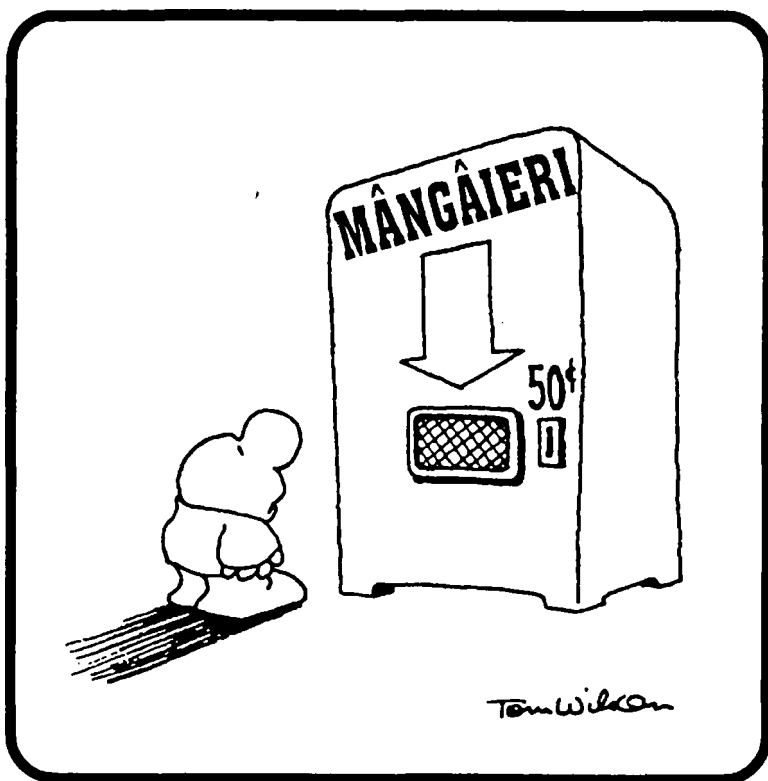
Cinci minute mai târziu la spital sosi o mașină de pompieri cu scară, ridică scara până la etajul trei al clădirii, acolo unde era salonul lui Bopsy, și 14 pompieri și două pompierițe urcară pe ea până în camera lui. Cu permisiunea mamei lui, l-au îmbrățișat, l-au ținut în brațe și i-au spus ce mult îl iubesc.

Cu ultima răsufare, Bopsy și-a ridicat ochii către șeful pompierilor și i-a zis, „Șefule, acum sunt un pompier adevărat, nu-i așa?”.

„Da, Bopsy, ești”, răspuse acesta.

După aceste cuvinte, Bopsy a zâmbit și a închis ochii pentru ultimă oară.

Jack Canfield și Mark V. Hansen

CĂȚELUȘI DE VÂNZARE

Un proprietar de magazin a atârnat într-o zi deasupra ușii un anunț pe care scria „Cățeluși de vânzare”. Anunțuri ca acestea atrag de obicei copiii mici, și nu trecu mult că și apărură un băiețel care se opri la ușă. „Cu cât vinzi cățelușii?”, întrebă el. „Depinde; între 30 de dolari și 50 de dolari”, răspunse proprietarul.

Băiețelul își goli buzunarele și scoase niște mărunțiș. „N-am decât 2 dolari și 37 de cenți”, spuse el. „Da', pot și eu să mă uit la ei?”

Proprietarul zâmbi, fluieră și dintr-un cotet ieși Lady, care alergă de-a lungul magazinului, urmată îndeaproape de cinci ghemotoace micuțe de blană. Unul dintre cățeluși rămăsese mult în urmă, abia mișcându-și piciorușele. Imediat, privirea băiețelului căzu asupra cățelușului șchiop și întrebă, „Ce s-a întâmplat cu el?”

Proprietarul îi spuse că medicul veterinar examinase cățelușul și descoperise că acesta nu are o încheietură la un șold, și că toată viața lui va fi șchiop. Băiețelul se însufleți. „Acesta este cățelușul pe care vreau să-l cumpăr”.

Proprietarul spuse, „Nu, nu vrei să-l cumperi. Însă dacă-l vrei cu adevărat, ți-l dăruiesc”.

Băiețelul se supără foarte tare. Se uită drept în ochii omului, arătând cu degetul drept înspre cățeluș, și spuse: „Nu vreau să mi-l dai. Acel cățeluș valorează tot atât de mult ca și ceilalți, așa că îți voi da cât ai cerut. De fapt acum îți dau 2 dolari și 37 de cenți, și apoi câte 50 de cenți pe lună până se strânge toată suma”.

Omul totuși insistă, „Tu nu vrei să iei câinele ăsta. N-o să fie niciodată în stare să alerge, să sară și să se joace cu tine așa cum fac ceilalți”.

Când a auzit asta, băiețelul se aplecă și își ridică un crac al pantalonului, pentru a-i arăta bărbatului piciorul stâng schilodit, răsucit, susținut de o tijă metalică. Își ridică privirea și spuse încet, „Ei bine, nici eu nu alerg prea bine, iar cățelușul are nevoie de cineva care să-l înțeleagă”.

Dan Clark
Înfruntând furtunile

2. CUM SĂ ÎNVEȚI SĂ TE IUBEȘTI

Oliver Wendell Holmes a participat odată la o întâlnire unde el era cel mai scund dintre toți.

„Dr. Holmes”, remarcă sarcastic un prieten, „aș zice că te simți cam mic printre noi,ăștia mari”.

„Da”, i-o întoarce Holmes, „mă simt ca David între o grămadă de Goliazi”

BUDA CEL DE AUR

Și iată secretul meu, unul foarte simplu: numai cu inima poți vedea ce este drept, pentru că esențialul este ascuns privirii.

Antoine de Saint-Exupery

În toamna lui 1988 eu și soția mea Georgie am fost invitați să ținem o prelegere despre prețuirea de sine și performanța de vârf la o conferință în Hong Kong. Pentru că nu mai fusesem niciodată în Orientul îndepărtat, am hotărât să vizităm și Tailanda.

Când am ajuns la Bangkok, ne-am decis să facem un tur al celor mai faimoase temple budiste din oraș. Împreună cu interpretul nostru și șoferul, Georgia și cu mine am vizitat nenumărate temple în ziua aceea, dar, foarte curând ele au început să se amestece în mintea noastră.

Totuși, a fost un templu care a lăsat o impresie extraordinară în inimile noastre. Se numește Templul lui Buda cel de Aur. Templul era foarte mic, probabil nu mai mare de 80 de metri pătrați. Când am intrat însă, am rămas uimiți de prezența unei statui înalte de peste 3 metri, din aur masiv, care îl reprezenta pe Buda. Cântărește peste 2 tone și jumătate și este evaluată la aproximativ 196 de milioane de dolari! Era o priveliște impresionantă acel Buda din aur masiv, blând și totuși impunător, care zâmbea în jos către noi.

În timp ce făceam obișnuitele fotografii, care mai de care mai trăsnete (în spatele lui Buda, cu strigăte de admirație, etc.), am dat peste un postament de sticlă pe care era un ciob mare de lut, de vreo 20 de centimetri grosime și vreo 30 lățime. Lângă ciob se afla o foaie bătută la mașină pe care scria povestea acestei mărețe opere de artă.

Prin 1957, un grup de călugări dintr-o mănăstire trebuiau să mute statuia unui Buda făcut din lut într-un alt loc. Mănăstirea urma să fie mutată pentru a face loc unei autostrăzi care ducea până la Bangkok. Când macaraua a început să ridice idolul uriaș, greutatea lui fu atât de mare, încât aceasta începu să crape. În plus, începuse să și plouă. Starețul călugărilor, căruia îi era teamă că Buda cel sfânt s-ar putea strica, hotărî să lase statuia jos pe pământ și să o acopere cu niște prelate mari pentru a o proteja de ploaie.

Mai târziu, seara, acesta s-a dus să verifice statuia. Și-a aprins lanterna și s-a băgat sub prelată ca să vadă dacă statuia era uscată. Când raza de lumină căzu pe o crăpătură, observă o sclipire ciudată. Uitându-se îndeaproape să vadă ce strălucea, se întrebă dacă nu era ceva ascuns sub lut. Se duse să aducă un ciocan și o daltă și începu

să cioplească lutul. Pe măsură ce îndepărta din ce în ce mai mult lut, luminița deveni din ce în ce mai mare și mai strălucitoare. După multe ore de trudă, starețul stătea în fața extraordinarului Buda de aur.

Istoricii cred că, sute de ani înaintea descoperirii starețului, armata birmaneză se afla pe punctul de a invada Tailanda (numit atunci Siam). Călugării siamezi, dându-și seama că țara lor va fi curând atacată, au îmbrăcat prețiosul lor Buda cu un strat de lut pentru a-și apăra comoara, spre a nu fi prădată de birmanezi. Din nefericire, se pare că toți călugării au fost măcelăriți, și secretul s-a păstrat până în ziua aceea fastă din 1957.

În timp ce ne întorceam cu avionul înapoi spre casă, mă gândeam în sinea mea, „Noi toți suntem ca acel Buda de lut acoperit de o crustă dură creată de frică, și totuși, pe dedesubt, fiecare dintre noi este un ‘Buda de Aur’, un ‘Crist de Aur’ sau ‘esență de aur’ care reprezintă Eul nostru adevărat. Pe undeva, între vârsta de doi și nouă ani, începem să ne acoperim ‘esența de aur’ - Eul nostru natural”. Ca și călugărul cu dalta și ciocanul, datoria noastră este de acum să scoatem din nou la lumină adevărata noastră esență.

Jack Canfield

ÎNCEPEȚI CHIAȚ CU DUMNEAVOASTRĂ

Următoarele cuvinte sunt scrise pe mormântul unui episcop anglican aflat în Criptele de la Abația Westminster:

„Când eram tânăr și liber, și imaginația mea nu avea limite, visam să schimb lumea. Pe măsură ce îmbătrâneam și deveneam mai înțelept, am descoperit că lumea nu vrea să se schimbe, așa că am hotărât să privesc mai puțin departe, și anume să-mi schimb doar țara.

Dar și ea părea să fie de neclintit.

În amurgul vieții, într-o ultimă încercare disperată, am încercat să-mi schimb doar familia, pe cei apropiați mie, dar, vai, nici ei nu au vrut asta.

Iar acum, când zac pe patul de moarte, îmi dau seama că *Dacă m-aș fi schimbat pe mine mai întâi*, atunci prin acest exemplu mi-aș fi schimbat familia.

Încurajat și însuflețit de ei, aș fi găsit putere să-mi fac țara mai bună și, cine știe, poate chiar aș fi schimbat lumea.

Anonim

ADEVĂRUL ȘI NUMAI ADEVĂRUL

David Casstevens, de la *Dallas Morning News*, ne relatează o întâmplare despre Frank Szymanski, un centru înaintaș de la echipa Notre-Dame prin anii 1940, care a fost citat ca martor într-un proces civil la South Bend.

„Joci în echipa Notre-Dame anul acesta?” I-a întrebat judecătorul.

„Da, domnule judecător.”

„În ce poziție?”

„Mijlocaș, domnule judecător.”

„Cât ești de bun ca mijlocaș?”

Szymanski s-a foit pe scaun, dar a răspuns ferm:

„Sunt cel mai bun mijlocaș pe care l-a avut vreodată Notre-Dame”.

Antrenorul Frank Leahy, care se afla în sală, rămase surprins. Szymanski fusese întotdeauna modest, fără pretenții. Așa că, la terminarea ședinței, îl luă deoparte pe Szymanski și îl întreabă de ce afirmase așa ceva. Szymanski roși.

„Îmi pare tare rău, domnule antrenor, dar nu aveam ce face! Eram sub jurământ”.

PUNCTELE ESENȚIALE

Într-o zi, un băiețel putea fi auzit vorbind cu sine însuși în timp ce mergea cu pași mari prin curtea din spate, purtând o șapcă de baseball și ducând în mână o minge și o bătă de baseball. „Sunt cel mai tare jucător de baseball din lume”, spunea el mândru. Apoi zvârli mingea în aer, lovi și rată. Neînfricat, ridică mingea de jos, o aruncă în aer și spuse din nou, „Sunt cel mai tare jucător al tuturor timpurilor!” Lovi mingea din nou și rată iarăși. Se opri un moment și examinează cu atenție bătă și mingea. Apoi, încă odată aruncă mingea în aer și spuse, „Sunt cel mai tare jucător care a existat vreodată”. Balansă bătă cu putere și din nou dădu pe lângă minge.

„Mamăăă..!” exclamă el. „Sunt cel mai bun aruncător de mingi!”

Sursă necunoscută

După slujba dintr-o Duminică dimineață, nepoțica mea de cinci ani desena concentrată ceva pe o bucată de hârtie. Când am întrebat-o ce face, ea mi-a răspuns că-l desenează pe Dumnezeu. „Dar nimeni nu știe cum arată Dumnezeu am spus eu.

„Vor ști când voi termina desenul!” a răspuns ea.

Jacque Hall

DECLARAȚIA MEA DE APRECIERE PERSONALĂ

Ceea ce sunt ar fi suficient de bun dacă aș arăta-o deschis.

Carl Rogers

Următoarea povestire a fost scrisă Ca răspuns la întrebarea unei fete de 15 ani, „Cum pot eu să mă pregătesc pentru a mă realiza în viață?”

Eu sunt eu.

În toată lumea nu mai este nimeni exact ca mine.

Există oameni care au niște părți asemănătoare cu ale mele dar nu seamănă cu mine perfect. De aceea, tot ce vine din mine îmi aparține numai mie, pentru că doar eu am hotărât așa.

Eu îmi aparțin cu totul - corpul meu, cu tot ceea ce face el; mintea mea cu toate gândurile și ideile; ochii mei și toate imaginile pe care le văd; sentimentele mele, oricare ar fi ele - furie, bucurie, dragoste, frustrare, dezamăgire, nerăbdare; buzele mele și toate cuvintele rostite - politicoase, dulci și aspre, corecte sau incorecte; glasul meu răspicat sau șoptit; toate faptele mele, fie că includ pe alții sau numai pe mine.

Am propriile mele fantezii, propriile mele vise, speranțe și spaima.

Am propriile mele triumfuri și succese, dar și propriile eșecuri și greșeli.

Pentru că eu îmi aparțin mie, mă pot cunoaște îndeaproape. Făcând acest lucru, mă pot iubi și pot fi prietena tuturor părților care mă alcătuiesc. Numai atunci o să pot să le fac pe ele să lucreze pentru propriul meu interes.

Știu că există anumite aspecte legate de mine care mă derutează, iar altele pe care nu le cunosc. Dar atâta vreme cât sunt prietenoasă și drăgăstoasă cu mine însămi, pot căuta curajoasă și plină de speranță modalități de a afla mai multe despre mine.

Oricum aș arăta și m-aș auzi, orice aș spune și aș face, și orice aș gândi și aș simți la un moment dat, mă reprezintă întru totul pe mine. Clipa aceea este autentică și mă arată pe mine cum sunt în acel moment.

Când revăd mai târziu cum am arătat și cum m-am auzit, ce am spus și ce am făcut, cum am gândit și ce am simțit, am senzația că multe părți nu mi se potrivesc. Atunci las, trec peste aceste părți, păstrându-le doar pe acelea care mi se potrivesc și încercând să inventez altele noi în locul celor abandonate.

Văd, aud, simt, gândesc, spun și fac. Posed instrumentele de a supraviețui, de a fi alături de ceilalți, de a realiza ceva bun și de a găsi un rost și o ordine în mulțimea de oameni și de lucruri din afara mea.

Eu îmi aparțin mie și de aceea mă pot construi.
Eu sunt eu și mă simt bine.

Virginia Satir

DOAMNA GEANTĂ

Obişnuia să doarmă în oficiul poştal de pe Strada 5. O simţeam după miros înainte să dau colţul în intrândul unde dormea ea, lângă telefoanele publice. Simţeam mirosul urinei care se scurgea prin zdrenţele ei murdare şi izul puturos al dinţilor ei cariaţi. Dacă nu dormea, mormăia vorbe fără şir.

Acum poştă se închide la şase ca să scape de cei fără adăpost, aşa că se ghemuieşte pe trotuar, vorbind de una singură, cu gura clămpănind de parcă nu avea balamale şi cu mirosurile ei atenuate puţin de o adiere uşoară.

Într-o zi, de Sărbătoarea Recunoştinţei, rămăsese atâta mâncare, încât am împachetat-o, m-am scuzat şi am plecat cu maşina până pe Strada 5.

Era o noapte friguroasă. Frunzele zburau de colo colo pe străzi şi rar întâlneai pe cineva, doar câţiva nefericiţi fără adăpost. Dar pe ea ştiam că o s-o găsesc.

Era îmbrăcată aşa cum era întotdeauna, chiar şi vara. Nişte zdrenţe călduroase de lână de-abia reuşeau să-i acopere trupul ei bătrân şi cocârjat. Mâinile ei osoase ţineau un pachet cu mâncare. Se aşezase pe vine lângă un gard de sârmă din faţa unui teren de joacă, foarte aproape de poştă. „De ce nu şi-o fi ales şi ea un loc să o apere de vânt?”, m-am întrebat eu, dar am presupus că era atât de nebună încât nu îşi mai bătea capul să se ghemuiască într-un loc ferit.

Am tras maşina pe dreapta, am lăsat gemul jos şi am spus, „Mamă... n-ai vrea...”, şi am rămas şocat de cuvântul acela. Dar, era... este... Într-un fel care îmi scapă.

Şi i-am zis din nou, „Mamă, ţi-am adus nişte mâncare. Nu vrei nişte curcan şi plăcintă cu mere?”

Atunci femeia s-a uitat la mine şi mi-a spus cu voce clară, cu cei doi dinţi pe care de-abia se mai ţineau, „A, mulţumesc foarte mult, dar sunt ghiftuită acum. De ce nu-i dai cuiva care are cu adevărat nevoie?” Cuvintele rostite erau limpezi, iar manierele ei elegante. Apoi m-a concediat: îşi băgase iar capul între zdrenţe.

Bobbie Probstein

RASPUNDERE / CAPACITATE

Jocul pe care-l jucăm
este să ne prefacem
și ne prefacem că de fapt noi nu
ne prefacem

ne facem
că uităm
cine suntem
și apoi uităm
că noi
am uitat

cine suntem noi de fapt?

Centrul
care privește
și conduce spectacolul
care-și poate alege
pe ce drum
va merge
conștiința
Eului
acea reflecție
puternică
și puternic iubitoare
a cosmosului,
dar în încercarea noastră
de a face față
situațiilor inițiale
am ales sau am fost
hipnotizați
să alegem o poziție pasivă
de evitare
a pedepsei
sau a pierderii dragostei

alegem să negăm
răspunderea / capacitatea
noastră
pretinzând că
lucrurile pur și simplu
s-au petrecut
sau că noi
am fost cu
bună știință
controlați

ne lăsăm
la pământ
și ne obișnuim
cu această
postură
masochistă
cu această slăbiciune
și neputința de a decide,
dar noi suntem
în realitate
un centru
liber
de energie cosmică

voința voastră
este puterea voastră

nu vă prefaceți
că nu o aveți

sau nu o veți avea

Bernard Gunther

REGULI DE AUR PENTRU A DEVENI O FIINȚĂ UMANA

1. **Veți primi un corp.**

Vă place sau nu vă place, va fi al vostru pentru întreaga viață.

2. **Veți învăța lecții.**

Sunteți înscriși la o școală cu informații non-stop numită Viață. În fiecare zi la această școală veți avea ocazia să învățați câte o lecție. S-ar putea să vă placă lecțiile, sau s-ar putea să le considerați irelevante și prostești.

3. **Nu există greșeli, numai lecții.**

Dezvoltarea este un proces de încercări și nereușite: experimentare. Experimentele „ratate” fac parte din acest proces, tot așa cum fac parte și experimentele „reușite”.

4. **O lecție se repetă până când se învață.**

O lecție va fi prezentată sub mai multe forme până când o veți învăța. Numai după ce ați învățat-o puteți trece la altă lecție.

5. **Procesul de învățare nu se termină niciodată.**

Nu există moment al vieții care să nu conțină o lecție. Dacă sunteți viu, atunci aceste lecții trebuie învățate.

6. **„Acolo” nu este mai bun decât „aici”.**

Când un „acolo” personal devine un „aici”, veți obține pur și simplu un alt „acolo” care va arăta din nou mai bine decât „aici”.

7. **Alții sunt doar imaginea voastră în oglindă.**

Nu poți iubi sau urî ceva la cineva decât dacă această persoană reflectă ceva ce voi iubiți sau urâți la voi înșivă.

8. **Ce faci cu viața ta depinde numai de tine.**

Deții toate uneltele și resursele de care ai nevoie. Cum le folosești rămâne la aprecierea ta. Alegerea îți aparține.

9. **Răspunsurile tale există în tine.**

Răspunsuri la întrebările Vieții se află în tine. Tot ceea ce trebuie să faci este să privești, să asculți și să ai încredere.

10. **Vei uita toate astea.**

3. DESPRE PĂRINȚI

***P**robabil că cel mai mare serviciu social pe care îl poate face cineva țării sale și umanității este să alcătuiască o familie.*

George Bernard Shaw

COPIII ÎNVAȚĂ DIN FELUL ÎN CARE TRĂIESC

Dacă copiii sunt crescuți cu critici, ei învață să condamne.

Dacă copiii trăiesc în ostilitate, ei învață să se bată.

Dacă copiii trăiesc în teamă, ei învață să fie temători.

Dacă copiii trăiesc în milă, ei învață să se autocompătimească.

Dacă copiii trăiesc în ridicol, ei învață să fie sfoși.

Dacă copiii trăiesc în gelozie, ei învață ce e invidia.

Dacă copiii trăiesc în rușine, ei învață să se simtă vinovați.

Dacă copiii trăiesc în toleranță, ei învață să fie răbdători.

Dacă copiii trăiesc în încurajare, ei învață să fie încrezători.

Dacă copiii trăiesc în apreciere, ei învață să aprecieze.

Dacă copiii trăiesc în aprobare, ei învață să se placă pe ei înșiși.

Dacă copiii trăiesc în acceptare, ei învață să găsească dragostea în lume.

Dacă copiii trăiesc în recunoaștere, ei învață să aibă un țel.

Dacă copiii trăiesc în generozitate ei învață să fie generoși.

Dacă copiii trăiesc în cinste și dreptate, ei învață ce înseamnă adevărul și justiția.

Dacă copiii trăiesc în siguranță, ei învață să capete încredere în sine și în cei din jurul lor.

Dacă copiii trăiesc în prietenie, ei învață că lumea este un loc frumos în care poți trăi.

Dacă copiii trăiesc cu seninătate, ei învață să aibă mintea împăcată.

În ce trăiesc copiii dumneavoastră?

Dorothy L. Nolte

DE CE AM ALES CA TATĂL MEU SĂ FIE TĂTICUL MEU

Mi-am petrecut copilăria într-o fermă minunată din Iowa, crescut de un cuplu de părinți descris deseori ca „sarea pământului și stâlpii ai societății”. Ei erau toate acele lucruri minunate pe care le știm că le au părinții buni: dragoste, devotament față de sarcina de a-și crește copiii, cu mari așteptări și un simț pozitiv de autoapreciere. Ei așteptau de la noi să ne facem rugăciunea de dimineață și de seară, să ajungem la timp la școală, să luăm note bune și să fim copii buni.

Eram șase copii. Șase copii! Nu fusese ideea mea de a fi atât de mulți, dar nimeni nu-mi ceruse părerea. Pentru ca lucrurile să fie și mai grele, soarta mă adusese în mijlocul Americii, unde era clima cea mai aspră și mai rece. Ca toți copiii, credeam că se făcuse o încercătură nefericită și că ajunsesem din greșeală în acea familie, și cu atât mai mult, în acel stat. Iernile în Iowa sunt atât de geroase, încât trebuie să faci ture noaptea și să verifici dacă nu cumva vitele s-au împotmolit pe undeva și să moară de frig. Animalele nou-născute trebuiau duse în grajd și uneori trebuiau încălzite în continuu pentru a fi ținute în viață. Atât de reci sunt iernile în Iowa!

Tatăl meu, un bărbat incredibil de chipeș, puternic, carismatic și deplin de energie, era veșnic în mișcare. Frații și surorile mele și bineînțeles eu, eram căzuți în admirație pentru el. Îl veneram și îi arătam cel mai mare respect. Acum înțeleg de ce. Pentru că nu exista nimic inconsecvent în viața lui. Era un om onorabil, cu principii înalte. Alesese singur să lucreze pentru o fermă și asta era pasiunea lui; era cel mai priceput. Stătea acasă unde creștea și avea grijă de animale. Se simțea una cu pământul și era foarte mândru de recoltele lui. Refuza să vâneze în afara sezonului, deși împrejurimile fermei erau pline de căprioare, fazani, prepelițe și alte soiuri de vânat. Refuza să folosească îngrășăminte pentru sol sau să hrănească animalele cu altceva decât hrană naturală. El ne-a învățat de ce trebuie să facem acest lucru și de ce trebuie să avem aceleași idealuri. Astăzi, îmi dau seama câtă dreptate a avut, pentru că aceste lucruri el ni le spunea prin 1950, înainte de angajamentul universal pentru păstrarea mediului înconjurător în bune condiții.

Tata a fost mereu un bărbat tare nerăbdător, dar nu în miez de noapte când făcea ronduri să verifice vitele. Relația care s-a stabilit între noi a rămas de neuitat. Însemna ceva impunător în viața mea. Am învățat atât de multe despre el! Deseori aud femei și bărbați spunând ce puțin timp și-au petrecut cu tații lor. Într-adevăr, în zilele noastre, oamenii tânjesc după un tată pe care nu l-au cunoscut niciodată cu adevărat. Eu l-am cunoscut pe al meu.

Atunci credeam în taină că sunt copilul lui preferat, deși este foarte posibil ca fiecare dintre ceilalți frați să fi crezut același lucru despre ei. Asta era și bine, și rău.

Rău era că eu fusesem aleasă de tata să merg cu el noaptea și dimineața devreme la verificatul grajdurilor, și detestam complet să mă dau jos din patul meu cald ca să ies afară în aerul înghețat. Dar tata știa cel mai bine să transforme orele acelea în ore de iubire. Era răbdător, înțelegător, blând și un bun ascultător. Vocea lui era blândă, zâmbetul lui mă făcea să înțeleg de ce îl iubește mama așa de mult.

În acele momente, pot spune, era un profesor model - totdeauna concentrându-se asupra motivelor pentru care trebuie să faci ceva. Vorbea neîntrerupt timp de o oră sau o oră jumătate, cât îi lua să facă rondul. Vorbea despre experiențele lui de război, despre *de ce*-urile războiului în care luptase, despre oamenii pe care i-a cunoscut, despre urmările războiului și despre perioada care i-a urmat. Își spunea povestea iar și iar. Astfel, la școală, istoria mi s-a părut interesantă și familiară.

Îmi vorbea despre ce câștigase din călătoriile lui și de ce era atât de important să vezi lumea. Îmi insufla nevoie și dragoste pentru călătorii. Până la vârsta de 30 de ani vizitasem deja 30 de țări.

Îmi vorbea despre nevoia și dragostea de a învăța și de ce este importantă educația, și vorbea despre diferența dintre inteligență și înțelepciune. Își dorea atât de mult să mă vadă mai mult decât o absolventă de liceu. „Poți să o faci”, continua să-mi repete. „Ești o Burres. Te duce mintea, ești isteată și nu uita, ești o Burres”. Nu aveam voie să-l dezamăgesc. Am avut mai mult decât suficientă încredere pentru a urma orice curs mi-am dorit. În final, mi-am luat doctoratul și mai târziu al doilea doctorat. Deși primul a fost pentru tata și al doilea pentru mine, a existat întotdeauna un simț al curiozității și al căutării care a ușurat obținerea amândurora.

Îmi vorbea despre standarde și valori, despre dezvoltarea caracterului și ce însemnau acestea în viața unui om. Scriu și predau pe o temă similară. Îmi mai vorbea despre cum să iau și să evaluez deciziile, când să rup legăturile și când să plec și cum să nu mă las până nu răzlesc. Îmi vorbea despre conceptul de *a fi* și *a deveni* și nu numai despre *a avea* și *a obține*. Și acum folosesc această frază, „Niciodată nu-ți vinde inima”, cum spunea el. Îmi vorbea despre instincte și cum să le diferențiezi de sentimente și despre cum să eviți să te fraierească alții. Spunea, „întotdeauna ascultă-ți instinctele și află că toate răspunsurile de care ai nevoie se găsesc în tine. Stai singur un timp. Fii suficient de relaxat pentru a găsi răspunsurile și a le asculta. Găsește ceva care îți place să faci și apoi trăiește o viață care să dovedească acest lucru. Țelurile tale ar trebui să țâșnească din valorile tale, și atunci munca ta va radia dorințele inimii. Acest fapt te va opri de la toate acele distracții prostești care nu fac altceva decât să-ți risipească timpul - viața înseamnă timp - și vei afla cât de mult poți crește în anii care îți sunt destinați. „Să-ți pese de oameni”, spunea el, „și întotdeauna respectă pământul-mamă. Oriunde vei locui, fii sigur că ai suficienți copaci în jurul tău, și mult cer și pământ”.

Tatăl meu. Când mă gândesc cât de mult își aprecia și își iubea copiii, îmi pare sincer rău pentru cei care nu-și vor cunoaște tații în acest fel sau care nu le vor simți puterea de caracter, etica, sensibilitatea, toate strânse într-o singură persoană, așa cum am făcut-o eu. Tatăl meu întotdeauna modela cuvintele, și mereu am știut că vorbea serios cu mine. Știam că mă prețuiește și că vroia ca și eu să-mi dau seama de valoarea mea.

Mesajele tatălui meu aveau înțeles pentru mine, pentru că eu nu am văzut nimic contradictoriu în viața lui. Se gândise profund asupra vieții sale și de aceea el o trăia zilnic. A cumpărat mai multe ferme de-a lungul timpului (și astăzi mai muncește, așa cum a muncit mereu). S-a căsătorit și a iubit aceeași femeie toată viața lui. Chiar și după 50 de ani de la căsătorie părinții mei se iubesc ca în prima zi. Sunt cei mai îndrăgostiți oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Tata și-a iubit mult și familia. Credeam că este mult prea posesiv cu copiii săi și îi protejează prea mult, dar acum, că sunt și eu părinte la rândul meu, îi înțeleg acele nevoi și le văd rostul. Deși el credea că ne poate vindeca de vărsat, și aproape că a reușit, refuza vehement să ne lase pradă oricărui viciu distructiv. Acum îmi mai dau seama cât de hotărât era să ne vadă niște adulți grijulii și responsabili.

Până în ziua de azi, cinci dintre copiii lui locuiesc foarte aproape de el, și au ales un stil de viață ca al lui. Sunt soți și părinți devotați, și și-au ales ca profesiune agricultura. Fără dubiu, sunt și ei adevărați stâlpi ai societății. Dintre ei toți, eu sunt singura care am ales o cale diferită. Și asta probabil din cauza rondurilor acelea de noapte în care mă lua. Mi-am început cariera ca educator, consilier și profesor universitar, pentru ca, în final, să scriu cărți pentru părinți și copii, în care să le împărtășesc ceea ce învățasem despre respectul față de sine din anii copilăriei. Mesajul meu către fiica mea, chiar dacă puțin schimbat, conține valorile pe care le-am învățat de la tatăl meu, modelate bineînțeles de experiența mea de viață. Acestea continuă să fie transmise mai departe.

V-aș spune câte ceva despre fiica mea. E un băiețoi, o minunată atletă de 1,80 m, care în fiecare an participă la competiții cu trei sporturi odată, se frământă dacă ia un 9 în loc 10 și care tocmai a fost aleasă printre finalistele pentru concursul Miss California. Dar nu aceste însușiri și realizări extraordinare îmi aduc aminte de părinții mei. Oamenii îmi spun mereu că fiica mea posedă o mare bunătate și spiritualitate, și un foc interior care îi iradiază prin toți porii. Esența părinților este personificată de nepoata lor.

Răspлата pentru faptul că și-au prețuit copiii și au fost niște părinți devotați, este efectul de vitalitate care s-a răsfriânt și asupra vieții părinților mei. În timp ce scriu aceste rânduri, tatăl meu se află la Clinica Mayo din Rochester, Minnesota, pentru un set de teste, care or să dureze cam opt zile. Este decembrie. Din cauza vremii aspre, și-a luat o cameră de hotel chiar lângă clinică (ca pacient extern). Din cauza

obligațiilor de acasă, mama nu a putut să stea cu el decât câteva zile. Așa că în Ajunul Crăciunului nu au fost împreună.

În seara aceea l-am sunat mai întâi pe tatăl meu, în Rochester, să-i urez „Crăciun Fericit”. Părea deprimat și trist. Apoi am sunat-o pe mama în Iowa. Era amărâtă și morocănoasă. „Este prima dată când eu și tatăl tău nu facem Crăciunul împreună,” se lamenta ea, „Ăsta nu-l pot numi Crăciun, fără el”.

În seara aceea așteptam 14 invitați, toți gata să petreacă. M-am întors la bucătăria mea, și totuși neputând să-mi scot din cap dilema părinților mei, i-am telefonat surorii mele mai mari. Ea i-a sunat pe frații mei. Am vorbit cu toții și am hotărât: Pentru că părinții noștri nu puteau să stea departe unul de celălalt în seara de Crăciun, fratele mai mic s-a dus cu mașina până la Rochester să-l ia pe tata, și l-a dus acasă fără să-i spunem nimic mamei. Îl sunasem înainte pe tata ca să-i spunem de planurile noastre. „A, nu, în nici un caz, e prea periculos să bată drumul până aici pe o vreme ca asta”. Dar fratele meu în două ore a ajuns la hotel și a bătut la ușa camerei. La scurtă vreme mi-a dat telefon ca să-mi spună că tata nu vrea să meargă acasă. „Trebuie să-i spui și tu, Bobbie. Știi că numai de tine ascultă”.

„Du-te, tată”, i-am spus blând.

Și s-a dus. Tim și tata au pornit la drum spre Iowa. Tot drumul am ținut legătura cu ei prin telefonul existent în mașina fratelui meu. Până în acel moment toți mușafirii mei sosiseră și toți stăteau pe lângă mine. De câte ori suna telefonul, îl puneam pe „speaker pentru ca toată lumea să poată auzi ultimele noutăți! Era trecut de 9 când telefonul a sunat, și l-am auzit pe tata, „Bobbie, cum pot eu să mă duc acasă fără nici un cadou pentru mama ta? Ar fi pentru prima dată în 50 de ani când nu i-aș lua parfum de Crăciun! În acel moment toată lumea se gândea la o soluție. Am sunat-o pe sora mea s-o rog să afle câteva magazine din apropiere care ar putea fi deschise la ora aceea, ca să poată apoi să cumpere singurul cadou pe care tata ținea să i-l cumpere mamei - același parfum pe care i-l dăruise întotdeauna de Crăciun.

La 9:52, fratele meu și tata ieșeau dintr-un boutique mic din Minnesota. La 11:50 intrau pe poarta fermei. Tata, purtându-se ca un elev pus pe șotii, coborî din mașină la colțul casei și se ascunse.

„Mamă, am trecut pe la tata astăzi și mi-a spus să-ți aduc rufele astea”, spuse fratele meu în timp ce îi dădea valizele.

„Eh, spuse ea încet și trist, îmi e atât de dor de el, că mai bine le aranjez acum”.

Atunci tata ieși din ascunzătoare și zise, „N-o să ai timp să le faci în seara asta”.

După ce fratele meu m-a sunat să-mi povestească această scenă emoționantă despre părinții noștri, acești doi prieteni și îndrăgostiți în același timp, am sunat-o pe mama. „Crăciun fericit, mamă !”

„Oh, măi copii...”, spuse ea cu lacrimi în glas. Dar nu mai putu să continue. Mușafirii mei izbucniră în urale.

Deși eram la 2000 de mile depărtare de ei, a fost unul din cele mai frumoase Crăciunuri petrecute împreună cu părinții mei. Și bineînțeles că de atunci n-au mai fost despărțiți în această zi de sărbătoare. Aceasta este puterea copiilor care-și iubesc și respectă părinții.

„Părinții buni”, îmi spunea Jonas Salk odată, „le dau copiilor rădăcini și aripi. Rădăcini ca să știe unde le este casa și aripi ca să zboare în alte părți unde să arate celorlalți ce au învățat”. Dacă moștenirea pe care o primești de la părinți constă în a-ți duce viața cu rost, a avea un cuib sigur unde să fii oricând binevenit, atunci înseamnă că mi-am ales bine părinții. Abia la acest Crăciun am înțeles pe deplin de ce a fost necesar ca ei doi să fie părinții mei. Deși aripile m-au dus în jurul globului, și în final m-au lăsat în cuibul meu cald din California, rădăcinile pe care mi le-au dat Părinții mei vor rămâne pentru totdeauna bine înfipite în pământ.

Bettie B. Youngs

ȘCOALA DE ANIMALE

Odată, de demult, animalele au hotărât că trebuie să facă ceva eroic pentru a se confrunta cu problemele unei „lumi noi”. Așa că au organizat o „școală nouă”.

Au adoptat un program de activități printre care alergarea, cățărutul înotul și zborul. Pentru a ușura administrarea programului, toate animalele trebuiau să se pregătească la toate cele 4 materii.

Rățoiul era excelent la înot, de fapt mai bun decât instructorul lui, în schimb, la zbor de-abia lua note de trecere și la alergat ce să mai vorbim. Pentru că era foarte încet la alergat, trebuia să stea după ore și chiar să renunțe la orele de înot pentru a exersa alergarea. O ținu așa până când, într-o zi, picioarele erau așa de rănite încât abia obținu o notă de trecere la cursul de înot. Dar atât cât știa era suficient pentru cei de la școală, așa că nimeni nu-și făcu griji, cu excepția rățoiului.

Iepurele era primul la orele de alergat, dar suferi o depresie nervoasă din cauza orelor istovitoare de înot.

Veverița era excelentă la cățărat, până când descoperi ce înseamnă frustrarea la orele de zbor, unde profesorul a pus-o să pornească de la sol în sus, în loc să o pună din vârful copacului, în jos. Din cauza suprasolicitării, făcu febră musculară, după care luă un 7 la cățărat și un 6 la alergat.

Vulturul era un copil problemă, așa că era ținut din scurt. La proba de cățărat îi bătea pe toți ceilalți, dar insista să-și folosească propriul lui mod de a ajunge în vârful copacului.

La sfârșitul anului, un țipar anormal care putea să înoate extrem de bine, și de asemenea, să alerge, să se cațere și să zboare un pic, a avut cele mai bune rezultate și a fost declarat șef de promoție.

Coișii nu au vrut să meargă la școală și s-au luptat cu cel care aduna taxele, pentru că administrația a refuzat să adăuge ca materii săpatul și scormonitul. Ei și-au dus copiii să învețe la un bursuc, și mai târziu li s-au alăturat marmotele și popândăii pentru a pune bazele unei școli private.

Are fabula asta vreo morală?

George H. Reavis

ATINGEREA

Ea este fiica mea și este adâncită în turbulența vârstei de 16 ani. La scurtă vreme după o perioadă de boală, a aflat că cea mai bună prietenă a ei se va muta. Nici școala nu mergea așa bine cum sperase ea și nici cum sperasem noi. Își consuma tristețea în tăcere, stând toată ziua printre pernele și păturile de pe pat. Am încercat să-i aduc puțină alinare și să-i alung gândurile negre care prinseseră rădăcini în sufletul ei tânăr. Totuși, oricât de mult o iubeam și oricât de mult aș fi dorit să-i alung tristețea, știam cât de important este să procedez cu mare atenție.

Ca terapeut de familie, fusesem bine instruit în privința expresiilor nepotrivite în apropierea dintre tată și fiică, în primul rând din experiențele clienților mei ale căror vieți fuseseră distruse de abuzurile sexuale. De asemenea, eram conștient de cât de repede poate fi interpretată sexual grija, în mod special de bărbații care sunt străini de tărâmul emoțiilor și care interpretează orice urmă de afecțiune drept o invitație la sex. Cât de ușor era să o țin în brațe și să o mângâi atunci când avea trei sau șapte ani. Dar acum trupul ei, societatea în care trăim și nu în ultimul rând bărbăția mea, păreau să mă împiedice să pot să-mi alin copilul. Cum aș fi putut s-o consolez și totuși să respect hotarele necesare existente între un tată și fiica lui adolescentă? I-am propus să mă lase să o frec puțin pe spate. A fost de acord.

I-am masat ușor spatelile osos și umerii noduroși și i-am cerut iertare pentru că lipsisem de acasă recent. I-am explicat că tocmai mă întorsesem de la finalele de masaj internațional, unde luasem locul Patru. Și am asigurat-o că este greu să învingi masajul unui tată îngrijorat, mai ales atunci când acesta este un maseur de mare clasă, dar și un tată îngrijorat în același timp. I-am povestit totul despre concurs și despre ceilalți concurenți, pe măsură ce mâinile și degetele mele îi relaxau mușchii și îi decongestionau tensiunea din trupul ei tânăr.

I-am povestit despre bătrânul asiatic care câștigase locul trei. După ce studiasse acupunctura și presopunctură toată viața lui, își putea concentra toată energia în degete, ridicând masajul la rang de artă. „Apăsa și lovea cu precizia unui prestidigitator”, i-am explicat, arătându-i și câteva mișcări pe care le învățasem de la bătrân. Ea mormăia ceva, dar nu eram sigur dacă era un răspuns la cuvintele mele ori la atingerea mea. Apoi i-am povestit despre femeia care câștigase locul doi. Venea din Turcia și practicasse dansul din buric încă din vremea copilăriei, așa că putea să miște și să contracte mușchii într-o mișcare fluidă. Cu masajul ei reușea să trezească în mușchii oboșiți și în trupurile epuizate o dorință de a vibra, a tremura și a dansa. „Ea lăsa degetele să se plimbe, și mușchii să se unduiască”, i-am spus, făcându-i puțină demonstrație.

„Asta-i tare ciudat”, se auzi o voce slabă din perne. Erau cuvintele mele sau atingerea mea?

Apoi i-am masat pur și simplu spatele și m-am așezat lângă ea în tăcere. După un timp m-a întrebat, „Și, locul întâi cine l-a luat?”.

„N-o să-ți vină să crezi!” i-am răspuns. „Un copil!” Și i-am explicat cum atingerile sincere, ușoare ale unui copil care descoperă tărâmul pielii, și al mirosurilor, și al gusturilor nu se compară cu nici o altă atingere de pe lumea asta. Mai ușoară decât blândețea, imprevizibilă, mângâietoare, căutătoare. Mâini mici, exprimând mai multe decât o pot face cuvintele. Vorbind despre blândețe, încredere, dragoste inocentă. Și apoi am atins-o încet și blând așa cum învățasem de la micuț. Mi-am reamintit foarte clar toată copilăria ei - cum o țineam în brațe, cum o legănam, cum o priveam crescând și băjbâind în propria ei lume. Mi-am dat seama că de fapt ea este cea care m-a învățat atingerea unui copil.

După ce i-am mai făcut un pic de masaj ușor, în liniște, i-am spus că eram bucuros că am putut să învăț atât de multe de la cei mai buni maseuri din lume. I-am explicat cum devenisem eu însumi un maseur mai bun pentru fiica mea de 16 ani care încet, încet, dureros, lua formă de adult. Am făcut în tăcere o rugăciune de mulțumire pentru că o astfel de viață îmi fusese dată pe mâinile mele și fusesem binecuvântat cu miracolul atingerii chiar și numai a unei părți din ea.

Victor Nelson

TE IUBESC, FIULE !

Gânduri îmi trec prin minte în timp ce îmi duc fiul la școală: ‘neața, puștiule. Arăți tare bine în costumul ăsta de cercetaș, nu atât de umflat pe cât era tatăl tău când era ca tine. Nu cred că aveam părul meu atât de lung până să merg la colegiu, dar cred că te-aș recunoaște oricum prin felul tău de a fi: cu părul zburlit în dreptul urechilor, cu bătături la degete, cu julturi la genunchi... Ne-am obișnuit unul cu altul...

Acum că ai opt ani observ că nu te mai văd așa de mult. De ziua lui Columb ai plecat la nouă dimineța. Te-am văzut timp de 42 de secunde la prânz, și ai reapărut pe la cinci la cină. Mi-e dor de tine, dar știu că ai treburi serioase de făcut. Cu siguranță la fel de serioase, dacă chiar nu mai importante, decât ale celorlalți.

Trebuie să crești, și asta este mult mai important decât să tai cupoane, să aranjezi opțiunile la bursă sau să vinzi oamenilor asigurări. Trebuie să afli ce poți tu să faci și ce nu poți - și trebuie să înveți cum să faci față. Trebuie să înveți despre oameni și cum se comportă ei când nu se simt bine în pielea lor - așa cum sunt prostănacii cu biciclete care îi hărțuiesc pe cei mici. Da, va trebui chiar să înveți cum să te faci că nu te deranjează vorbele jiguitoare. Te va deranja întotdeauna, dar va trebui să te prefaci că nu, altfel dată viitoare îți vor vorbi și mai urât. Sper doar să nu uiți cum este atunci când și tu vei vrea să vorbești așa altuia mai mic ca tine.

Când ți-am spus ultima oară ce mândru sunt de tine? Bănuiesc că dacă nu-mi aduc aminte, aveam multă treabă de făcut. Îmi amintesc însă ultima dată când am țipat la tine - ți-am zis că o să întârziem dacă nu te grăbești - dar, sincer, așa cum zicea și Nixon, nu ți-am oferit atâtea mângâieri pe câte urlete. Doar ca să știi, în caz că vei citi rândurile mele, sunt mândru de tine. Îmi place în mod special independența ta, felul în care ai grijă de tine chiar dacă uneori mă înspăimânți puțin. Niciodată nu ai fost plângăcios și asta îți conferă locul de puști deosebit în cartea mea.

De ce le este taților atât de greu să își dea seama că un băiețel de opt ani are tot atâta nevoie de îmbrățișări pe cât are unul de patru? Dacă nu sunt atent, foarte curând te voi apuca de braț și-ți voi striga: „Ce-ai spus, băiete?”, în loc să te iau în brațe și să-ți spun că te iubesc. Viața este prea scurtă ca să-ți ascunzi afecțiunea. De ce băiețelii de opt ani se prind atât de greu că și cei de 36 de ani au tot atâta nevoie de mângâiere cât și cei de patru?

Am uitat să-ți spun ce mândru sunt că de fiecare dată mănânci mâncarea aceea nedigerabilă de la prânz? Și totuși tu mănânci, și sunt bucuros că ai grijă de corpul tău.

Aș vrea ca drumul până la școală să nu fie atât de scurt. Aș vrea să vorbim despre seara trecută... când fratele tău mai mic dormea deja, iar noi te-am lăsat să te uiți la

meciul cu Yankeii. Aceste momente sunt așa de deosebite. Nu poți să le planifici din timp. De câte ori încercăm să punem ceva la cale, nu este atât de bun, valoros ori cald. Timp de câteva minute scurte, era ca și când nu ai fi crescut și am mai fi stat de vorbă despre „Cum mai merge școala, fiule?” Îți verificasem deja tema la matematică, așa cum am putut - cu un calculator. Ești mai bun la cifre decât am fost eu vreodată. Așa că am vorbit despre meci și tu știai mai multe despre jucători, decât mine și eu am învățat de la tine. Și am fost amândoi fericiți când Yankeii au câștigat.

Iată, trece garda civilă. Probabil că va exista la infinit. Aș fi vrut să nu te fi dus azi la școală. Sunt atâtea lucruri pe care vreau să ți le spun.

Te dai jos din mașină atât de repede. Vreau să savurez momentul, dar tu deja ai zărit doi de-ai tăi.

Nu vroiam decât să-ți spun „Te iubesc, fiule..

Victor B. Miller

CE EȘTI TU ESTE TOT ATĂT DE IMPORTANT CA CEEA CE FACI

Ceea ce ești tu vorbește atât de tare încât nu aud ceea ce spui.

Ralph Waldo Emerson

Era o sâmbătă după-amiază însorită în Oklahoma. Prietenul meu, Bobby Lewis, își ducea cei doi băieți să joace mini-golf. S-a dus la vânzătorul de bilete și i-a spus, „Cât costă biletul?”

Tânărul i-a răspuns, „3 dolari pentru dvs. și 3 dolari pentru orice copil mai mare de șase ani. Pentru cei mai mici de șase, intrarea este gratuită. Câți ani au?”

Bobby spuse, „Avocatul are trei, iar doctorul șapte, deci cred că îți datorez șase dolari”.

Omul de la teighea i-a zis, „Hei, domnule, ai câștigat la loterie sau ce? Ai fi putut să economisești 3 dolari. Ai fi putut să-mi spui că băiatul mai mare are 6 ani; oricum n-aș fi avut de unde să-mi dau seama”.

Bobby răspunse, „Da, e adevărat, dar și-ar fi dat seama copiii”.

Așa cum a spus Ralph Waldo Emerson, „Ceea ce ești vorbește așa de tare încât nu se aude ceea ce spui”. În momente de încercări, morala contează mai mult ca niciodată, fiți siguri că sunteți un exemplu bun pentru cei cu care lucrați sau cei cu care trăiți.

Patricia Fripp

VIATA UNEI MAME

Du-ți farfuria în bucătărie, te rog.
Du-o jos când pleci.
N-o lăsa aici, du-o sus.
Asta-i a ta?
Nu mai da în fratele tău.
Cu tine vorbesc.
Da' taci puțin, te rog, nu vezi că vorbesc?
Ți-am spus să nu mă întrerupi.
Te-ai spălat pe dinți?
La ora asta trebuia să dormi.
Du-te înapoi la culcare.
N-ai voie să te uiți la televizor după-amiaza.
Cum adică, n-ai nimic de făcut?
Du-te afară.
Citește o carte.
Dă-l mai încet.
Mai lasă telefonul ăla.
Spune-i prietenei tale că o suni mai târziu.
Acum, am zis!
Alo. Nu, nu este acasă.
Îi spun să te sune când se întoarce.
Ia-ți geaca. Ia un pulover.
Ia una oricum.
Cineva și-a lăsat pantofii în mijlocul camerei.
Ia-ți jucăriile din hol.
Scoate-i pe băieți din cadă.
Ia și jucăriile de pe scări.
Nu-ți dai seama că puteai să omori pe cineva cu chestia asta?
Grăbește-te.
Mai repede.
Toată lumea așteaptă.
Număr până la zece după care plecăm fără tine.
Ai fost la baie?
Dacă nu te duci, nu mergi cu noi.
Vorbesc serios!

De ce nu te-ai dus înainte să plecăm?
Nu poți să mai ții?
Ce se întâmplă acolo în spate?
Termină!
Am spus să termini o dată!
Nu vreau să aud nimic despre asta.
Termină sau te trimit acasă imediat.
Gata. Mergem acasă.
Dă-mi un pupic.
Ia-mă în brațe.
Fă-ți patul.
Fă-ți curat în cameră.
Pune masa.
Te-am rugat să pui masa.
Nu-mi spune că nu este rândul tău.
Te rog, trage-ți scaunul la masă.
Ridică-te.
Încearcă puțin. Nu trebuie să mănânci tot.
Nu te mai juca și mănâncă.
Nu ești atent la ce faci?
Dă paharul mai încolo. E prea pe margine.
Atenție!
Mai vrei, ce?
Te rog, mai vreau. Acum e mai bine.
Ia doar o înghițitură de salată.
Nu întotdeauna capeți ceea ce vrei. Asta-i viața.
Nu te mai certa cu mine. Nu vreau să mai discutăm subiectul.
Du-te în camera ta.
Nu, încă n-au trecut cele zece minute. Încă un minut.
De câte ori ți-am spus să nu mai faci asta?
Unde au dispărut prăjiturile?
Mănâncă fructele mai vechi înainte de alea noi.
Nu-ți dau ciuperci. Le-am aruncat afară. Vezi?
Ți-ai terminat lecțiile?
Nu mai țipa. Dacă vrei să mă întrebi ceva, vino aici.
NU MAI ȚIPA. DACĂ VREI SĂ MĂ ÎNTREBI CEVA, VINO AICI.
O să mă mai gândesc.
Nu acum. Întreabă-l pe tata.
O să mai vedem.

Nu mai sta așa aproape de televizor, îți face rău la ochi. Liniștește-te.

Liniștește-te și ia-o de la cap.

Ăsta-i adevărul?

Pune-ți centura.

Și-a pus toată lumea centurile?

Îmi pare rău, dar asta-i regula. Îmi pare rău, dar asta-i regula, Îmi pare rău, dar asta-i regula.

Delia Ephron

FAMILIA AMERICANĂ PERFECTĂ

Este 10.30 într-o dimineată superbă de sâmbătă și suntem pentru moment familia americană perfectă. Soția mea a dus-o pe fețița noastră de șase ani la prima ei lecție de pian. Fratele ei de 14 ani, încă nu s-a trezit. Cel de patru ani se uită la niște ființe mici, antropomorfe de la televizor care se împing una pe alta pe niște stânci. Eu stau la masa din bucătărie și citesc ziarul.

Aaron Malachi, puștiul, aparent plictisit de măcelul din desenele animate și sigur pe sine că-i poate pune capăt oricând, pentru că deține minunea de telecomandă în mână, îmi invadează spațiul.

„Mi-e foame”, spune el.

„Vrei niște cereale?”

„Nu”.

„Niște iaurt?”

„Nu”.

„Dar niște ouă?”

„Nu. Pot să mănânc niște înghețată?”

„Nu”.

Din câte știu eu, înghețata este mult mai hrănitoare decât orice pungă de cereale sau ouă făcute pe bandă rulantă, dar, conform valorilor mele culturale, este greșit să mănânci înghețată la 10:45 sâmbătă dimineată.

Tăcere. Câteva secunde.

„Tati, mai avem mult de trăit, nu-i așa?”

„Da, Aaron, așa e”.

„Și eu și tu și mami?”

„Corect”.

„Și Isaac?”

„Și el”.

„Și Ben?”

„Da. Și tu și eu și mami și Isaac și Ben”.

„Deci mai avem mult de trăit. Până când mor toți oamenii”.

„Ce vrei să spui cu asta?”

„Până când mor toți oamenii și se întorc dinozaurii”.

Aaron se sui pe masă, cu picioarele încrucișate ca un Buda, chiar în mijlocul ziarului meu.

„Ce vrei să spui Aaron, până când toți oamenii vor muri?”

„Mi-ai spus că toată lumea moare. Când mor toți, atunci se vor întoarce dinozaurii. Oamenii peșterilor au trăit în grotlele dinozaurilor. Când dinozaurii s-au întors, i-au înghițit pe oameni?”

Mi-am dat seama că pentru Aaron, deja viața înseamnă o economie limitată, o resursă cu început și sfârșit. Se închipuie pe el și pe noi undeva de-a lungul acelei traiectorii, o traiectorie care se termină în nesiguranță și lipsă.

Mă vedeam confruntat cu o decizie etică. Ce să fac acum? Să încerc să-i servesc teoria cu Dumnezeu, salvare, eternitate? Să-i spun vreo minunăție de genul, „Trupul tău este ca un înveliș, care, după moarte, dispare, lăsând spiritul să trăiască veșnic?”

Sau să-l las cu această nesiguranță și spaimă, pentru că eu cred că ăsta este adevărul? Să fac din el un existențialist angoasat sau să-l fac să se simtă mai bine?

Nu știu. Fixam ziarul cu privirea. *Celtics* pierdeau continuu meciurile de vineri seara. Larry Bird este furios pe cineva, dar nu văd pe cine, pentru că piciorul lui Aaron stă chiar pe bucata aceea de ziar. Nu știu cum, dar susceptibilitatea mea nevrotică de burghez îmi spunea că acesta era un moment extrem de important, una din clipele în care Aaron își formează părerea lui despre lume. Ori poate că tocmai această susceptibilitate de burghez mă făcea să gândesc așa. Dacă viața și moartea sunt doar o iluzie, de ce să nu iau în serios felul în care le înțelege altcineva?

Aaron se juca pe masă cu un soldățel de jucărie, ridicându-i brațele și balansându-l pe picioarele nesigure. Tipul pe care era furios Larry Bird se numea Kevin McHale. A, nu, nu era el, ci Jerry Sichting. Dar acesta nu mai juca pentru *Celtics*. Ce se întâmplase cu el? Totul moare, totul ajunge la un sfârșit. Ori juca pentru Sacramento sau Orlando, ori dispăruse.

Nu trebuia să-l aiuresc pe Aaron în chestii din astea, ca moartea și viața, pentru că vroiam ca el să aibă un puternic simț al realității și al permanenței lucrurilor. Era evident ce educație solidă îmi dăduseră măicuțele și călugării. Ori agonie ori fericire. Iadul și Raiul nu erau conectate prin serviciu interurban. Ori te aflai în echipă lui Dumnezeu, ori într-o supă care era foarte fierbinte. Nu vroiam ca Aaron să se frigă, dar vroiam să aibă o bază solidă. Anxietatea nevrotică dar inevitabilă poate să vină și mai târziu.

Este oare posibil? Este posibil să crezi că Dumnezeu, spiritul, karma, un ceva, - este transcendent, fără să traumatizezi prezentul unei persoane, imprimându-l în toate? Putem să avem prăjitura și s-o și mâncăm, din punct de vedere ontologic? Ori sensibilitatea lor fragilă, sentimentul de „acolo” erau alienate de un asemenea act?

Simțind o creștere ușoară în agitația de pe masă, mi-am dat seama că Aaron se plictisise de tipul ăla. Plin de dramatismul momentului, mi-am dres vocea și am început pe un ton profesionist.

„Aaron, moartea este ceva despre care oamenii cred că...”

„Tata”, mă întrerupse Aaron, „putem să ne jucăm un joc video. Nu este un joc prea violent”, explică el, gesticulând. „Nu este ca alea în care omori pe cineva. E cu un tip care trebuie să sară peste niște obstacole”.

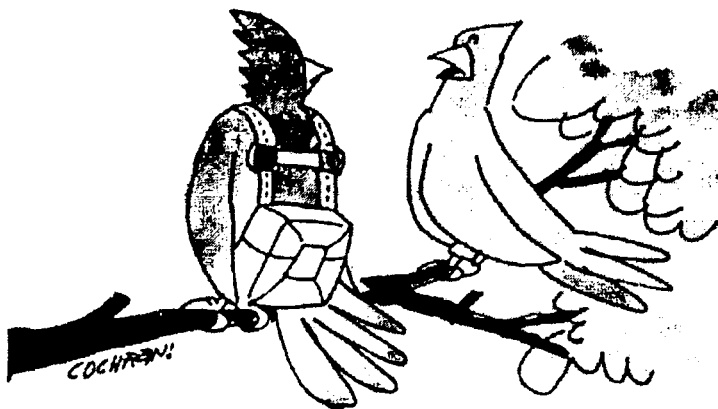
„Da”, am răsuflat eu ușurat, „hai să ne jucăm. Dar mai întâi trebuie să facem ceva”.

„Ce?”, se opri Aaron la jumătatea drumului.

„Mai întâi să mâncăm niște înghețată”.

O altă sâmbătă perfectă pentru o familie perfectă. Cel puțin momentan.

Michael Murphy

*Problema cu tine, dragul meu, este că îți lipsește încrederea în
forțele proprii...*

PUR ȘI SIMPLU SPUNEȚI

*Dacă ar fi să muriți curând și ați putea să dați un singur telefon, pe cine ați suna și ce i-ați spune?
Și atunci ce mai așteptați?*

Stephen Levine

Într-o noapte, după ce citisem una dintre sutele de cărți despre cum să fii un părinte bun, mă simțeam un pic vinovat deoarece cartea descria unele strategii pe care nu le mai folosisem de multă vreme. Principala strategie era să vorbești cu copilul tău și să folosești cele două cuvinte magice: „Te iubesc”. Se sublinia încontinuu nevoia copiilor de a ști că îi iubești necondiționat și irevocabil.

Am urcat scările până la dormitorul fiului meu și am bătut la ușă. În timp ce băteam, singurul lucru pe care-l auzeam de dincolo de ușă erau tobele lui. Știam că e înăuntru și totuși nu răspundea. Așa că am deschis ușa, destul de sigur că am să-l găsesc stând acolo cu căștile la urechi, ascultând o casetă și bătând în tobe în același timp. După ce m-am aplecat înspre el pentru a-i atrage atenția, l-am întrebat: „Tim, ai câteva minute?”

Mi-a răspuns, „Da, bineînțeles, tată. Oricând vrei tu”. Ne-am așezat și după ce-am discutat tot felul de banalități vreo 15 minute, m-am uitat la el și i-am spus: „Tim, îmi place foarte mult cum cânti la tobe”.

Iar el a zis, „Mulțumesc, tată, apreciez gestul tău”. Am ieșit din cameră, nu înainte de a-i spune, „Vorbim mai târziu”. În timp ce coboram scările, mi-am dat seama că urcasem pentru a-i transmite un mesaj anume, și nu o făcusem. Am simțit că trebuie să mă întorc și să spun cele două cuvinte magice. Am urcat din nou scările, am bătut la ușă și am intrat.

„Ai o secundă, Tim?”

„Desigur, tată. Întotdeauna am avut o secundă sau două. Ai nevoie de ceva?”

„Fiule, prima oară am venit la tine ca să-ți împărtășesc ceva, dar a ieșit altceva. Și nu chiar ceea ce am vrut eu să-ți spun. Tim, îți aduci aminte când ai învățat să conduci, ce probleme am avut?”

Ți-am scris două cuvinte pe un bilețel și ți l-am pus sub pernă în speranța că-l vei citi. Îmi făcusem datoria mea de părinte și îmi exprimasem dragostea față de fiul meu.

În final după o scurtă conversație, m-am uitat la el și i-am spus:

„Ce vreau ca tu să știi, este că noi te iubim”.

S-a uitat la mine și a zis:

„Mulțumesc, tată. Adică tu și mama, nu?”

„Da, amândoi, nu știm să o exprimăm suficient”, am zis eu.

„Mulțumesc. Știu că mă iubiți și asta înseamnă mult pentru mine”.

M-am întors și am ieșit pe ușă. În timp ce coboram scările, mă gândeam: „Nu pot să cred. Am fost de două ori sus, știam ce vroiam să-i spun, și totuși pe gură îmi ieșise altceva”.

M-am hotărât să mă mai duc încă o dată și să-i spun lui Tim exact ceea ce simțeam. Trebuia să audă acest lucru direct de la mine. Nu-mi pasă că are un metru și optzeci, Așa că iată-mă înapoi la ușa lui, ciocănind.

„Așteaptă un minut! Nu-mi spune cine e. Nu cumva ești tu, tată?”

I-am spus:

„De unde ai știut ?”

El mi-a răspuns:

„Doar te cunosc de când ai devenit tată. răspunse el.

„Fiule, poți să-mi mai acorzi o secundă?”

„Știi doar, că atunci când e vorba de o secundă, am timp. Hai intră. Presupun că nu mi-ai spus ce vroiai să-mi spui ?”

„Pe asta cum de ai știut-o ?”

„Te știi de când eram în scutece”.

„Ei bine Tim, uite care este treaba. Vreau doar să-ți spun ce mult însemni tu pentru familia noastră. Nu ceea ce faci tu sau ce ai făcut cu prietenii tăi prin oraș, ci tu ca persoană. Te iubesc și am vrut doar să știi că te iubesc, și nu știi de ce ți-am ascuns acest lucru până acum”.

S-a uitat la mine și a zis:

„Ei, tată, știu că mă iubești și este un lucru special faptul că aud aceste cuvinte. Îți mulțumesc atât pentru gândurile tale cât și pentru intenția de a-mi spune”.

În timp ce mă îndreptam spre ușă, m-a întrebat:

„Hei, tată. Ai un minut liber ?”

În acel moment m-am gândit: „Oh, doamne, ce o să-mi spună?” „Da, întotdeauna, dacă e vorba doar de un minut. Nu știi de unde au copiii chestia asta, știi sigur că nu de la părinții lor”. „Tată, vreau să te întreb un singur lucru”.

„Și care ar fi acela ?”

M-a privit și mi-a zis:

„Tată, ai fost la vreun seminar sau ceva de genul acesta ?”

Îmi spun: „Oh, nu, ca orice alt tânăr de 18 ani, m-a prins”. I-am răspuns:

„Nu, citeam doar o carte, în care spunea cât este de important să le zici copiilor tăi ce simți cu adevărat pentru ei”.

„Bine, tată, mulțumesc pentru osteneală. Vorbim mai târziu”. Cred că ceea ce m-a învățat Tim, mai mult decât orice, în noaptea aceea, este că singurul mod prin care îți

poți da seama care este înțelesul și scopul dragostei este să fii dispus să plătești prețul respectiv. Trebuie să-ți asumi riscul și să spui ceea ce simți.

Gene Bedley

O MOȘTENIRE DE DRAGOSTE

Al era un tânăr olar și un artist foarte talentat. Avea o soție și doi băieți minunați. Într-o seară, pe băiatul lui cel mai mare îl duru stomacul foarte tare. Crezând că este doar o indigestie banală, nici el nici soția lui nu luară această durere în serios. Dar băiatul suferea de apendicită acută și muri brusc în aceeași noapte.

Știind că moartea ar fi putut fi prevenită dacă ar fi luat totul în serios, sufletul lui Al se îmbolnăvi sub povara enormă a vinovăției. Pentru că un necaz nu vine niciodată singur, la scurtă vreme soția lui îl părăsi, lăsându-l singur cu băiețelul lui de șase ani. Suferința și durerea provocate de aceste două evenimente au fost mai mult decât putea să îndure Al, așa că foarte curând începu să-și înece amarul în alcool. Cu timpul el deveni un alcoolic notoriu.

Din cauza băuturii, Al începu să piardă tot ceea ce avea - casă, pământ, obiecte de artă, totul.

Până la urmă, Al muri singur într-o cameră de motel din San Francisco.

Când am auzit de moartea lui Al, am reacționat cu același dispreț pe care-l arată lumea celor care nu fac nimic concret toată viața lor. „Ce eșec total!” mă gândeam. „Ce pierdere de vreme a fost viața lui!”

Pe măsură ce timpul trecu, am început să-mi reevaluez judecățile mele aspre. Vedeți voi, îl cunoșteam pe fiul lui Al, care crescuse între timp, Ernie.

Este unul dintre cei mai drăguți, amabili și adorabili bărbați pe care i-am întâlnit vreodată. Îl priveam pe Ernie împreună cu copiii lui și vedeam cum dragostea circula între ei ca un flux continuu. Știam că grija și bunătatea aceasta trebuiau să vină de undeva.

Nu-l auzisem pe Ernie vorbind prea mult despre tatăl lui. Este atât de greu să iei apărarea unui alcoolic. Într-o zi mi-am luat inima în dinți și l-am întrebat: „Știi, mă nedumerește ceva. În principiu tatăl tău a fost singurul care te-a crescut. Ce, Doamne iartă-mă, a făcut, de ai devenit o persoană așa de specială?” Ernie a tăcut și a cugetat câteva momente, apoi mi-a spus: „De când mă știu eu, din primele zile din copilărie, și până când am plecat de acasă, la 18 ani, Al intra la mine în cameră în fiecare seară, mă săruta și îmi spunea ‘Te iubesc, fiule’”.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și mi-am dat seama ce prost am fost când îl numeam pe Al un ratat. Nu lăsase nici o avere în urma lui, dar fusese un tată bun și iubitor, și lăsase în urma lui unul dintre cei mai buni oameni care mi-a fost dat să-l cunosc.

Cum să câștigi Jocul Imaginii

DESPRE MESERIA DE PĂRINTE

Copiii tăi nu sunt copiii tăi.
Ei sunt fiii și fiicele Vieții care tânjește după ea însăși.
Ei vin prin tine, dar nu de la tine,
Și deși ei sunt cu tine, totuși ei nu-ți aparțin.
Poți să le dai dragostea ta, dar nu și gândurile tale,
Pentru că ei au propriile lor gânduri.
Poți să le adăpostești trupurile, dar nu și sufletele,
Pentru că sufletele lor locuiesc în casa viitorului,
Pe care tu n-o poți vizita, nici măcar în visele tale.
Te poți lupta să fii ca ei, dar nu încerca să-i faci ca tine
Pentru că viața nu zăbovește în ziua de ieri.
Tu ești ca arcul din care copiii tăi pleacă ca niște săgeți vii.
Arcașul vede ținta de pe calea către infinit,
Și-ți dă și ție puterea să vezi cât de departe poți ajunge.
Se încordează cu tine, cu puterea Lui, așa încât săgețile să zboare iute și departe;
Lasă ca încordarea ta în mâinile arcașului să fie spre bucurie,
Căci așa cum își iubește săgeata care zboară, tot astfel El iubește arcul care este stabil.

Kahlil Gibran

4. DESPRE ÎNVĂȚARE

Învățarea înseamnă să afli ceea ce știi deja.

A face înseamnă a demonstra ceea ce știi.

Predarea înseamnă să le reamintești altora că și ei știi ceea ce știi tu.

Sunteți cu toții învățăcei, făcători, dascăli.

Richard Bach

Sămi fac un viitor

Dragă învățătoare,

Dragă doamnă învățătoare,

Mami az a plîns. mami mantrebat ști tu dece te duci la școală iam zis nu știu dece. Șia zis ea casă-ți facem un vitor. Iam zis io cei aia vitor și cum ie ăla. mami zice nu știu Jody că nimeni nuți vede vitoru doar tu. Nu te năcăji cai să vezi tu, o să vezi tu. Și pormă a plîns șa zis vai Jody așa te iubesc.

Mami zice că fiecare trebe să muncească din greu pentru ca noi copii să ne facem vitoru cel mai frumos dă pă lume.

Doamna învățătoare, putem săncepem de az sămi fac vitoru? Puteți să vă străduiți petru mami și mine să fie unu drăguț?

Vă iubesc, doamna învățătoare

Cu drag, Jody

Frank Trujillo

MĂ SIMT BINE ÎN PIELEA MEA

În momentul în care vezi că imaginea unui copil despre sine începe să se îmbunătățească, vei vedea ce realizări semnificative are, dar ceea ce este și mai important, este că vei vedea un copil care începe să se bucure și mai mult de viață

Wayne Dyer.

Am avut un mare sentiment de ușurare când am început să înțeleg că un copil are nevoie de mai mult decât de subiectul lecției. Știu matematica foarte bine și o predau bine. Credeam că asta este tot ce trebuia să fac.

Acum învăț copiii, nu mai predau matematica. Trebuie să accept faptul că am reușit doar cu o parte dintre ei. Când nu trebuie să știu toate răspunsurile, se pare că am mai multe răspunsuri decât atunci când încercam să fiu expert.

Tânărul care m-a făcut să înțeleg cu adevărat acest lucru, a fost Eddie. L-am întrebat într-o zi de ce crede el că știe mai multe decât cu un an înainte. Atunci el a dat un sens nou întregii mele orientări: „Pentru că acum când sunt cu dumneavoastră, mă simt bine în pielea mea”.

Un profesor citat de Everett Shostrom
În „Omul, cel care manipulează”

TOATE GÂNDURILE BUNE

Era elev, în clasa a treia la școala „Sfânta Maria” din Morris, Minnesota. Toți cei 34 de elevi îmi erau dragi, dar Mark Eklund era unul la un milion. Arăta foarte îngrijit, avea atitudinea aceea de „sunt fericit că trăiesc” care te făcea să-l îndrăgești chiar și atunci când făcea prostii.

Mark era și un mare vorbăreț. Am încercat de atâtea ori să-i atrag atenția că nu trebuie să vorbească dacă nu i se dă voie. Ceea ce mă impresiona cel mai mult, totuși, era reacția lui sinceră de fiecare dată când trebuia să-l cert pentru comportamentul lui. „Îți mulțumesc, soră, că mă corectezi!” Prima dată n-am știut cum să reacționez, dar nu a trecut mult timp și m-am obișnuit să-l aud spunând asta de mai multe ori pe zi.

Într-o dimineață, răbdarea mea ajunsese la limită, pentru că Mark vorbi din nou când nu trebuia. Și am făcut greșeala unui profesor începător. M-am uitat la el și i-am spus: „Dacă mai scoți o vorbă, o să-ți pun un leucoplast la gură !”

Nici nu trecură zece secunde și Chuck izbucni: „Mark iar vorbește”. Nu rugasem pe nimeni să-l supravegheze pe Mark, dar de vreme ce toată clasa auzise ce pedeapsă urma să primească, a trebuit să o pun în practică.

Îmi amintesc scena de parcă s-ar fi petrecut azi dimineață. M-am îndreptat spre catedră, am deschis încet sertarul și am scos o rolă de leucoplast. Fără să scot un cuvânt, m-am îndreptat spre banca lui Mark, am tăiat două bucăți mari și i le-am trecut peste gură în formă de X. Apoi m-am întors în fața clasei.

Când m-am uitat la Mark să văd ce face, mi-a făcut cu ochiul. Nu m-am putut abține și am început să râd. Întreaga clasă a izbucnit în urale când m-am întors la banca lui, i-am scos leucoplastul și am ridicat din umeri. Primele lui cuvinte au fost: „Mulțumesc, soră, că m-ați corectat”.

La sfârșitul anului am fost rugată să predau matematica la liceu. Anii au zburat și înainte să-mi dau seama Mark era din nou în clasa mea. Era mai frumos ca oricând, dar și la fel de politicos. Era în clasa a noua și se pare că noțiunile noi de matematică nu-l mai făceau să vorbească atât de mult.

Într-o vineri, lucrurile nu păreau să meargă prea bine. Muncisem din greu toată săptămâna la un concept nou și simțeam că elevii se simțeau frustrați și porniți unii împotriva altora. Trebuia să fac ceva înainte ca situația să iasă de sub control. Așa că i-am rugat să noteze; pe două foi de hârtie numele celorlalți elevi din clasă și să lase un rând liber între ele. Apoi i-am rugat să scrie în dreptul fiecăruia cel mai frumos lucru care le vine în minte despre respectivul. Le-a luat aproape tot restul timpului, dar la sfârșitul orei toți elevii mi-au înmănat hârtiile. Chuck a zâmbit, iar Mark a spus: „Mulțumesc, Soră, că m-ați învățat. Să aveți un weekend plăcut”.

În sâmbăta aceea, am notat numele fiecărui elev din clasă pe o foaie separată de hârtie și-am adăugat în dreptul fiecăruia ceea ce scriseseră ceilalți. Luni i-am dat fiecăruia foaia corespunzătoare. Unii dintre ei aveau două pagini. Nu după multă vreme, întreaga clasă zâmbea. „Oare să fie adevărat?” am auzit pe cineva șoptind. „Niciodată nu m-am gândit că însemn atât de mult pentru cineva!” Nu credeam că ceilalți mă iubesc atât de mult!”

Nimeni n-a mai vorbit vreodată despre acele lucruri. N-am aflat niciodată dacă le-au discutat împreună după ore, sau părinții, dar oricum nu conta. Exercițiul își atinsese scopul. Elevii mei erau iarăși fericiți și se puteau înțelege bine din nou unii cu alții.

Grupul acesta de elevi a mers mai departe ca toți ceilalți. Mulți ani mai târziu, după ce mă întorsesem din vacanță, părinții mei m-au așteptat la aeroport. În timp ce ne îndreptam spre casă, mama mi-a pus întrebările obișnuite despre cum fusese călătoria, vremea și ce făcusem pe-acolo. La un moment dat, conversația se întrerupsese brusc. Mama se uită pieziș la tata și spuse: „Tată?” Tata își dresе vocea. „Familia Eklund a sunat aseară, începu el.

„Da?” am spus. „Nu mai știu nimic de ei de atâția ani. Mă întreb ce mai face Mark”.

Tata răspunse încet. „Mark a fost omorât în Vietnam. Înfirmarea este mâine, și părinții lui ar vrea să te duci și tu dacă poți”. Si în ziua de azi țin minte perfect locul unde ne aflam pe șosea când tata mi-a spus despre Mark.

Nu mai văzusem niciodată un soldat într-un sicriu militar. Mark era așa de chipeș și arăta atât de matur. Singurul lucru la care mă gândeam atunci era că aș fi dat tot leucoplastul din lume numai ca să-l mai aud vorbind.

Biserica era tixită cu prietenii lui Mark. Sora lui Chuck cânta „Imnul de luptă al Republicii”. De ce a trebuit să plouă în ziua înmormântării? Și-așa a fost destul de greu la mormântul lui. Pastorul a citit rugăciunile obișnuite, iar gornistul îl acompania. Unul câte unul, toți cei care-l iubisem pe Mark ne-am apropiat de sicriul acestuia și l-am stropit cu apă sfințită.

Am fost ultima care mi-am luat adio. În timp ce stăteam acolo, unul dintre soldații care-l purtasera pe umeri veni lângă mine. „Dumneavoastră ați fost profesoara de matematică a lui Mark?” mă întrebă el. Am dat din cap și am continuat să mă uit încremenită la sicriu. „Mark ne vorbea mult despre dumneavoastră”, mai spuse.

După funeralii, majoritatea foștilor lui colegi de clasă s-au îndreptat către casa lui Chuck. Părinții lui Mark se aflau acolo, evident, așteptându-mă. „Vrem să-ți arătăm ceva”, a zis tatăl lui, scoțând un portofel din buzunar. „Avea asta la el când a murit. Ne-am gândit că poate știi despre ce este vorba”.

Desfăcând portmoneul, scoase cu grijă două bucăți de hârtie vechi, care se vedeau că fuseseră desfăcute și împăturite la loc de foarte multe ori. Mi-am dat seama fără să

mă uit că era vorba despre foile pe care colegii lui Mark scriseseră toate gândurile bune despre el. „Vă mulțumesc pentru ce ați făcut pentru el”, spuse mama lui. „După cum vedeți Mark a prețuit foile astea foarte mult”.

Colegii lui se adunară curând în jurul nostru. Chuck zâmbi timid și spuse: „Și eu mai am lista. Este într-unul din sertare acasă”. Soția lui John adăugă, „John m-a rugat s-o punem în albumul nostru de la nuntă”. „Și eu o am”, zise Marilyn. „Este în jurnalul meu Apoi Vicki, o altă colegă, se căută în geantă, scoase portofelul și ne arată lista ei mototolită, dar păstrată cu sfințenie”. O am tot timpul cu mine”, spuse Vicki fără să clipească. „Cred că toți am păstrat listele”.

De-abia atunci m-am așezat și am început să plâng. Am plâns pentru Mark și pentru toți prietenii lui care n-o să-l mai vadă niciodată.

Helen P. Mrosła

EȘTI O MINUNE !

Fiecare secundă pe care o trăim este un moment unic în univers, o clipă care nu va mai fi niciodată... Și noi ce îi învățăm pe copiii noștri? Îi învățăm că doi și cu doi fac patru, și că Parisul este capitala Franței.

Când îi vom învăța ce sunt ei?

Ar trebui să spunem fiecăruia: „Știi ce ești tu? Ești o minune. Ești unic. În toți anii care au trecut, nu a mai fost nici un copil ca tine. Picioarele tale, brațele tale, degetele tale deștepte, felul în care te miști.

Poți deveni un Shakespeare, un Michaelangelo, un Beethoven. Tu poți face orice. Da, ești o minune. Și când o să crești, vei putea tu să-l rănești pe altul, care este o minune ca tine?”

Trebuie să muncim - cu toții trebuie să muncim - ca să facem această lume demnă de copiii ei.

Pablo Casals

TOT CE A FOST NEVOIE SĂ ȘTIU CU ADEVĂRAT AM ÎNVĂȚAT LA GRĂDINIȚĂ

Mare parte din lucrurile pe care trebuie să le știu neapărat despre cum să trăiesc, ce să fac și cum să exist, le-am învățat la grădiniță. Înțelepciunea nu stătea în niște diplome, ci în cutiuța aceea cu nisip de la cămin.

Iată lucrurile pe care le-am învățat: Împarte tot ce ai. Fii corect. Nu lovi oamenii. Pune lucrurile la loc acolo de unde le-ai luat. Strânge mizeria pe care ai făcut-o. Nu pune mâna pe ce nu-i al tău. Spune că-ți pare rău atunci când lovești pe cineva. Spală-te pe mâini înainte să mănânci. Trage apa. Prăjiturelele calde și laptele rece sunt bune pentru tine. Du o viață echilibrată, Învăță câte ceva și gândește câte ceva, desenează, pictează, cântă, dansează, joacă-te și lucrează în fiecare zi câte puțin.

Trage un pui de somn în fiecare după-amiază. Când ieși în oraș, ai grijă cum traversezi, țineți-vă de mâini și treceți strada împreună. Fii atent la minuni. Amintește-ți de mica sămânță din ceșcuța de plastic. Rădăcinile merg în jos, iar planta în sus și nimeni nu știe cum, sau de ce, dar toți suntem la fel.

Carașii, hamsterii și șoarecii albi și chiar mica sămânță din Pahar - ei cu toții mor. Și noi la fel.

Și apoi adu-ți aminte de cartea despre Dick și Jane și primul cuvânt pe care l-ai învățat, cel mai mare dintre toate: PRIVEȘTE. Tot ceea ce trebuie să știți se află undeva acolo. Regula de Aur și dragostea și igiena de bază. Ecologia și Politica și un trai sănătos.

Gândiți-vă ce lume mai bună am fi - întreaga lume - dacă noi toți am mânca prăjiturele și am bea lapte pe la 3 după-masă, după care am pune o păturică pe noi și am trage un pui de somn. Sau dacă am avea o politică de bază a oricărui popor care să ne oblige să ne punem întotdeauna lucrurile la loc și să strângem mizeria după noi. Și este încă adevărat, indiferent câți ani ai, că, atunci când ieșiți în lume, este mai bine să vă țineți de mâini și să stați împreună.

Robert Fulghum

ÎNVĂȚĂM FĂCÂND

Nu cu mulți ani în urmă am început să cânt la violoncel. Mulți oameni ar spune că ceea ce fac acum este să „învăț să cânt” la violoncel. Dar aceste cuvinte induc în mintea noastră ideea stranie că există de fapt două procese diferite: (1) să înveți să cânti la violoncel; și (2) să cânti la violoncel. Aceasta implică faptul că eu voi parcurge primul proces până când îl voi fi încheiat, și apoi voi începe să-l parcurg pe cel de-al doilea. Pe scurt, „voi învăța să cânt” până când voi fi „învățat să cânt” și de-abia atunci voi începe să cânt cu adevărat. Bineînțeles că asta este o prostie. Nu există două procese, ci unul singur. Învățăm să facem ceva, chiar făcând acel ceva. Altă cale nu este.

John Holt

MÂNĂ

Editorialul de Ziua Recunoștinței al unui ziar relatează povestea unei profesoare care și-a rugat micuții elevi să facă un desen prin care să arate pentru ce erau ei recunoscători. Ea se gândea că acei copilași din cartierele sărace nu prea aveau pentru ce să mulțumească. Dar credea că majoritatea vor desena curcani sau mese pline cu mâncare. Profesoara rămase însă uimită atunci când Douglas i-a înmănat desenul...care reprezenta o mână desenată copilărește. Dar a cui era mâna? Clasa era captivată la vederea desenului abstract. „Eu cred că este mâna lui Dumnezeu care ne aduce mâncare”, spuse un copil. „Un fermier”, spuse un altul, „pentru că el este cel care crește curcanii”. După ce elevii s-au hotărât să se întoarcă la desenele lor, profesoara s-a aplecat peste banca lui Douglas și l-a întrebat a cui era mâna aceea. „Este mâna dumneavoastră, doamnă”, murmură el.

Atunci ea își reaminti că deseori, când erau în pauză, ea îl lua pe Douglas, un copil mic și stingher, de mână. Deseori făcea acest lucru cu copiii. Dar pentru Douglas însemnase atât de mult. Poate că aceasta era recunoștința tuturor, nu mulțumirea adusă bunurilor materiale, ci șansa de a putea oferi ceva celuiilalt, oricât de neînsemnat.

Anonim

CAVALERII REGALI DIN HARLEM

Nu la mare distanță de blocul meu din Manhattan, dar în același timp la ani-lumină depărtare, se află o parte a New York-ului numită Harlemul Latino-American. Din multe puncte de vedere, poate fi asemănat cu o țară din lumea a treia. Mortalitatea infantilă și maternă este similară, să zicem, cu cea din Bangladesh, iar durata medie de viață la bărbați este chiar mai redusă. Aceste statistici sunt valabile și pentru restul Harlem-ului, deși aici mulți dintre ei mai sunt despărțiți de zone mai bogate ale orașului și datorită limbii pe care o vorbesc. Peste toate acestea, mass-media este mută în ceea ce privește acest loc, cu insolenta multor profesori și a polițaiilor care lucrează în acest tărâm din Lumea a Treia și care nici nu concep să locuiască acolo, iar manualele nu prea au nici o legătură cu viața lor; lecția pentru copii este clară: ei sunt „inferiori” oamenilor care locuiesc doar la câteva blocuri mai încolo.

La unul dintre licee, care se ridica din beton în mijlocul unui teren de joacă și care este înconjurat de un gard de metal, pe strada East 101, Bill Hali predă obișnuitele cursuri de limba engleză, plus engleza ca limbă secundară pentru elevii care vin direct din Puerto Rico, America Centrală și de Sud, și chiar din Pakistan și Hong Kong. Copiii aceia sunt puși față în față cu o cultură nouă, niște reguli ciudate, vecini ostili, și cu niște părinți care se simt tot atât de pierduți ca și ei. Bill Hali este pus față în față cu ei.

Căutând un interes comun care să poată uni un asemenea grup și să-i ajute să învețe și engleza în același timp, Bill observă pe cineva din apropiere care ducea cu el o tablă de șah. Pentru că el însuși era jucător de șah, știa că acest joc trecea peste orice barieră culturală, așa că obțin permisiunea de la un director foarte sceptic să înceapă un club de șah după ore.

Au venit puține fete. Dacă nu mai văzuseră niciodată femei care Joacă șah, ele au crezut probabil că acest joc nu este pentru ele, și pentru că nici nu aveau o profesoară care să le fie model, cele câteva care au venit la început s-au pierdut pe parcurs. Și o parte din băieți au renunțat - șahul nu era genul de joc care să te facă popular în cartier - în schimb au rămas vreo doisprezece băieți care să învețe regulile de bază. Prietenii lor râdeau de ei pentru că stăteau după ore, iar unii dintre părinți vedeau în șah o pierdere de vreme care nu-i ajuta să găsească o slujbă; și totuși ei continuau să vină. Bill le dădea băieților ceva rar: atenția totală a cuiva care credea în ei.

Treptat, priceperea lor la șah, dar și la engleză, a crescut. Pentru că deveneau din ce în ce mai buni la joc, Bill i-a luat la concursurile de șah la școlile din afara Harlem-ului. Pentru că el era cel care le plătea cartelele de metrou și pizză, nu puțin lucru

pentru salariul unui profesor, băieții și-au dat seama că Bill ține la ei. Au început să aibă ceva mai multă încredere în bărbatul acela micuț de vârstă medie.

Pentru a-i ajuta să devină mai independenți, Bill l-a pus pe fiecare băiat în parte să preia organizarea și conducerea unei astfel de excursii. Și iată cum, încet-încet, chiar și când Bill nu era prin preajmă, băieții au început să-și asume responsabilitatea unul pentru celălalt: să-i îndrume pe cei care rămăneau în urmă, să-și împărtășească problemele personale și să explice părinților de ce șahul nu era pierdere de vreme, la urma urmei. Treptat, acest sentiment nou al competenței a pătruns pe nesimțite și la ore, și notele lor au început să crească.

Pentru că deveniseră niște jucători de șah mai buni și niște elevi mai buni, visul lui Bill Hali căpăta aripi. Cu o sumă mică de bani oferită de clubul de șah Manhattan, i-a luat și i-a dus în Finalele Statului New York de la Syracuse.

Ceea ce odată fuseseră doisprezece copii disperați, izolați, deseori pasivi și taciturni, deveniseră acum o echipă cu un nume propriu: Cavalerii Regali. După ce au ieșit pe locul trei la finalele pe stat, s-au calificat pentru finalele de juniori din California.

Până în momentul acela, chiar și colegii lui Bill îi spuneau ce pierdere de vreme este toată această chestie. În viața de zi cu zi, acești copii de ghetou nu vor ieși vreodată mai departe de New Jersey, așa cum spusese odată un profesor. De ce să strângi bani să-i duci cu avionul de partea cealaltă a țării și să-i faci să fie și mai nemulțumiți decât sunt? Totuși, Bill strânse bani pentru bilete către California. În acea competiție națională, s-au clasat pe locul șaptesprezece din 109 de echipe.

După aceea, șahul devenise un subiect de interes comun în școală - chiar și numai dacă pentru avantajul călătorilor. Într-una din zile, la clubul din New York membrii echipei au întâlnit o tânără din Uniunea Sovietică care era Campioana Mondială la femei. Chiar și Bill fu încântat de ideea cu care veniseră doi dintre băieți: dacă fata aceasta a putut să facă atâta drum din Rusia, de ce n-ar merge și Cavalerii Regali acolo? La urma urmei, era capitala mondială a șahului, și Jocurile Prieteniei tocmai începeau.

Deși nici un jucător american de vârsta lor nu participase vreodată la aceste jocuri, forurile oficiale din liceu au susținut ideea. S-au alăturat și câteva corporații care au suportat cheltuielile. Bineînțeles că nimeni nu credea că echipa lor o să câștige, dar nu asta era scopul. Călătoria în sine le va lărgi orizontul băieților, obișnuia Bill să spună. Când Pepsi-Cola veni cu un cec de 20.000 de dolari, Bill începu să realizeze că visul lui nebunesc era pe cale să se împlinească.

Au urcat la bordul avionului ca reprezentanți oficiali ai Americii, țara în care doar cu câteva luni în urmă se simțeau niște străini. Dar, ca adevărați veterani ai Harlemului Latino-American, susțineau cu tărie că sunt, în primul rând, reprezentanții

cartierului în care locuiesc. Pe spatele jachetelor de șaten nu era inscripționat „U.S.A.”, ci „Cavalerii Regali”.

O dată ajunși la Moscova, încrederea lor începu să se năruie. Experiența și stilul sigur al adversarilor lor sovietici era ceva ce nu mai întâlneau niciodată. În final, unul dintre Cavalerii rupse vraja făcând remiză cu un mare maestru în jur de 30 de ani într-un meci de simulare. Rușii nu erau invincibili la urma urmei; erau și ei tot oameni ca și ei. După aceea Cavalerii câștigară jumătate din meciurile jucate, și chiar descoperiră un atu pe care îl aveau de acasă, legat de viteza jocului. Spre deosebire de jucătorii sovietici, care fuseseră învățați că a fi calm și cu sânge rece este o virtute, Cavalerii aveau un stil de stradă mai isteț care-i făcea atât rapizi, cât și preciși.

În momentul în care Bill și echipa lui au ajuns la Leningrad Pentru a lua parte la cea mai dură parte a competiției, băieții se simțeau bine din nou. Deși fuseseră aleși la întâmplare pentru nevoia lor de a învăța limba engleză, și nu pentru vreun talent special de șahist, și, deși jucau doar de câteva luni, au câștigat o partidă și au obținut o remiză în alta.

Când Cavalerii s-au întors la New York, erau convinși că pot face orice.

Era o convingere de care aveau nevoie. Câteva luni mai târziu când m-am dus la clubul lor de la școală, Bill Hali, un om tare blând, care rareori se înfurie, era furios de-a binelea din cauză unei confruntări recente dintre un membru portorican al echipei și un profesor alb. Bill se repezi să-mi explice cum băiatul făcuse atât de bine la un test de matematică încât profesorul, crezând că a copiat, l-a pus să-l mai dea o dată. Când l-a făcut bine și a doua oară, profesorul părea mai degrabă deranjat decât încântat că nu avusese dreptate. „Dacă școala asta ar fi fost plasată în oricare alt colț al orașului, nu s-ar fi întâmplat așa ceva”, spuse Bill.

Era genul de clasă umilă, care înghițea tot, doar respectul de sine ajutându-i să reziste. „Poate că profesorul era pur și simplu invidios”, spuse băiatul înveselit. „Adică, vreau să spun că noi am pus școala asta pe hartă”.

Și așa și era. Sala sărăcăcioasă de festivități a liceului fusese aleasă de o trupă sovietică drept decor pentru un spectacol pe care îl dădeau în New York. Fiecare director de școală dorea să aibă un program de șah, iar televiziunea locală și ziarele îi interviewaseră pe Cavalerii Regali. Acum, că se aflau doar cu puțin timp înaintea absolvirii, veneau din toate părțile propuneri de la tot felul de școli cu programe speciale pentru copiii dotați; una veni chiar de la un liceu din California. Deși băieții se temeau de despărțirea inevitabilă, toți au insistat ca cel care primise oferta să accepte să meargă acolo.

„I-am spus să nu rateze așa ocazie”, spuse unul. „I-am promis să-i scriem în fiecare săptămână”, adăugă altul. „De fapt”, spuse un al treilea, „plănuim să ținem legătura toată viața”.

Cu planuri de carieră care includeau dreptul, finanțele, profesoratul, informatica - lucruri la care nici nu ar fi conceput să se gândească înainte - nu se știa ce surprize extraordinare urmau să aibă împreună la reuniunile echipei, care devenise pentru ei grupul lor de sprijin și o a doua familie.

I-am întrebat, ce făceau înainte ca Bill Hali și șahul să intre în viața lor. A urmat un moment de tăcere foarte lung.

„Lălăiam pe străzi și eram un nimic”, răspuse un băiat, care acum vroia să ajungă avocat.

„Furam banii de prânz de la copiii mai mici și luam droguri din când în când”, recunoscu altul.

„Stăteam în pat, citeam benzi desenate, și suportam țipetele tatălui meu care-mi urla mereu că sunt leneș”, spuse un al treilea.

Oare manualele lor erau diferite de ale celorlalți?

„Doar atunci când domnul Hali a crezut că suntem deștepți”, explică unul, iar ceilalți dădură din cap aprobator, „și eram”.

Gloria Steinem

BĂIEȚELUL

Odată un băiețel s-a dus la școală.
Era un băiețel chiar foarte mic.
Iar școala era chiar foarte mare.
Dar când băiețelul
Văzu că poate intra în clasa lui
Direct pe ușa de-afară
Fu foarte fericit.
Și școala nu mai păru
Chiar atât de mare.

Într-o dimineață,
Când băiețelul se afla la școală de ceva vreme,
Învățătoarea a spus:

„Astăzi o să facem un desen”.
„Bine!”, se gândi băiețelul.
Îi plăcea să deseneze.
Putea să facă tot felul de lucruri:
Lei și tigri,
Pui și vaci,
Trenuri și bărci -
Așa că scoase creioanele colorate
Și începu să deseneze.
Dar învățătoarea spuse:
„Așteptați! Încă nu puteți să începeți!”
Și așteptă până când toți erau pregătiți.

„Acum”, spuse învățătoarea,
„O să desenăm niște flori”.
Bun!”, gândi băiețelul,
Lui îi plăcea să facă flori,
Așa că începu să deseneze flori frumoase
Cu creioanele roz, portocaliu și albastru.

Dar învățătoarea spuse,

„Așteptați! Și o să vă arăt eu cum”.
Și desenă o floare pe tablă.
Era o floare roșie cu tulpină verde.
„Gata”, spuse învățătoarea.
„Acum puteți începe”.

Băiețelul se uită la floarea învățătoarei.
Apoi se uită la floarea sa,
Îi plăcea mai mult a lui.
Dar nu spuse nimănui,
Întoarse foaia pe partea cealaltă
Și făcu o floare ca a învățătoarei lui.
Era roșie, cu tulpină verde.

Într-o altă zi,
Când băiețelul deschise singur
Ușa de la intrare,
Învățătoarea spuse,
„Astăzi o să facem ceva din lut”.
„Bine!”, gândi băiețelul.
Îi plăcea lutul.

Putea să facă tot felul de lucruri din lut:
Șerpi și oameni de zăpadă,
Elefanți și șoricei,
Mașini și camioane -
Așa că începu să frământa și să întindă
Bucata lui de lut.

Dar învățătoarea spuse,
„Așteptați! Încă nu e timpul să începeți!”
Și așteptă până când toți ceilalți fură gata.
„Acum”, spuse profesoara,
„O să facem o farfurie”.
„Bun!”, gândi băiețelul,
Îi plăcea să facă farfurii,
Așa că începu să modeleze
Tot felul de farfurii.

Dar învățătoarea spuse,

„Așteptați! Și vă voi arăta eu cum”.
Și le arătă cum să facă
O farfurie adâncă.
„Iată,” spuse profesoara,
„Acum puteți începe”.
Băiețelul se uită la farfuria învățătoarei
Apoi se uită la a sa.
Îi plăceau mai mult ale lui,
Dar nu spuse nimănui,
Ci amestecă din nou lutul,
Și făcu o farfurie ca a învățătoarei lui.
Era o farfurie adâncă.

Foarte curând
Băiețelul învață să aștepte
Și să privească,
Și să facă lucruri ca ale învățătoarei lui.
Foarte curând,
Nu mai făcu nici un lucru așa cum îi plăcea lui
Apoi se întâmplă
Că familia lui se mută în altă casă,
Într-un alt oraș,
Iar băiețelul
Trebuie să meargă la altă școală.

Școala asta era și mai mare
Decât cealaltă,
Și în clasa lui nu mai intra direct de afară
Și străbătea un hol lung să ajungă la clasa lui.
Chiar în prima zi
Profesoara spuse,
„Astăzi o să facem un desen”.

„Bine!” se gândi băiețelul,
Și așteptă ca învățătoarea
Să-i spună ce să facă.
Dar învățătoarea nu-i spuse nimic.
Se plimba încet printre elevi.

Când ajunse lângă el,
Îi spuse, „Nu vrei să faci un desen?”
„Ba da,” spuse băiețelul.
„Ce o să desenăm?”
„Nu știi până când nu o să-l faceți”, spuse învățătoarea.
„Cum să-l fac?” întrebă băiețelul.
„Oricum îți va place ție”, spuse învățătoarea.
„Și cu orice culoare vreau?” întrebă băiețelul.
„Cu orice culoare”, spuse profesoara,
„Dacă toată lumea ar face același desen,
Și ar folosi aceleași culori,
Cum aş mai ști cine l-a făcut,
Și care cui aparține?”
„Nu știu”, spuse băiețelul.
Și începu să deseneze flori
Roșii, portocalii și albastre.

Îi plăcea noua lui școală,
Chiar dacă nu intra în clasă
Direct de afară.

Helen E. Buckley

EU SUNT DASCĂL

Eu sunt dascăl.

M-am născut în momentul în care prima întrebare a ieșit din gura unui copil.

Am fost în multe locuri sub multe înfățișări.

Eu sunt Socrate ațâțându-i pe tinerii Atenei să discute idei noi prin intermediul întrebărilor.

Eu sunt Anne Sullivan depunând secretele universului în mâna întinsă a lui Helen Keller.

Eu sunt Esop și Hans Christian Andersen dezvăluind adevărul cu ajutorul poveștilor nenumărate.

Eu sunt Marva Collins care se luptă pentru dreptul la învățătură al fiecărui copil.

Eu sunt Mary McCleod Bethune construind un colegiu uriaș pentru poporul meu, folosind cutii portocalii în loc de bănci.

Și sunt Bel Kaufman luptându-se să meargă în Sus pe Scara de Jos.

Numele celor care au profesat meseria mea sună ca o galerie pentru faima umanității... Booker T. Washington, Buddha, Confucius, Ralph Waldo Emerson, Leo Buscaglia, Moise și Iisus.

Eu sunt și aceia ale căror nume și chipuri au fost demult uitate, dar ale căror lecții și personalitate vor rămâne veșnic în amintire prin împlinirile elevilor lor.

Am plâns de bucurie la nunțile foștilor mei studenți, am râs fericit la nașterea copiilor lor și am stat cu capul plecat, îndurerat și buimac, la marginea mormintelor săpate prea curând pentru niște trupuri prea tinere.

De-a lungul unei zile am fost nevoit să fiu actor, prieten, soră medicală și doctor, antrenor, găsitör de lucruri pierdute, cămătar, șofer de taxi, psiholog, părinte de ocazie, agent comercial, politician și păstrător al credinței.

În ciuda hărților, graficelor, formulelor, verbelor, poveștilor și cărților, nu am avut mare lucru de predat, de vreme ce studenții mei trebuiau să se învețe singuri, și știu că este un lucru greu să descoperi cine ești.

Eu sunt un paradox. Vorbesc cel mai tare atunci când ascult cu cea mai mare atenție. Talentele mele cele mai mari constau în ceea ce sunt dispus să primesc de la discipolii mei ca apreciere.

Bunăstarea materială nu este unul din scopurile mele, dar sunt un permanent vânător de comori în căutarea mea veșnică de ocazii noi în care discipolii mei să-și folosească înzestrările, și în căutarea mea constantă pentru acele talente care stau uneori undeva îngropate sub resemnare.

Sunt cel mai norocos dintre cei care muncesc.

Unui doctor i se permite să deschidă ușa către lumea noastră într-un singur moment magic. Mie mi se permite să văd cum viața renaște în fiecare zi cu orice nouă întrebare, idee sau prietenie.

Un arhitect știe că atunci când clădește cu grijă, construcția lui va dura secole întregi. Un dascăl știe că dacă va pune dragoste și adevăr în ceea ce face, ceea ce va construi el va dura o veșnicie.

Sunt un luptător, în fiecare zi luptându-se împotriva presiunii ucigătoare, negativismului, fricii, conformismului, prejudecăților, ignoranței și apatiei. Dar am alături de mine mari aliați: Inteligența, Curiozitatea, Sprijinul Părintesc, Individualitatea, Creativitatea, Credința, Dragostea și Râsul - toate vin în grabă să se alătore sub stindardul meu.

Și cui trebuie să mulțumesc pentru această viață minunată și experiență norocoasă, dacă nu vouă, celor care sunteți părinți? Pentru că voi mi-ați făcut marea onoare de a-mi încredința cea mai mare contribuție a voastră la eternitate, copiii voștri.

Și așa, am un trecut bogat în amintiri. Am un prezent incitant, plin de aventuri și amuzament pentru că mi-am permis să-mi petrec zilele alături de viitor.

Sunt un dascăl... și mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta în fiecare zi.

John W. Schlatter

5. TRĂIEȘTE-ȚI VISUL

*Cei care spun că nu se poate, ar trebui să nu-i
întrerupă pe cei care dovedesc că se poate.*

SĂ FACI CEVA SĂ DEVINĂ REALITATE

În 1957 un băiețel de zece ani din California și-a propus un țel. Pe vremea aceea Jim Brown era cel mai bun fundaș care jucase fotbal profesionist și băiatul acesta înalt, numai piele și oase, vroia să aibă un autograf de la el. Pentru a-și vedea visul cu ochii, băiatul trebuia să treacă însă peste multe obstacole.

Crescuse într-un ghetou, unde nu avusese niciodată destulă mâncare. Subnutriția își luase tributul, iar rahitismul îl obligase să poarte două atele metalice pentru a-i putea susține picioarele subțiri și torsionate. Nu avusese bani să-și cumpere bilet pentru meci, așa că a așteptat răbdător la ușa din spate până când jocul s-a terminat și Jim Brown a părăsit terenul. Politicos, l-a rugat pe Brown să-i dea un autograf. În timp ce acesta semna, băiatul îi explică, „Domnule Brown, am poza dumneavoastră pe perete. Știu că dețineți toate recordurile. Sunteți idolul meu”.

Brown zâmbi și dădu să plece, dar băiatul nu terminase ce avea de zis. Continuă, „Domnule Brown, într-o zi am să dobor toate recordurile dumneavoastră!” Brown rămase impresionat și-l întrebă, „Cum te cheama, fiule?”

Băiatul răspunse, „Orenthal James. Prietenii îmi spun O.J”.

O.J. Simpson a doborât într-adevăr toate recordurile deținute de Jim Brown în afară de trei, înainte ca accidentările să-i scurteze cariera de fotbalist. Stabilirea unui scop este cea mai puternică forță pentru motivarea umană. Pune-ți ceva în gând și străduiește-te să-l faci să devină realitate.

Dan Clark

CRED CĂ POT!

Nu contează dacă tu crezi că poți sau nu poți, ai dreptate întotdeauna.

Henry Ford

Rocky Lyons, fiul lui Marty Lyons, fundașul echipei New York Jets, avea cinci ani când se plimba într-o zi prin Alabama împreună cu mama lui, Kelly. Dormea pe scaunul din față al camionetei, cu picioarele în poala mamei lui.

Conducând cu atenție pe drumul șerpuitor de țară, Kelly a intrat pe un pod foarte îngust. Imediat, mașina a nimerit într-o groapă, a derapat și s-a înfipt cu roata din față, dreapta, într-un șanț. Fiindu-i teamă ca nu cumva camionul să se răstoarne, încercă să redreseze mașina apăsând cu putere pe ambreiaj și trăgând de volan în stânga. Dar piciorul lui Rocky se prinse între piciorul ei și volan așa că pierdu controlul asupra mașinii.

Camioneta se rostogoli și căzu într-o râpă adâncă de șase metri. Când mașina se oprise în fundul râpei, Rocky se trezi. „Mamă, ce s-a întâmplat?”, întrebă el. „Mașina noastră este cu roțile în sus”.

Kelly era orbită de sângele de pe față. Schimbătorul de viteze o lovise chiar în față, sfâșându-i-o de la gură până la frunte. Avea gingiile sfâșiate, obrajii tumefiați, iar umerii zdrobiți. Cu un os rupt, ieșindu-i în afară pe la subțioară, era ținută de ușa strivită.

„O să te scot eu de-aici, mamă,” spuse Rocky, care scăpase ca prin minune fără nici o zgârietură. Se strecură încet de sub Kelly trecu prin geamul de la ușă și încercă

să o tragă afară. Dar ea nu se mișcă. „Lasă-mă să dorm”, îl imploră Kelly, care nu mai exact pe ce lume se află. „Nu, mamă”, insistă Rocky. „N-ai voie să adormi”.

Se strecură înapoi în mașină și reuși să o împingă pe Kelly până ieși dintre fiare. Apoi îi spuse că o să urce dealul până la șosea și o să oprească pe cineva ca să-i ajute. Temându-se că nimeni nu ar putea să-i vadă băiețelul în întuneric, Kelly refuză să-l lase singur. În schimb, s-au târât încet până sus, Rocky, cu statura lui firavă de 20 de kilograme împingând cele 60 de kilograme ale mamei lui. Se târau abia câțiva centimetri o dată. Durerea era atât de mare încât Kelly a vrut să renunțe, dar Rocky nu îi dădea voie.

Pentru a-și încuraja mama, Rocky i-a spus să se gândească la „Trenulețul cel mic”, cel din povestea clasică pentru copii *Mica locomotivă care a putut*, trenulețul care a reușit să urce un munte abrupt. Pentru a-i reaminti, Rocky îi repeta întruna fraza care-l inspirase cel mai mult pe el: „Știu că poți, știu că poți”.

Când au ajuns în cele din urmă la șosea, Rocky văzu pentru prima dată cu claritate chipul sfâșiat al mamei lui. Izbucni în lacrimi. Dând din mâini și strigând, „Stop! Opriți, vă rog!”, băiețelul reuși să oprească un camion. „Du-o pe mama la spital”, îl implora el pe șofer.

A durat 8 ore și a fost nevoie de 344 de copii pentru a repara fața lui Kelly. Arată total altfel astăzi - „Aveam un nas lung și drept, buze subțiri și pomeți înalți; acum am un nas turtit, obraji plați și buze mult mai groase” - dar are foarte puține cicatrici vizibile și și-a revenit de pe urma accidentului.

Curajul lui Rocky a impresionat pe toată lumea. Dar puștiul curajos o ținea într-una că el nu a făcut nimic extraordinar. „Eu nu vreau să spun că n-aș fi vrut s-o fac”, explică el. „Am făcut ceea ce ar fi făcut oricine altcineva”. Iar mama lui spunea, „Dacă n-ar fi fost Rocky, aș fi sângerat până aș fi murit”.

Prima dată auzită de la **Michele Borba**

ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE: ÎNMORMÂNTAREA LUI „NU POT”

Sala de clasa a IV-a a Donnei arăta ca multe altele pe care le văzusem în trecut. Elevii stăteau pe cinci rânduri a câte șase bănci. Catedra învățătoarei se afla în fața elevilor. Pe avizier erau indicate rezultatele muncii elevilor. În multe privințe, clasa arăta ca o clasă elementară obișnuită. Și totuși ceva părea altfel în ziua în care am intrat prima dată acolo. Părea că undeva, deasupra, plutea un aer de însuflețire.

Donna era una dintre veteranele școlii din Michigan, care mai avea doar doi ani până la pensie. În plus, făcea parte dintr-un program național de îmbunătățire a cadrelor, organizat și promovat de mine, căruia i se alăturase voluntar. Pregătirea se axa pe ideea de artă a limbajului care să-i facă pe elevi să se simtă mai bine și să își asume răspunderea pentru viața lor. Datoria Donnei era să participe la toate seminariile de pregătire și să implementeze noile concepte prezentate. Datoria mea era să fac vizite prin clase și să încurajez acceptarea acestor noi concepte.

Am luat loc în spatele clasei într-o bancă goală și am privit. Toți elevii lucrau la unul dintre subiecte, umplând foile cu gânduri și idei. Elevul care se afla cel mai aproape de mine își umpluse paginile cu „Nu pot”-uri.

„Nu pot să lovesc mingea de fotbal mai departe de jumătatea terenului”.

„Nu pot să fac împărțiri cu mai mult de trei cifre”.

„Nu pot s-o fac pe Debbie să mă placă”.

Pagina era deja plină până la jumătate și părea că nu se oprea

Lucra în continuare cu hotărâre și perseverență.

Am mers printre rânduri, trăgând cu ochiul la lucrările lor. Toată lumea scria propoziții, descriind lucruri pe care nu le puteau face

„Nu pot să fac 10 flotări”.

„Nu pot să trimit mingea de baseball peste gardul de la teren”.

„Nu pot să mănânc doar o prăjitură”.

În acel moment, activitatea lor îmi stârnise curiozitatea, așa că am hotărât să verific împreună cu învățătoarea, să vedem ce se întâmplă. Când m-am apropiat de ea am văzut că și ea scria de zor. Am simțit că e mai bine să n-o întrerup.

„Nu pot s-o determin pe mama lui John să vină la o ședință”.

„Nu pot s-o fac pe fiica mea să se ducă să facă plinul la mașină”.

„Nu pot să-l fac pe Alan să folosească cuvintele în loc de pumni”.

Adâncit în eforturile mele de a afla de ce elevii și învățătoarea se opreau asupra negativului în loc de a se opri asupra propozițiilor pozitive de genul „Eu pot”, m-am

întors la banca mea și mi-am reluat observațiile. Elevii au continuat să scrie încă zece minute. Majoritatea și-au umplut pagina. Alții au început una nouă.

„Terminați-o pe aceea la care scrieți și nu mai începeți alta”, erau instrucțiunile folosite de Donna pentru a semnaliza sfârșitul lucrării. Apoi elevii trebuiau să împăturească foaia în două și să o lase pe catedră. Când elevii au ajuns lângă catedră, au lăsat lucrările într-o cutie goală de pantofi.

După ce a adunat toate lucrările, Donna o puse și pe a ei în cutie. Închise cutia, o luă la sub-braț și se îndreptă spre ușă, ieșind în hol. Elevii o urmară, iar eu după ei.

Pe la mijlocul holului șirul se opri. Donna intră în camera administratorului, scotoci puțin pe acolo și ieși cu o lopată. Cu lopata într-o mână și cutia în cealaltă, Donna îi duse pe elevi în curtea școlii în cel mai îndepărtat colț al terenului de joacă. Aici au început să sape.

Urmau să-și îngroape „Nu pot”-urile! Săpatul dură mai mult de zece minute, pentru că fiecare dintre ei dori să sape câte puțin. Când groapa se făcu cam de un metru adâncime, se opriră. Lăsară cutia cu lucrări pe fundul gropii și o acoperiră repede cu pământ.

Treizeci și unu de elevi de 10-11 ani stăteau în jurul mormântului proaspăt săpat. Fiecare avusese cel puțin o pagină Plină de „Nu pot” așezată în cutia care zăcea la un metru sub Pământ. Și învățătoarea lor avusese la fel.

În acel moment, Donna anunță, „Băieți și fete, vă rog prindeți-vă de mâini și plecați-vă capetele”. Elevii se supuseră. Au format repede un cerc în jurul mormântului, creând o legătură prin mâinile lor. Și-au plecat capetele și au așteptat. Donna a fost cea care a ținut necrologul.

„Prietenii, ne-am adunat astăzi să cinstim memoria lui ‘Nu pot’ Cât timp a trăit alături de noi, a atins viețile tuturor, pe unii mai mult, pe unii mai puțin. Numele lui, din nefericire, a apărut în fiecare instituție - școli, primării, instituții de stat și chiar și la Casa Albă. I-am oferit lui ‘Nu pot’ un loc de odihnă și o cruce care stă scris epitaful lui. Frații și surorile sale ‘Pot’, ‘Voi face’ și ‘O voi face chiar acum’ i-au supraviețuit. Ei nu sunt atât de populari ca ruda lor celebră și nici puternici nu sunt încă. Poate într-o zi, cu ajutorul vostru, vor lăsa urme mai adânci în această lume.

Fie ca ‘Nu pot’ să se odihnească în pace și fie ca cei prezenți aici de față să-și ia viața în propriile mâini și să meargă mai departe fără el. Amin!”

În timp ce ascultam acest discurs, mi-am dat seama că elevii nu vor uita niciodată ziua aceea. Exercițiul a fost doar simbolic, o metaforă pentru viață. Era o experiență benefică ce va rămâne în subconștient, dar și în conștient o veșnicie.

Să scrii „Nu pot”-uri, să le îngropi și să le ascuți și necrologul. Era un efort mare din partea învățătoarei. Dar încă nu se terminase totul. La sfârșitul discursului său, s-a întors înspre elevi și i-a dus în clasă unde au păstrat un moment de reculegere.

După aceea au sărbătorit trecerea în neființă a lui „Nu pot” cu prăjituri, floricele de porumb și suc de fructe. În timpul petrecerii, Donna a făcut din hârtie o cruce pe care a scris cuvintele „Nu pot” în mijlocul paginii și deasupra „Aici zace”. Data era scrisă în josul paginii.

Hârtia-cruce a fost atârnată pe perete în clasă pentru tot restul anului. În rarele ocazii când un elev uita și spunea „Nu pot”, Donna îi arăta pur și simplu semnul de pe perete. Elevul își amintea că „Nu pot” este mort și reformula fraza.

Eu nu am fost unul din elevii Donnei. Ea a fost eleva mea. Și totuși, în ziua aceea am învățat o lecție de neuitat de la ea.

Acum, mulți ani mai târziu, de câte ori aud cuvintele „Nu pot”, îmi apar înaintea ochilor imaginile acelei înmormântări. Ca și elevii aceia, îmi amintesc că „Nu pot” a murit.

Chick Moorman

POVESTEA LUI 333

Eram la un seminar de weekend în Deerhurst Lodge, la nord de Toronto. În noaptea de vineri o tornadă a lovit orașul Barrie, la nord de noi, omorând sute de oameni și provocând pagube de milioane de dolari. Duminică seara, în timp ce mă întorceam acasă, am oprit când am ajuns la Barrie. Am tras pe marginea drumului și m-am uitat în jur. Oriunde îmi aruncam privirea vedeam case dărâmate și mașini răsturnate.

În aceeași noapte Bob Templeton mergea pe aceeași șosea.

S-a oprit și el exact ca mine, să privească dezastrul, numai că gândurile noastre erau diferite. Bob era vicepreședinte la concernul „Telemédia Communications”, care deține un număr mare de posturi radio din Ontario și Quebec. El se gândea că trebuie făcut ceva pentru oamenii aceia, cu ajutorul stațiilor radio pe care le aveau.

Seara următoare urma să iau parte la un alt seminar în Toronto. Bob Templeton și Bob Johnson, un alt vicepreședinte de la „Telemédia”, veniră și ei și se așezară în spatele camerei. Ne-au împărtășit și nouă credința lor că trebuie să se poată face ceva pentru locuitorii din Barrie. După seminar ne-am întors în biroul lui Bob. Era hotărât să-i ajute pe oamenii care fuseseră prinși de tornadă.

Vinerea următoare a chemat toți directorii de la Telemédia în biroul lui. Pe perete atârname un panou pe care scrisese trei de „3”. El le-a spus subalternilor lui:

„V-ar plăcea să strângem 3 milioane de dolari, în 3 ore peste 3 zile, pe care să-i dăm locuitorilor din Barrie?” În cameră se așternu tăcerea. La un moment dat cineva spuse, „Templeton, ești nebun. Nu avem cum să facem așa ceva”.

Bob răspunse: „Stai puțin”. Nu v-am întrebat dacă „putem” sau dacă „ar trebui”, ci doar dacă v-ar „plăcea”. Atunci toți răspunseră în cor, „Normal că ne-ar place”.

Bob desenă apoi un T mare dedesubtul lui 333. Pe o parte scrisese „De ce nu putem”, iar pe partea cealaltă, „Cum putem”.

„O să pun un X mare pe partea cu „De ce nu putem”. N-o să pierdem timpul încercând să vedem de ce nu putem. Nu are nici o valoare. Pe partea cealaltă o să scriem fiecare idee ce vă trece prin cap pentru a vedea cum să facem să putem. Nu plecăm de aici până nu găsim o soluție”.

Din nou se lăsă liniștea. În final, cineva spuse, „Am putea face un spectacol radio pe care să-l transmitem în toată Canada”.

„Este o idee minunată”, spuse Bob și o notă pe tablă. Înainte să termine de scris, cineva adăugă: „Nu poți face un astfel de spectacol radio. Nu avem posturi radio în toată Canada”. Era o obiecție destul de realistă. Aveau doar în Ontario și Quebec.

Templeton replică, „De aceea putem. Așa că rămâne”. Totuși obiecția era una solidă, pentru că posturile de radio se află într-o adevărată concurență. De obicei nu lucrau împreună, și să-i faci să se unească era aproape imposibil, din cauza acestor prejudecăți ale concurenței.

Brusc cineva sugerează, „I-ai putea chema pe Harvey Kirk și Lloyd Robertson, cele mai celebre figuri ale radiodifuziunii canadiene pentru a fi stelele spectacolului”. (Este ca și cum i-ai pune la un loc pe Iosif Sava și Florin Călinescu). Ei controlează spectacolele TV naționale. N-ar accepta niciodată să vorbească la radio. Din acel moment s-a întâmplat ceva extraordinar: cele mai îndrăznețe și nebunești idei au început să curgă una după alta.

Asta se întâmpla într-o vineri. Marțea următoare aveau deja un maraton radio. Reușiseră să convingă 50 de posturi radio din toată țara să ia parte la această acțiune. Nu conta cine își făcea mai multă reclamă atâta vreme cât cei din Barrie făceau rost de hani. Bineînțeles că Harvey Kirk și Lloyd Robertson s-au alăturat și ei și au venit să adune în trei ore trei milioane de dolari după trei zile!

Vedeți, orice se poate dacă vă concentrați asupra a „cum să faceți” și nu asupra lui „de ce nu puteți să faceți”.

Bob Proctor

NU EXISTĂ FURGONETE

Îmi aduc aminte o zi de Sărbătoarea Recunoștinței când familia mea nu avea nici bani, nici mâncare, și cineva veni și bătu la ușa noastră. Când am deschis, în prag se afla un bărbat cu o cutie mare de mâncare, în care se vedea un curcan uriaș și chiar tăvile de gătit. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Tatăl meu îl întrebă: „Cine ești? De unde vii?”

Străinul răspuse: „Mă aflu aici pentru că un prieten de-al vostru știe că vă aflați la nevoie și că nu acceptați un ajutor direct, așa că v-am adus eu astea. La mulți ani”.

Tata replică: „Nu, îmi pare rău dar nu putem primi”.

Iar străinul: „N-aveți cum să nu primiți”, închise ușa și plecă.

Evident experiența aceea a avut un impact profund asupra vieții mele. Mi-am pus atunci în gând că într-o zi o voi duce atât de bine, încât voi face și eu la fel pentru alți oameni. Până la vârsta de 18 ani îmi creasem un adevărat ritual cu ocazia acestei sărbători, îmi place să fac tot felul de lucruri, spontan, de aceea mergeam în magazine și cumpăram mâncare pentru una sau două familii.

După care, mă îmbrăcam ca un băiat din aceia care fac tot felul de comisioane la domiciliu, mergeam în cartierele sărace și băteam la câte-o ușă. Întotdeauna puneam și un bilețel în care mărturiseam evenimentul din copilărie. La sfârșitul bilețelului scriam: „Tot ceea ce cer în schimb este să aveți suficient de multă grijă de dumneavoastră încât, într-o zi, să faceți același lucru pentru altcineva”. Răsplata pentru acest ritual anual însemna mai mult decât orice sumă de bani câștigată vreodată. Cu câțiva ani în urmă mă aflam la New York împreună cu soția mea. Era necăjită pentru că nu petreceam această sărbătoare alături de familie. În mod normal ea ar fi trebuit să împodobească casa pentru Crăciun dar, în schimb, eram blocați într-o cameră de hotel.

I-am spus, „Iubita mea, uite, de ce să nu împodobim astăzi niște vieți în loc de niște copaci bătrâni?” După ce i-am povestit de ritualul meu, s-a însuflețit foarte tare. Am continuat: „Haide să mergem undeva unde putem dovedi cu adevărat cine suntem, de ce suntem în stare și ce putem să oferim. Să mergem în Harlem!” Nici ea, nici ceilalți parteneri de afaceri cu care eram, nu se arătară prea entuziasmați de ideea mea. Dar nu m-am lăsat: „Haideți să mergem și să ducem de mâncare unor oameni care au nevoie. N-o să fim noi cei care dăruim pentru că s-ar simți jigniți. O să ne deghizăm în angajați care livrează mâncarea acasă”. Cumpăram mâncare suficientă pentru șase sau șapte familii, care să le-ajungă 30 de zile. Avem bani destui. Haideți s-o facem! Asta înseamnă de fapt sărbătoarea de astăzi: să aduci mulțumire, și nu să mănânci curcan. Haideți. La treabă!

Pentru că mai întâi aveam un interviu la radio, i-am rugat pe partenerii mei să facă rost de o mașină. Când m-am întors, mi-au spus: „N-am reușit. Nu există nici o mașină în tot New York-ul. Am fost pe la toate firmele care închiriază. Dar nu au nimic disponibil”.

Le-am spus atunci, „Uite, care-i treaba, dacă vrem să facem ceva, trebuie să ne dorim cu adevărat! Tot ce trebuie să facem este să ne mișcăm. Există o grămadă de furgonete în New York. Nouă ne trebuie una singură. Așa că hai să facem rost de una”.

Au insistat, „Dar am sunat peste tot. Nu au”.

„Hai să ne uităm pe stradă. Vedeți acolo, vedeți toate mașinile acelea ?” le-am zis eu. „Da, le vedem, și ce-i cu asta ?”

„Hai să luăm una din ele”. Mai întâi am încercat să opresc una din cele ce treceau pe stradă. În ziua aceea am învățat ceva despre Șoferii din New York: ei nu opresc, ci măresc viteza.

Apoi am încercat așteptând lângă semafor. Ne duceam și băteam la geam, așteptam ca șoferul să-l lase în jos, uitându-se bănuitor la noi, după care eu ziceam: „Bună ziua. Astăzi este ziua Recunoștinței și am vrea să vă întrebăm dacă puteți să ne duceți și pe noi până în Harlem ca să ospătam niște oameni”. De fiecare dată, șoferul își întorcea privirea, ridica furios geamul și pornea mai departe fără să zică nimic.

După ceva vreme ne-am îmbunătățit formula de abordare. Băteam la geam, ei îl lăsau în jos și spuneam, „Astăzi este

Sărbătoarea Recunoștinței. Am vrea să ajutăm niște oameni sărmani care locuiesc într-un cartier sărac al orașului”. Părea mai de efect, dar tot nu a ținut. Apoi am început să le oferim câte 100 de dolari pentru cursă. Ne-am apropiat și mai mult de rezultat, dar când aduceam vorba de Harlem, spuneau nu și plecau.

Vorbisem deja cu vreo douăzeci de persoane care ne refuzaseră. Prietenii mei erau pe punctul de a o lăsa baltă, dar le-am zis: „Există legea probabilităților: cineva o să spună da”. Și iată că mașina perfectă se apropie. Era perfectă pentru că era foarte mare și am fi încăput cu toții în ea. Ne-am dat aproape de ea, am ciocănit în geam și l-am întrebat pe șofer, „Ne-ați putea duce până într-o zonă dezavantajată? Vă oferim o sută de dolari”.

Șoferul răpunse, „Nu e nevoie să mă plătiți. Mi-ar face plăcere să vă duc. De fapt, o să vă duc într-unul din cele mai dificile locuri din oraș”. Apoi și-a luat pălăria și și-a pus-o pe cap. Pe ea scria: „Armata Salvării”. Bărbatul era căpitanul John Rondon și era șeful acestei organizații din Bronxul de Sud.

Ne-am urcat în mașină extaziați.

„O să vă duc unde nu ați fi crezut că o să ajungeți vreodată. Dar spuneți-mi, voi de ce faceți asta?”

I-am povestit întâmplarea mea, și i-am mai spus că făceam asta pentru a-mi arăta recunoștința.

Căpitanul Rondon ne-a purtat prin tot Bronxul de Sud, prin locuri care făceau Harlemul să arate ca Beverly Hills. Când am ajuns, am intrat într-un magazin de unde am cumpărat multă mâncare și niște coșuri. Am luat pentru șapte familii destul cât să le ajungă 30 de zile. Apoi am pornit să căutăm familiile cărora să le oferim alimentele. Am intrat în niște clădiri în care locuiau șase oameni într-o singură cameră: „maghernițe” fără electricitate și căldură în mijlocul iernii, invadate de șobolani, gândaci și miros de urină. Era un adevărat miracol că oamenii supraviețuiau astfel, iar pentru noi era o adevărată împlinire să le aduceam o rază de bucurie.

Vedeți, dacă vreți cu adevărat, puteți obține orice dacă treceți la fapte. Miracole ca acestea se întâmplă în fiecare zi, chiar și într-un oraș în care nu există nici o furgonetă.

Anthony Robbins

ÎNTREBAȚI, ÎNTREBAȚI, ÎNTREBAȚI!

Cea mai pricepută vânzătoare din lume din zilele noastre nu se supără dacă o strigi: „Cercetașa!”. Asta pentru că Markita Andrews a adunat mai mult de 80.000 de dolari vânzând prăjiturele „Girl Scout” când avea șapte ani.

Mergând din ușă-n ușă după orele de la școală, Markita cea teribil de rușinoasă și timidă s-a transformat într-un mecanism de vânzare a prăjiturelelor, când a descoperit, la vârsta de 13 ani, secretul comerțului. Totul începe cu o dorință. Dorință arzătoare, incandescentă.

Pentru Markita și mama ei, care lucra ca ospătăriță în New York, după ce soțul ei o părăsise când Markita avea opt ani, visul cel mai scump era să călătorească prin toată lumea. „Voi munci din greu ca să fac rost de bani și să te trimit la colegiu”, spuse mama ei într-o zi. „Vei merge la colegiu și după ce vei absolvi, vei câștiga bani suficienți ca să mergem în jurul lumii. Ce zici?”

Și, la vârsta de 13 ani, când Markita a citit în revista „Girl Scout” că cercetașa care va vinde cele mai multe prăjituri va câștiga o excursie gratuită pentru două persoane în jurul lumii, s-a hotărât să vândă și ea prăjiturele - mai multe decât oricine vreodată.

Dar nu-i suficient să vrei. Pentru că visul ei să se îplinească, Markita știa că avea nevoie de un plan.

„Întotdeauna să te îmbraci potrivit meseriei pe care o faci”, o sfătui mătușa ei. „Când faci afaceri, îmbracă-te ca un om de afaceri. Poartă uniforma ta de cercetașă. Când te duci pe la casele oamenilor între 16:30 și 18:30, și în mod special, vinerea seara, întreabă dacă nu vor o cantitate mai mare. Zâmbește mereu, chiar dacă nu cumpără, și fii amabilă. Și nu-i întreba dacă vor să-ți cumpere prăjiturile; roagă-i să investească”.

Poate că multe alte fetițe și-au dorit să câștige excursia. Poate că toate au avut un plan. Dar numai Markita a mers în fiecare zi, după ore, îmbrăcată în uniformă, să întrebe oamenii dacă nu vor să investească în visul ei.

„Bună ziua. Eu am un vis. Să câștig o călătorie în jurul lumii pentru mine și mama mea, vânzând aceste prăjiturele”, spunea ea la ușă. „N-ați vrea să investiți în 10 sau 20 de cutii cu prăjiturele?”

Markita a vândut astfel 3526 de cutii în anul acela și a câștigat excursia. De atunci a mai vândut alte 42.000 de cutii, a luat parte la multe convenții despre tehnici de vânzare din toată țara, a apărut într-un film Disney despre aventura ei și este co-autoarea cărții de mare succes *„Cum să vinzi mai multe prăjituri, apartamente, Cadillac-uri, calculatoare... și orice altceva*

Markita nu este mai deșteaptă și mai expresivă decât mulți alții, tineri sau bătrâni, care-și au visele lor. Diferența este că Markita a descoperit secretul vânzării: Întreabă, întreabă, întreabă! Mulți dau greș chiar înainte de a începe, pentru că ei nu știu să ceară ceea ce vor. Teama de refuz ne face pe mulți dintre noi să ne refuzăm pe noi și visurile noastre înainte să apuce altcineva să o facă.

Și toată lumea vinde câte ceva. „Vă vindeți pe dumneavoastră în fiecare zi - la școală, șefului, oamenilor noi pe care îi întâlniți”, spunea Markita la 14 ani. „Mama este ospătăriță, ea vinde specialitatea zilei. Primarii și președinții care încearcă să obțină cât mai multe voturi, vând... Una dintre profesoarele mele preferate era Doamna Chapin. Ne preda geografia într-un mod interesant, și asta însemna să-și vândă marfa... Peste tot lumea vinde. Vânzarea face parte din viața tuturor”.

E nevoie de curaj ca să ceri ceea ce vrei. Curaj nu înseamnă absența fricii. Este ceea ce faci ca să înfrângi această frică. Și așa cum Markita a descoperit, cu cât ceri mai mult, cu atât este mai ușor (și uneori mai amuzant) să obții.

Odată, la un spectacol în direct la TV, producătorul s-a gândit să-i ofere Markitei cea mai dură încercare legată de vânzare. Au rugat-o să vândă prăjiturele unui alt invitat din spectacol. „N-ați vrea să investiți în zece sau două zeci de cutii cu prăjiturele?”, întreabă ea.

„Prăjiturele?! Eu nu cumpăr, dragă, nici un fel de prăjiturele! răspunse el”. „Eu sunt Guvernatorul Penitenciarului Federal. Eu dau stingerea la 2000 de violatori, hoți, criminali, tâlhari și pedofili în fiecare seară!”.

Netulburată, Markita adăugă repede, „Domnule dacă luați câteva din aceste prăjiturele, poate n-o să mai fiți atât de rău, furios și cinic. Și, domnule, cred că ar fi o idee grozavă să cumpărați câte o prăjitură pentru fiecare dintre deținuții dumneavoastră”.

Markita a cerut.

Și Guvernatorul i-a completat un cec.

Jack Canfield și Mark V. Hansen

S-A MIȘCAT PĂMÂNTUL PENTRU TINE ?

Angela, o fetiță de șapte ani, a fost lovită de o boală incurabilă care îi afecta sistemul nervos. Nu mai putea să meargă, iar mișcărilor pe care le mai făcea erau foarte puține. Doctorii nu-i mai dădeau prea multe speranțe. I-au prognosticat că probabil își va petrece restul vieții într-un scaun cu roțile. Foarte, foarte puțini își mai reveneau la normal după ce se îmbolnăveau de boala aceasta. Fetița era condamnată. Întinsă pe patul ei de spital, le promitea tuturor celor dispuși să o asculte că într-o zi va merge din nou.

Curând a fost transferată la un centru specializat de reabilitare din zona San Francisco. Au folosit toate terapiile existente, iar cei care o îngrijeau erau fermecați de spiritul ei bătaios. Au învățat-o cum să-și imagineze că merge. Chiar dacă nu avea rezultate, îi dădea cel puțin speranță și sentimente pozitive care să o ajute să suporte mai ușor lungile ore petrecute în pat. Angela muncea foarte mult la orele de terapie fizică, în piscină și la aparate. Dar muncea tot atât de mult și la exercițiul imaginării, vizualizându-se mergând și mișcându-se.

Într-o zi, în timp ce se chinuia să-și imagineze că își mișcă din nou picioarele, i se păru că se întâmplă un miracol: Patul se mișcă! Mai mult, începu să se miște în jurul camerei! Începu să strige. „Uitați-vă ce fac! Uitați-vă! Pot s-o fac! Am mișcat, *am mișcat!* Bineînțeles, în acel moment toată lumea din spital striga și alerga să se adăpostească. Oameni urlau, aparatele cădeau și se spărgea sticlăria. Vedeți, era vorba despre recentul cutremur din San Francisco. Dar nu-i spuneți asta Angelei. Este convinsă că ea a mișcat totul. Și acum, după doar câțiva ani, s-a întors la școală. Pe picioarele ei. Fără cârje, fără scaun cu roțile. Așa că luați aminte, cine e în stare să scuture pământul între San Francisco și Oakland poate învinge o prăpădită de boală nesuferită, nu-i așa ?

Hanoch Mc. Carty

ABȚIBILDUL LUI TOMMY

Un puști de la biserica din Huntington Beach, veni într-o zi la mine după ce mă auzise vorbind despre Banca Copiilor. Mi-a strâns mâna și mi-a zis, „Numele meu este Tommy Tighe, am șase ani și vreau să împrumut niște bani de la Bancă”.

„Tommy, i-am spus eu, acesta este unul din scopurile mele, să împrumut bani copiilor. Și până acum toți mi-au dat banii înapoi. Tu ce vrei să faci cu banii ?”

„De când aveam 4 ani am o viziune care îmi spune că aș putea aduce pacea pe pământ. Vreau să fac un abțibild pe care să scrie, <<PACE, VĂ ROG! PENTRU NOI COPIII>>, semnat *Tommy*”.

„Cred că o să pot să fac ceva pentru tine, am spus. Avea nevoie de 454 de dolari ca să facă 1000 de abțibilduri. „Fundația Mark Victor Hansen pentru Micuții întreprinzători” a completat un cec pentru tipografia care urma să le tipărească.

Tatăl lui Tommy îmi șopti la ureche, „Dacă nu dă banii înapoi, o să-i puneți sechestru pe bicicletă?”

„Nu, Doamne ferește, am zis eu, fiecare copil în parte primește la naștere onestitate, moralitate și principii. Pe ei trebuie să-i înveți alte lucruri. Eu cred că o să ne dea banii înapoi”.

Dacă aveți un copil mai mare de 9 ani, lăsați-l să l-u-c-r-e-z-e pentru b-a-n-i, dar pentru ceva care este moral, onest și etic, astfel încât să învețe principiile corecte cât mai devreme.

I-am dat lui Tommy câte un exemplar din fiecare casetă, și le-a ascultat de 21 de ori pe fiecare până le-a învățat pe de rost. Fraza de bază spunea: „Întotdeauna începeți să vindeți de la vârf”. Tommy și-a convins tatăl să-l ducă cu mașina până la casa lui Ronald Reagan. A sunat la sonerie, și a răspuns portarul. Tommy a făcut o prezentare irezistibilă, de două minute, despre abțibildul lui. Portarul a scos din buzunar un dolar și jumătate și i-a spus „Ține și dă-mi și mie unul. Așteaptă puțin să-l chem și pe Președinte”.

L-am întrebat:

„De ce i-ai cerut să cumpere unul?”

„Fiindcă așa spuneai pe casete: să-i întrebi pe toți dacă vor să cumpere”.

„Bine, bine. Recunosc”

I-a trimis și lui Gorbaciov unul, împreună cu o chitanță de un dolar și jumătate. Acesta i-a trimis banii, alături de o poză pe care scria: „Luptă pentru pace, Tommy”, și semnată „Mihail Gorbaciov, președinte”.

Pentru că eu eram un mare colecționar de autografe i-am zis lui Tommy:

„Îți dau 500 de dolari pe autograful lui”.

„Nu, mulțumesc, Mark”.

„Tommy, să știi că eu am multe companii. Când o să te faci mare, mi-ar place să lucrezi pentru mine”.

„Glumești?” întrebă el. „Când o să mă fac mare o să te angajez *eu* pe tine”.

Ediția de duminică a ziarului *Orange County Register* a dedicat o pagină poveștii lui Tommy, Fundației Micuților întreprinzători și mie. Marty Shaw, jurnalistul, i-a luat un interviu de șase ore lui Tommy și a făcut un articol excepțional. Marty l-a întrebant pe Tommy care crede el că va fi impactul lui asupra păcii în lume. Tommy i-a răspuns:

„Nu cred că sunt suficient de mare încă; cred că trebuie să ai opt sau nouă ani ca să oprești războaiele”.

„Care sunt eroii tăi, Tommy?”

„Tata, George Burns, Wally Joiner și Mark Victor Hansen”

Se vedea că Tommy știa să-și aleagă modelele.

Trei zile mai târziu, am primit un telefon de la Compania *Hallmark Greeting Card*. Una dintre filialele ei le trimiseseră un fax cu o copie după articolul apărut în *Register*. Aveau un seminar în San Francisco și vroiau ca Tommy să vorbească acolo, considerau că Tommy are nouă țeluri personale de atins:

1. Să vadă cât costă toată treaba.
2. Să tipărească abțibilde.
3. Să facă un plan pentru împrumut.
4. Să descopere cum să spună oamenilor.
5. Să obțină adresele conducătorilor.
6. Să scrie o scrisoare tuturor președinților și conducătorilor altor țări și să le trimită un abțibild gratis.
7. Să vorbească cu toată lumea despre pace.
8. Să sune la ziare și să discute despre afacerea lui.
9. Să discute cu cei de la școală.

Hallmark dorea ca prin intermediul companiei mele, *Look Who's Talking* („Uite cine vorbește”), să organizeze un concurs cu Tommy. Pentru că până la seminar nu mai erau decât două săptămâni, deci un timp foarte scurt, negocierile dintre *Hallmark*, Tommy și mine au fost foarte amuzante, stimulative și puternice.

Joan Rivers l-a sunat pe Tommy Tighe să-l invite la emisiunea ei TV. Cineva îi trimisese și ei un fax cu o copie a articolului din *Register*.

„Tommy, spuse Joan, la telefon este Joan Rivers. Aș vrea să vii să participi la emisiunea mea care este urmărită de milioane de telespectatori”.

„Minunat”, răspuse Tommy. El nu nu făcea nici o diferență între ea și o sticlucă cu medicamente.

„O să-ți dau 300 de dolari”, zise Joan.

„Minunat!”, spuse Tommy. Ascultând recent una din casetele mele despre *Cum sa te vinzi mai scump*, Tommy continuă:

„Am numai opt ani, așa că nu pot veni singur. Îți poți permite să plătești și pentru mama, nu-i așa Joan?”

„Da!”, răspuse Joan.

„Apropo, tocmai am urmărit o emisiune despre ”Stilul de viață al celor bogați și faimoși”, în care se spunea că trebuie să stai la Trump Plaza când ești în New York. Nu cred că o să fie o problemă pentru tine să ne aranjezi să stăm acolo, nu-i așa?”

„Daa...”, răspuse Joan.

„Tot acolo zicea că, atunci când vii la New York, neapărat trebuie să vizitezi ”Empire State Building” și Statuia Libertății. Poți să ne iei bilete, nu?”

„Da...”

„Minunat. Ți-am spus cumva că mama nu conduce? Deci putem folosim limuzina ta, nu-i așa?”

„Bineînțeles” veni răspunsul.

Tommy a participat la emisiunea lui Joan Rivers și i-a fermecat pe toți: pe Joe, echipa de filmare, publicul. Era atât de chipeș, interesant, autentic și un mare inițiator. A spus niște povești atât de interesante și de pline de înțeles încât toată lumea din sală și-a scos portofelul ca să cumpere un abțibild.

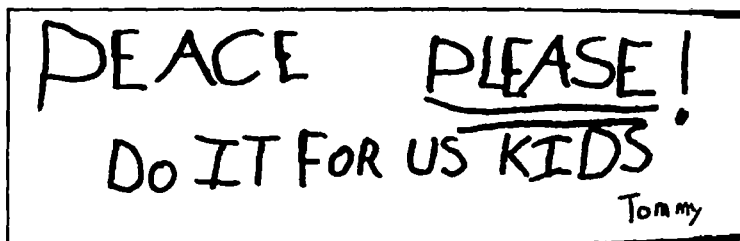
La sfârșitul emisiunii, Joan s-a aplecat și l-a întrebat:

„Tommy chiar crezi că abțibildul tău va aduce pace în lume?”

Tommy, cu un zâmbet radios și larg, i-a răspuns:

„Păi, de doi ani de când le vând, a căzut zidul Berlinului. Cred că mă descurc binișor, tu ce zici?”

Mark V. Hansen

Până în prezent, Tommy a vândut peste 2.500 de abțibilde și și-a plătit împrumutul de 454 \$ de la „Fundația Mark Victor Hansen pentru Micuții Întreprinzători”. Dacă doriți

să comandați un abțibild, trimiteți 3\$ lui Tommy Tighe, 17283 Ward Street, Fountain Valley, CA 92708, USA

CINE CERE, NU PIERE - DAR DACĂ CERI, ATUNCI VEI AVEA !

Eu și soția mea, Linda, locuim în Miami, Florida. Când tocmai începusem cursul despre prețuirea de sine numit „Micile Ghinde”, pentru a-i învăța pe copii cum să se ferească de droguri, promiscuitate sexuală și alte comportamente autodistructive, am primit o broșură despre o conferință pe teme de educație care avea loc în San Diego. După ce am citit-o și ne-am dat seama că persoane importante vor merge acolo, ne-am hotărât că trebuie să participăm și noi. Dar nu știam cum. Eram abia la început, lucram acasă și aproape toate economiile se duseseră pe cheltuielile de început. Nu ne puteam permite să plătim biletele de avion și nici măcar alte cheltuieli. Dar știam că trebuie să fim acolo, așa că am început să întrebăm în stânga și-n dreapta.

Primul lucru pe care l-am făcut, a fost să-i sun pe coordonatorii conferinței în San Diego și să le explic de ce trebuia să participăm și noi, și să-i întreb dacă ne pot asigura și nouă două locuri la conferință. Când le-am explicat situația noastră, ce făceam și de ce trebuia să mergem, au spus da. Deci aveam biletele de participare.

I-am spus Lindei că am făcut rost de bilete, și deci că putem să participăm la conferință.

„Minunat! Dar noi suntem în Miami și conferința în San Diego. Ce facem în continuare?”, zise ea.

„Trebuie să ne ocupăm de transport.”

Am sunat liniile aeriene „North-east” pentru că știam că sunt prospere. Femeia care a răspuns era chiar secretara președintelui, așa că i-am zis de ce avem nevoie. Mi-a făcut legătura direct cu Steve Quinto.

I-am explicat că tocmai discutasem cu cei din San Diego și acceptaseră să ne dea 2 bilete gratuite, dar eram blocați aici.

L-am întrebat dacă este atât de generos încât să ne asigure două bilete de avion dus-întors pentru San Diego. Răspunse scurt: „Bineînțeles că vă pot oferi biletele”.

Dar cuvintele următoare m-au lăsat cu gura căscată. „Mulțumesc, că mi-ați cerut”.

„Ce-ați spus?”, am întrebat.

„Nu prea am ocazia să fac ceva pentru lume dacă nu-mi cere cineva. Cel mai bun lucru pe care-l pot face este să ofer ceva, și voi m-ați rugat asta. Este o ocazie unică și vreau să vă mulțumesc pentru ea”.

Eram uimit, dar i-am mulțumit și am pus receptorul în furcă. M-am uitat la soția mea și i-am zis:

„Iubito, avem și biletele de avion”.

„Doamne, e minunat. Dar unde o să stăm?”

Așa că am sunat la Hotelul „Holiday Inn” din Miami și am întrebat unde este sediul central. Mi-au răspuns că este în Memphis, Tennessee, așa că am încercat și acolo. M-au pus în legătură cu persoana de care aveam nevoie. Era un tip din San Francisco. El controla toate hotelurile „Holiday Inn” din California. I-am explicat că obținusem bilete prin bunăvoința liniilor aeriene și l-am întrebat dacă există vreo modalitate prin care ar putea să ne ajute să ne asigure cazarea pentru trei zile. M-a întrebat dacă ne convine să ne cazeze în hotelul nou din San Diego, ca oaspeții lui. Ce puteam să-i mai spun decât că este extraordinar. Atunci el a adăugat:

„Așteptați puțin. Trebuie să vă previn, hotelul este la vreo 40 kilometri distanță de locul în care se ține conferința, și va trebui să găsiți ceva cu care să ajungeți acolo”.

„Dacă o să fie nevoie, poate o să luăm un cal”. I-am mulțumit și i-am zis Lindei:

„Ei bine, draga mea, am rezolvat cu biletele de conferință, cu cazarea, și avem biletele de avion. Mai trebuie să facem rost de ceva cu care să mergem și să ne întoarcem de la sala de conferințe”.

A doua zi am sunat la Agenția Națională Pentru închinat Mașini, le-am spus și lor povestea și i-am întrebat dacă ne pot ajuta. Ne-au întrebat atunci:

„Cum vi s-ar părea un Oldsmobil 88 nou?” Ce puteam să mai zic?

Într-o singură zi le pusesem pe toate cap la cap.

La conferință ne-am descurcat să ne cumpărăm singuri de mâncare o vreme, dar înainte să se termine una din sesiunile generale, m-am ridicat în picioare și le-am povestit tuturor toată întâmplarea încheind cu:

„Cine vrea să ne facă cinste din când în când cu un prânz va primi multe mulțumiri”.

În jur de cincizeci de oameni s-au găsit voluntari să ne ofere o masă.

Am petrecut clipe minunate, am învățat o mulțime de lucruri și am cunoscut persoane ca Jack Canfield. Când ne-am întors acasă, am lansat programul la care lucram și care crește și acum cu 100 de procente pe an. În luna iunie a anului acesta, mai mult de 2250 de familii au absolvit cursul „Micile Ghinde”. Am ținut și pentru educatori două mari conferințe intitulate: „*Să facem o lume sigură pentru copiii noștri*”, la care am avut invitați din întreaga lume. Mii de educatori au venit să afle noi idei despre cum să folosească prețuirea de sine la ore.

La ultima conferință sponsorizată de noi, am invitat educatori din 81 de țări. Șaptesprezece țări au trimis ca reprezentanți chiar pe miniștrii învățământului. După terminarea conferinței am fost noi invitați să începem acest program în țări precum: Rusia, Ucraina, Bielorusia, Kazahtan, Mongolia, Taiwan, Insulele Cook și Noua Zeelandă.

Vedeți, așadar, că puteți obține tot ce doriți; trebuie doar să întrebați mai multă lume.

Rick Gelinis

CĂUTAREA LUI RICK LITTLE

La cinci dimineața Rick Little a adormit la volanul mașinii sale, s-a izbit de un parapet de 3 metri și s-a zdrobit de un copac. Șase luni a stat după aceea în ghips cu coloana fracturată. Rick a avut timp suficient cu această perioadă să mediteze profund la viața lui - ceva pentru care cei 13 ani de învățământ nu-l pregătiseră. Doar la două săptămâni la ieșirea din spital, s-a întors într-o după-amiază acasă pentru a da de mama lui zăcând inconștientă la podea în urma unei supradoze de somnifere. Rick se lovi din nou de insuficiența unei pregătiri elementare care nu reușise să-l pregătească să facă față unor șocuri emoționale și sociale atât de dure.

De-a lungul următoarelor luni în mintea lui Rick începu să se înfiripe o idee - crearea unui curs care să te înzestreze cu încredere: în sine, abilități de comunicare și aplanarea conflictelor. În timp ce începu să cerceteze ce ar trebui să conțină un asemenea curs, Rick a dat peste un studiu al Institutului Național de Educație în care peste 1000 de persoane în jur de 30 de ani fuseseră întrebate dacă au simțit că educația primită în liceu le-a oferit suficiente cunoștințe pentru a face față nevoilor lumii reale. Mai mult de 80 la sută au răspuns: „Absolut nu”.

Tot ei au mai fost întrebați ce le-ar fi plăcut să învețe în liceu. Majoritatea au răspuns că le-ar fi plăcut să învețe despre relațiile interpersonale. Cum să se înțeleagă mai bine cu cei cu care trăiesc. Cum să-și găsească și să-și păstreze un serviciu. Cum să rezolve un conflict. Cum să fie părinți buni. Cum să înțeleagă mai bine dezvoltarea normală a unui copil. Cum să facă față problemelor financiare. Și cum să intuiască sensul vieții.

Inspirat de viziunea sa de a crea un curs care să cuprindă toate aceste lucruri, Rick a renunțat la colegiu și a traversat țara în lung și-n lat pentru a intervieva liceeni. În dorința lui de a afla ce ar trebui să cuprindă acest curs, a vorbit cu peste 2000 de elevi din 120 de licee, punând mereu aceleași două întrebări:

1. Dacă ar fi să pui bazele unui program în liceul tău care să vă ajute să faceți față problemelor pe care le aveți acum și pe care le-ați putea avea în viitor, ce ar conține acest program?
2. Faceți o listă cu zece din cele mai pregnante probleme din viața voastră pe care ați vrea să le rezolvați mai ușor acasă sau la școală.

Fie că erau elevi din școlile particulare, pentru cei cu bani, sau din ghetouri, suburbii, sau de la țară, surprinzător, răspunsurile au fost aceleași. Singurătatea și faptul că nu se plăceau ei înșiși erau în capul listei. În plus își doreau să învețe aceleași lucruri pe care le-ar fi vrut și cei de 30 de ani.

Rick a dormit în mașina sa timp de două luni și a trăit doar cu 60 de dolari. Aproape în fiecare zi mânca biscuiți cu unt de arahide. În unele zile n-a mâncat deloc. Rick n-avea prea multe resurse, dar visul lui era un sprijin mai puternic.

Următorul pas a fost să facă o listă cu primii 10 educatori și lideri din domeniul îndrumării și psihologiei. Și-a propus să-i viziteze pe toți cei de listă și să le ceară ajutorul și experiența lor. Aceștia au rămas impresionați de modul în care abordase chestiunea - întrebând elevii direct ce ar vrea să învețe - totuși foarte puțini s-au oferit să-l ajute în vreun fel.

„Ești prea tânăr. Întoarce-te la colegiu. Termină-ți studiile, apoi poți să faci ceea ce ți-ai propus”. Era mai puțin încurajator decât s-a așteptat el.

Totuși Rick nu s-a lăsat. Când a împlinit 20 de ani, își vânduse deja mașina, hainele, se împrumutase de la prieteni și avea datorii de 32.000 de dolari. Cineva i-a sugerat să încerce la o fundație care să-l sprijine cu bani.

Prima întâlnire cu o astfel de instituție locală a fost o mare dezamăgire. Când intră în birou, Rick realmente tremura de frică. Vicepreședintele fundației era un bărbat brunet, înalt, cu un chip rece și sever. Timp de o jumătate de oră l-a ascultat fără să scoată o vorbă, timp în care Rick și-a deschis inima și i-a povestit de mama lui, despre cei 2.000 de copii și de planurile lui de a face un nou fel de curs pentru elevi.

După ce a terminat, vicepreședintele a împins un teanc de dosare și i-a spus: „Fiule, lucrez aici de peste 20 de ani. Am investit în toate aceste programe de învățământ și toate au dat greș. Și cu al tău se va întâmpla la fel. Motivele? Sunt evidente. 20 de ani, nu ai experiență, nu ai bani, nu ai nici o calificare. Nimic!”

Când a ieșit din birou, Rick și-a jurat că îi va dovedi acestui bărbat că s-a înșelat. A început să studieze care dintre fundații erau interesate în sponsorizarea proiectelor pentru adolescenți. Lunile următoare și le-a petrecut alcătuind scrisori în care descria planuri grandioase - lucrând de dimineața până seara târziu. Rick a muncit astfel mai mult de un an, confecționând fiecare scrisoare în parte în funcție de interesele și cerințele fundației respective. Pe fiecare a trimis-o cu mari speranțe, dar toate s-au întors cu un singur răspuns - Nu!

Propunere după propunere a fost trimisă și respinsă. În final, după 155 de încercări care fuseseră un eșec total, tot sprijinul lui Rick a început să se năruie. Părinții lui îl implorau să se întoarcă la colegiu, iar Ken Greene, un profesor, care-și lăsase slujba pentru a-l ajuta să scrie scrisorile, i-a spus: „Rick, nu mai am nici un ban și am o soție și copii de întreținut. O să mai facem, o singură încercare. Dacă și acesta se dovedește a fi un refuz, va trebui să mă întorc în Toledo și să-mi reiau serviciul”.

Era ultima lui șansă. Împins de disperare și convingere, a reușit să treacă peste câteva secretare dure, și a obținut o întâlnire la un prânz cu Dr. Russ Mawby, Președintele Fundației Kellog. În drum spre restaurant, au trecut pe lângă un chioșc de înghețată. „Vrei una?” întrebă Mawby. Rick dădu din cap. Dar neliniștea și spaima îl

făcură să rupă cornetul, astfel că înghețata începu să se scurgă printre degete. Foarte jenat, Rick a făcut un efort disperat să scape de ea înainte să observe Dr. Mawby. Dar Mawby văzu, și izbucnind în râs, se întoarse la vânzător și-i cumpără lui Rick un pachet de șervețele.

Tânărul urcă în mașină vizibil rușinat și simțindu-se groaznic. Cum putea să ceară fonduri pentru un program de învățământ când el nu era în stare să țină în mână un comet de înghețată?

Două săptămâni mai târziu Mawby îi telefonă. „Ai cerut 55.000 de dolari. Ne pare rău dar Consiliul Director a votat împotriva”. Rick simți cum ochii i se umplură de lacrimi. Muncise timp de doi ani pentru un vis, care acum se pierdea în ceață. „Totuși”, mai spuse Mawby, „ei au votat în unanimitate pentru suma de 130.000 de dolari”.

Abia atunci îl podidi plânsul. Cu greu mai putu să rostească un mulțumesc.

De atunci Rick adunat peste 100 de milioane de dolari pentru a-și pune în practică visul său. Programul pentru „Descoperirea și îmbunătățirea Talentelor” este aplicat în peste 30.000 de școli din 50 de state și 32 de țări. Anual milioane de copii învață noțiuni importante legate de viață și toate astea datorită unui băiat care nu a cedat atunci când a fost refuzat.

În 1989, succesul incredibil al acestui program i-a permis lui Rick Little să-și ducă visul și mai departe, primind un fond de 65 de milioane de dolari, cea de-a doua donație ca mărime din istoria americană, pentru crearea Fundației Internaționale a Tineretului. Scopul acestei fundații este să găsească și să susțină programele pentru tineret din întreaga lume.

Viața lui Rick este un testament al puterii de a se devota unei viziuni înalte, dublată de dorința de a căuta în continuu visele care trebuie dezvăluite.

Adaptat după **Peggy Mann**

MAGIA CREDINȚEI

Nu sunt destul de mare ca să joc baseball sau fotbal. Nu am nici opt ani. Mama mi-a spus că atunci când o să mă apuc de baseball, n-o să pot alerga așa de repede pentru că am fost operat. Eu i-am spus că nici nu e nevoie să alerg așa repede. Când o să joc baseball, voi lovi mingea de o să o trimit dincolo de parc. Și atunci o să merg pur și simplu, n-o să alerg.

Edward J. McGrath

O viziune excepțională asupra vieții

CARTEA CU VISE A GLENNEI

În 1977 eram o mamă singură cu trei fete mici, cu o casă și o mașină de plătit și cu o mare nevoie de a-mi reînvia niște vise.

Într-o seară am participat la un seminar și am ascultat un bărbat care vorbea despre Principiul $I \times V = R$ (*Imaginația înmulțită cu Voința devine Realitate*). Vorbitorul scotea în evidență faptul că mintea gândește în imagini și nu în cuvinte. Și cu cât este imaginea mai vie, cu atât ceea ce dorim va deveni realitate mai curând.

Acest concept a atins o coardă a creativității din inima mea. Cunoșteam adevărul biblic că Domnul ne dă „dorința din inimile noastre” (Psalmii 37:4) și că „așa cum gândește inima sa, așa și omul este” (Proverbe 23:7). Eram hotărâtă să-mi iau lista de rugăciuni și să o transform în imagini. Am început să decupez reviste vechi și să adun poze care exprimau „dorințele inimii mele”. Le-am aranjat într-un album fotografic scump și am așteptat plină de speranță.

Eram foarte exigentă în ceea ce privește pozele. Ele conțineau:

1. Un bărbat frumos.
2. O femeie în rochie de mireasă și un bărbat în frac.
3. Buchete de flori. (Sunt o romantică.)
 4. Bijuterii minunate cu diamante. (Rațiunea era că Dumnezeu i-a iubit pe David și Solomon, iar ei au fost cei mai bogați oameni care au trăit vreodată.)
 5. O insulă înconjurată de albastrul strălucitor al Caraibelor.
 6. O casă încântătoare.
 7. Mobilă nouă.
 8. O femeie care devenise recent Vicepreședintele unei mari corporații. (Lucram pentru o companie care nu avea femei în conducere. Vroiam să fiu prima femeie Vicepreședinte din compania aceea).

Opt săptămâni mai târziu, mergeam cu mașina pe o autostradă în California, văzându-mi de-ale mele, pe la 10:30 dimineața. Deodată m-a depășit un Cadillac superb, roșu cu alb. Am privit mașina pentru că era frumoasă. Șoferul s-a uitat și el la mine și mi-a zâmbit, iar eu i-am răspuns tot cu un zâmbet pentru că îmi place să zâmbesc. Și iată-mă în încurcătură. Ați pățit vreodată așa ceva? Am încercat să mă prefac că de fapt nu mă uitasem. „Cine, eu? Nici măcar nu te-am văzut!” M-a urmărit vreo 20 de kilometri. M-a speriat de moarte! Mergeam eu, mergea și el. Parcam eu, parca și el..., și până la urmă m-am și căsătorit cu el!

În ziua următoare primei noastre întâlniri în oraș, Jim mi-a trimis 12 trandafiri. Apoi am descoperit că avea un hobby. Colectiona diamante. Din cele mari! Și căuta pe

cineva care să le aranjeze. M-am oferit eu! Ne-am întâlnit așa vreo doi ani, și în fiecare luni dimineață primeam un trandafir roșu cu tija lungă și un bilet de dragoste de la el.

Cu trei luni înainte să ne căsătorim, Jim mi-a spus „Am găsit locul perfect unde să ne petrecem luna de miere. Vom merge în Insula Sf. John în Caraibe”. Râzând, i-am zis: „Nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva!” Nu i-am spus adevărul despre albumul meu cu poze până în ziua când a trecut aproape un an de la căsătorie. În ziua aceea ne-am mutat în noua noastră casă pe care o mobilasem cu mobila elegantă la care visasem. (Jim se dovedi a fi distribuitor en-gross de pe Coasta de Vest la una din cele mai mari companii americane de mobilă).

Apropo de acest lucru, nunta am făcut-o în Laguna Beach, California și, bineînțeles, eu am purtat rochie de mireasă, iar el frac. La opt luni după ce-mi alcătuisem albumul, am devenit Vicepreședinte al Departamentului de Resurse Umane în cadrul companiei unde lucram.

Poate că totul sună a întâmplări de basm, dar este adevărat. Jim și cu mine ne-am făcut multe „cărți cu poze” de când ne-am căsătorit. Dumnezeu ne-a umplut viețile arătându-ne ce e în stare să facă puterea credinței.

Stabiliți exact ceea ce doriți în fiecare domeniu al vieții voastre. Faceți din fiecare dorință o imagine vie. Apoi acționați, alcătuiindu-vă cartea dumneavoastră cu vise. Transformați ideile în realități concrete prin acest exercițiu simplu. Nu există vise care nu se pot realiza. Și țineți minte, Dumnezeu le-a promis copiilor Lui că le va dărui dorințele din inimile lor.

Glenna Lalsbury

O ALTĂ STELUȚĂ PE LISTĂ

Într-o după-amiază ploioasă un băiat isteț de 15 ani, John Goddard, stătea la masa din bucătărie în Los Angeles și scria câteva cuvinte pe o hârtiuță galbenă: „Lista mea de-o viață”. Sub acest titlu el își notase 127 de țeluri. De atunci el a atins 108 din ele. Uitați-vă cu atenție la lista lui Goddard de mai jos. Ele nu sunt nici simple, nici ușoare. Includ cucerirea celor mai înalte vârfuri montane, explorarea unor fluvii uriașe, parcurgerea unei mile în 5 minute, lectura operelor complete ale lui Shakespeare și citirea în întregime a Enciclopediei Britannice.

EXPOLREAZĂ

- ✓ 1. Fluviul Nil
- ✓ 2. Fluviul Amazon
- ✓ 3. Fluviul Congo
- ✓ 4. Fluviul Colorado
- 5. Fluviul Yangtze, China
- 6. Fluviul Niger
- 7. Fluviul Orinoco,
Venezuela
- 8. Rio Coco, Nicaragua

STUDIAZĂ CULTURILE PRIMITIVE ÎN:

- ✓ 9. Congo
- ✓ 10. Noua Guinee
- ✓ 11. Brazilia
- ✓ 12. Borneo
- ✓ 13. Sudan (John a fost
aproape îngropat de
viu într-o furtună de
nisip)

- ✓ 14. Australia
- ✓ 15. Kenya
- ✓ 16. Filipine
- ✓ 17. Tanganyika (Tanzania
acum)
- ✓ 18. Etiopia
- ✓ 19. Nigeria
- ✓ 20. Alaska

DE URCAT:

- 21. Muntele Everest
- 22. Muntele Aconcagua,
Argentina
- 23. Muntele Huascaran,
Peru
- 24. Muntele McKinley
- ✓ 25. Muntele Kilimanjaro
- ✓ 26. Muntele Ararat, Turcia
- ✓ 27. Muntele Kenia
- 28. Muntele Cook, Noua
Zeelandă

- ✓ 29. Muntele Popocatepetl,
Mexic
- ✓ 30. Matterhorn
- ✓ 31. Muntele Rainer
- ✓ 32. Muntele Fuji
- ✓ 33. Muntele Vezuviu
- ✓ 34. Muntele Bromo, Iava
- ✓ 35. Grand Tetons
- ✓ 36. Muntele Baldy, California
- ✓ 37. Să-mi fac o carieră în
medicină și explorare
(a studiat prevenirea și
tratarea bolilor la
triburile primitive)
- 38. Să vizitez toate țările
din lume (mai are 30)
- ✓ 39. Să studiez indienii
Navaho și Hopi
- ✓ 40. Să învăț să pilotez
- ✓ 41. Să călăresc un cal în
Parada Trandafirilor

DE FOTOGRAFIAT:

- ✓ 42. Cascada Iguacu,
Brazilia
- ✓ 43. Cascada Victoria,
Rodezia (urmărit de un
porc mistreț)
- ✓ 44. Cascada Sutherland,
Noua Zeelandă
- ✓ 45. Cascada Yosemite
- ✓ 46. Cascada Niagara
- ✓ 47. Pe urmele lui Marco
Polo și Alexandru cel
Mare

DE EXPLORAT SUB APĂ:

- ✓ 48. Recifele de corali din Florida
- ✓ 49. Marea Barieră de Corali Australia (a fotografiat o scoică de 15 kg)
- ✓ 50. Marea Roșie
- ✓ 51. Insulele Fiji
- ✓ 52. Insulele Bahamas
- ✓ 53. De explorat mlaștina Okefenokee și Everglades

DE VIZITAT:

- 54. Polul Nord și Polul Sud
- ✓ 55. Marea Zid Chinezesc
- ✓ 56. Canalul Panama și Canalul de Suez
- ✓ 57. Insula Paștelui
- ✓ 58. Insulele Galapagos
- ✓ 59. Vaticanul (văzut pe Papă)
- ✓ 60. Taj Mahalul
- ✓ 61. Turnul Eiffel
- ✓ 62. Grota Albastră
- ✓ 63. Turnul Londrei
- ✓ 64. Turnul Înclinat din Pisa
- ✓ 65. Izvorul Sacru din Chichen-Itza, Mexic
- ✓ 66. Să urce pe stâncă Ayers în Australia
- 67. Să urmez Râul Iordanului de la Marea Galileei până la Marea Moartă

DE ÎNOTAT ÎN:

- ✓ 68. Lacul Victoria
- ✓ 69. Lacul Superior
- ✓ 70. Lacul Tanganyika
- ✓ 71. Lacul Titicaca,
America de Sud
- ✓ 72. Lacul Nicaragua

DE REALIZAT:

- ✓ 73. Să devin un Cercetaș
Vultur
- ✓ 74. Să mă scufund cu un
submarin
- ✓ 75. Să aterizez și să
decolez de pe un port-
avion
- ✓ 76. Să zbor cu un balon cu
naceală, propulsat cu
aer cald
- ✓ 77. Să merg pe un elefant,
pe o cămilă pe un struț
și un cal sălbatic
- ✓ 78. Să mă scufund
dezbrăcat la 40 de
metri adâncime și
să-mi țin respirația sub
apă timp de două
minute și jumătate
- ✓ 79. Să prind un homar de 5
kilograme și o scoică
de 25 cm
- ✓ 80. Să cânt la flaut și
vioară
- ✓ 81. Să bat la mașină 50 de
cuvinte pe minut

- ✓ 82. Să sar cu parașuta
- ✓ 83. Să învăț să schiez pe apă și pe zăpadă
- ✓ 84. Să merg într-o misiune bisericească
- ✓ 85. Să merg pe urmele lui John Muir
- ✓ 86. Să studiez leacurile populare și să le popularizez pe cele folosite
- ✓ 87. Să strâng trofee de elefanți, lei, rinoceri, maimuțe, bivoli sălbatici și balene
- ✓ 88. Să învăț scrima
- ✓ 89. Să învăț jiu-jitsu
- ✓ 90. Să predau la colegiu
- ✓ 91. Să privesc o ceremonie de incinerare în Bali
- ✓ 92. Să explorez adâncurile mării
- 93. Să apar într-un film cu Tarzan (acum susține că acesta e doar un vis irelevant, copilăresc)
- 94. Să am un cal, un cimpanzeu, o pisică-tigră, o maimuțică și un coiot (trebuie să mai facă rost doar de maimuță)
- 95. Să devin radioamator
- ✓ 96. Să-mi construiesc un telescop
- ✓ 97. Să scriu o carte (despre excursia pe Nil)

- ✓ 98. Să public un articol în revista National Geographic
- ✓ 99. Să am detenta de un metru jumătate
- ✓ 100. Să sar de pe loc trei metri
- ✓ 101. Să alerg o milă în 5 minute
- ✓ 102. Să cântăresc 80 de kilograme dezbrăcat (și astăzi cântărește tot atât)
- ✓ 103. Să fac 200 genoflexiuni și 20 de tracțiuni
- ✓ 104. Să învăț franceza, spaniola și araba
- 105. Să studiez șopârlele dragon din Insula Komodo (barca s-a stricat la 20 de mile de insulă)
- ✓ 106. Să vizitez locul de naștere al bunicului Sorenson în Danemarca
- ✓ 107. Să vizitez locul de naștere al bunicului Goddard în Anglia
- ✓ 108. Să lucrez ca marinar pe un vas comercial
- 109. Să citesc în întregime Encyclopedia Britannica (a citit părți mari din fiecare volum)

- ✓ 110. Să citesc Biblia din
scoarță-n scoarță
- ✓ 111. Să citesc operele lui
Shakespeare, Platon,
Aristotel, Dickens,
Thoreau, Poe,
Rousseau, Bacon,
Hemingway, Twain,
Burroughs, Conrad,
Talmage, Tolstoi,
Longfellow, Keats,
Whittier și Emerson
(nu tot ce au scris ei)
- ✓ 112. Să mă familiarizez cu
compozițiile lui Bach,
Beethoven, Debussy,
Ibert, Mendelssohn,
Lalo, Rimski-
Korsakov, Respighi,
Liszt, Rahmaninov,
Stravinsky, Toch,
Ceaikovski, Verdi
- ✓ 113. Să mă deprind cu
avionul, motocicletă,
tractorul, surf-boardul,
pușca, pistolul, caiacul,
microscopul, fotbalul,
mingea de basket,
arcul și bumerangul
- ✓ 114. Să compun muzică
- ✓ 115. Să cânt „*Clair de Lune*“
la pian
- ✓ 116. Să privesc
ceremonialul de pășit
cu picioarele pe jar (în
Bali sau Surinam)
- ✓ 117. Să dau lapte unui șarpe
veninos (mușcat de un

șarpe cu clopoței în
timpul unei ședințe
foto)
- ✓ 118. Să aprind un chibrit cu
o pușcă de calibrul 22
- ✓ 119. Să vizitez un platou de
filmare
- ✓ 120. Să urc pe piramida lui
Keops
- ✓ 121. Să devin membru al
Clubului
Exploratorilor și al
Clubului
Aventurierilor
- ✓ 122. Să învăț să joc polo

- ✓ 123. Să călătoresc prin
Marele Canyon pe jos
și cu barca
- ✓ 124. Să fac înconjurul
globului pământesc pe
apă (de patru ori)
- ✓ 125. Să merg pe Lună („Cu
bunăvoința lui Dumne-
zeu“)
- ✓ 126. Să mă căsătoresc și să
am copii (are cinci
copii)
- 127. Să trăiesc până în
secolul 21 (va avea 75
de ani)

John Goddard

FII ATENTĂ, IUBITO, EU SUNT ALESUL TĂU

Este mai bine să fii pregătit pentru o ocazie pe care n-o vei avea, decât să ai vreo ocazie și să nu fii pregătit.

Whitney Young Jr.

Les Brown și fratele său geamăn au fost înfiați de Mamie Brown, bucătăreasă și menajeră, curând după ce s-au născut într-un cartier mărginaș și sărac din Miami.

Din cauza prea multei energii pe care o avea și a trâncănelii continue, Les a fost înscris la niște cursuri speciale de reeducare. După absolvirea liceului, s-a angajat muncitor la salubritate în Miami Beach. Dar el visa să devină disc-jockey.

Noaptea obișnuia să-și ia cu el un radio cu tranzistori în pat și asculta ore întregi muzica prezentată de DJ-ii locali. Își crease un post de radio imaginar în cămăruța lui cu podeaua acoperită de linoleum rupt. O perie de păr îi folosea drept microfon timp ce își exersa discursul în fața ascultătorilor imaginari.

Mama și fratele lui îl puteau auzi prin pereții subțiri, și îi strigau de multe ori să-și țină fleanca și să meargă la culcare; Dar Les nu-i asculta. Era învăluit în lumea lui, trăind într-un vis.

Într-o zi când tundeia iarba, Les și-a luat inima în dinți și s-a dus direct la postul de radio local în timpul pauzei de prânz. Intră în biroul directorului și îi spuse că vrea să devină discjockey.

Directorul îl privi pe tânărul acesta zburlit, îmbrăcat în salopetă și cu pălărie de paie pe cap și-l întrebă:

„Ai ceva experiență în mass-media?”

„Nu, domnule, nu am”, răspunse Les.

„Atunci, fiule, mi-e teamă că nu pot să-ți ofer nici o slujbă”.

Les îi mulțumi politicos și plecă. Directorul postului crezu că nu o să-l mai vadă niciodată pe puștiul acesta. Dar subestimase dorința profundă a lui Brown. El avea un țel mult mai înalt decât acela de a fi un simplu DJ. Vroia să cumpere o casă mai frumoasă pentru mama lui adoptivă, pe care o iubea foarte mult. Munca de DJ urma să fie doar primul pas făcut pe drumul realizării viselor sale.

Mamie Brown îl învățase pe Les să nu renunțe la vise, așa că el știa că va obține slujba aceea în ciuda celor spuse de director.

Și astfel, Les se duse în fiecare zi acolo și întrebă dacă nu cumva există vreun loc de muncă. În final, directorul cedă și-l angajă un fel de băiat bun la toate, dar fără plată. La început, ducea cafeaua sau cumpăra mâncarea pentru cei care nu putea părăsi studioul. Cu timpul, entuziasmul lui pentru munca celor de acolo câștigă încrederea tuturor și mai ales a disc-jockeyilor, care îl trimiteau de acum cu Cadillac-urile lor să aducă celebritățile care-i vizitau - Temptations, Diana Ross, The Supremes. Puțini știau că Les nu avea carnet de șofer.

Les făcea tot ce i se cerea și chiar mai mult. Stând acolo mai toată ziua, începu să fure din meserie și, astfel, învăță cum să-și miște mâinile pe mulțimea de butoane. Stătea în regie și se învărtea pe-acolo până când ceilalți îi cereau să plece. Noaptea în pat, el exersa și se pregătea pentru ocazia care, știa el, urma să vină.

Într-o sâmbătă după-amiază, în timp ce Les se afla la radio, un DJ pe nume Rock băuse cam mult în timpul emisiunii. Doar Les mai era în clădire, și-și dădu seama că Rock o va face lată în seara aceea. Așa că stătu aproape de el. Se plimba de colo-colo pe lângă cabina acestuia. În timp ce stătea la pândă, zicea în sinea lui: „Bea, Rock, bea!”.

Les era înfometat și pregătit să atace. Ar fi alergat să-i mai cumpere niște băutură lui Rock, dacă acesta ar mai fi cerut. Când telefonul sună, Les se aruncă pe el. Era directorul, așa cum bănuise el.

„Les, sunt Klein”.

„Da, știu”.

„Les, nu cred că Rock o să poată termina emisiunea”.

„Da, domnule, știu.”

„Nu vrei tu să-l suni pe unul dintre DJ să vină și să-i țină locul?”

„Da, domnule, sigur”.

Dar când Les puse telefonul în furcă se gândi: „Doar nu crede că sunt nebun să fac asta?”

Les dădu un telefon, dar nu ca să sune pe alt DJ. Își sună mama, apoi prietena.

„Jeșiți pe veranda din fața casei și dați drumul la radio pentru că o să intru pe post!”

Așteptă un sfert de oră înainte să-l sune pe director.

„Domnule Klein, nu am găsit pe nimeni”.

„Tinere, tu știi cum să manevrezi butoanele alea din studio?”

„Da, domnule”, răspunse Les.

Les se repezi în cabină, îl dădu ușor pe Rock într-o parte și se așeză la pupitrul de comandă. Era gata. Și era flămând. Dădu drumul la microfon și zise:

„Atenție. Sunt eu, L.B. N-a mai fost nimeni înaintea mea și nici nu va mai fi după mine. De aceea eu sunt singurul și unicul. Tânăr și singur, și gata să mă alătur vouă. Calificat, bona fide, născut pentru a vă da satisfacție și multă, multă acțiune. Fii atentă, iubito, eu sunt a-leee-sul tău!”

Pentru că se pregătise, Les era gata. Își fermecă publicul și directorul. Din acea zi, Les făcu o carieră plină de succes cu emisiuni la radio și televiziune.

Jack Canfield

GATA SĂ PLĂTEȘTI PREȚUL CUVENIT

Cu 13 ani în urmă, când soția mea Maryanne și cu mine ne construiam salonul de coafură, un vietnamez venea în fiecare zi pe la noi și ne vindea gogoși. De-abia scotea un cuvânt în engleză, dar era întotdeauna prietenos și am ajuns să ne cunoaștem cu ajutorul zâmbetelor și semnelor. Îl chema Le Van Vu.

În timpul zilei Le lucra la o brutărie, iar noaptea împreună cu soția, asculta casete pentru învățarea limbii engleze. Mai târziu am aflat că dormeau pe saci umpluți cu rumeguș, puși pe podea în camera din dosul brutăriei.

În Vietnam, familia Van Vu era una din cele mai avute din toată Asia de Sud. Dețineau aproape o treime din nordul Vietnamului, fiind proprietarii unor domenii uriașe din industrie și ale unor bunuri imobiliare. Totuși, după ce tatăl lui a fost ucis mișelește, Le s-a mutat în Vietnamul de Sud împreună cu mama sa, unde a studiat Dreptul.

La fel ca și tatăl lui, Le a devenit prosper. El a văzut o adevărată ocazie în construirea unor clădiri pentru americanii care erau din ce în ce mai numeroși în zona aceea și, curând, deveni unul dintre cei mai prosperi oameni de afaceri din țară.

Într-una din călătoriile sale în nord, Le a fost capturat de nord-vietnamezi și închis timp de trei ani. A evadat de acolo omorând cinci soldați, și s-a întors în Vietnamul de Sud unde a fost arestat din nou, pentru că guvernul de aici credea că este spion.

După ce și-a ispășit pedeapsa, Le a ieșit și și-a pus pe picioare o companie de pescuit, devenind în final deținătorul celei mai mari fabrici de conserve de pește din Sud.

Când Le a aflat că trupele americane și personalul ambasadei erau pe punctul de a părăsi țara, a luat o decizie importantă.

Luă tot aurul pe care-l adunase, l-a încărcat pe unul din pescadoare și împreună cu soția sa porni către navele americane din port. Apoi dădu tot ce avea în schimbul unei călătorii sigure până în Filipine, unde el și soția lui au fost primiți într-un lagăr pentru refugiați.

După ce reuși să obțină o audiență la președintele țării, Le îl convinse pe acesta să-i împrumute unul din vasele de pescuit. Doi ani mai târziu, înainte să părăsească Filipinele pentru a pleca în America (visul lui cel mai de preț), le făcuse din pescuit o industrie înfloritoare în Filipine.

Dar, în drum spre America, Le se simțea deprimat și nefericit la gândul că va trebui să pornească din nou totul de la zero. Soția lui povestește cum l-a găsit pe marginea parapetului, gata. să sară peste bord.

„Le, dacă sari, ce se va alege de mine? Suntem împreună de atâta timp și am trecut prin multe. Putem să trecem și peste asta tot împreună”.

Era încurajarea de care avea nevoie.

Când au ajuns la Houston, în 1972, erau lefteri și nu știau o boabă de engleză. În Vietnam, familia are grijă de toți membrii ei, așa că au fost instalați în camera din spate a brutăriei vărului său din Greenspoint Mall, la vreo 50 de metri depărtare de locul unde ne construiam noi coaforul.

Și acum, urmează așa-numitul „mesaj a povestirii”: vărul lui Le le-a dat de lucru amândorura în brutăria lui. După ce plătea toate impozitele, Le rămânea 175 de dolari pe săptămână, iar soția lui cu 125 de dolari. Venitul lor anual era de 15.600 de dolari. Mai târziu, vărul lor le-a oferit să le vândă brutăria atunci când vor strânge 30.000 de dolari. Restul de 90.000 de dolari va fi suportată de el.

Și atunci iată ce a făcut Le și soția lui.

Chiar și cu un venit de 300 de dolari pe săptămână, ei au hotărât să doarmă în camera din dosul brutăriei. S-au spălat la baia publică; doi ani au mâncat numai pâine, și astfel au cheltuit numai 600 de dolari în tot acest timp, și au strâns cei 30.000 de dolari de care aveau nevoie.

Mai târziu Le a explicat de ce a procedat așa:

„Dacă ne-am fi luat un apartament, chiria ne-ar fi costat aproape 300 de dolari pe săptămână. Apoi, ar fi trebuit să ne cumpărăm mobilă. Apoi am fi avut nevoie de un mijloc de transport cu care să ajungem la servicii și înapoi, deci ar fi trebuit să ne cumpărăm o mașină. Apoi ar fi trebuit să luăm benzină și să ne plătim asigurarea. După aceea poate că am fi vrut să mergem să vizităm și alte locuri, dacă tot am fi avut-o, și ar fi trebuit să cumpărăm tot felul de haine și accesorii. Am știut că dacă ne luăm un apartament, nu vom strânge 30.000 de dolari”.

Dacă vă închipuiți că ați auzit totul despre Le, lăsați-mă să vă spun că mai sunt și altele: după ce au economisit 30.000 de dolari și au cumpărat brutăria, Le și soția lui au avut iarăși o discuție serioasă. Încă îi mai datorau vărului lor 90.000 de dolari și chiar dacă cei doi ani care trecuseră fuseseră destul de grei, trebuiau să mai suporte încă unul în condițiile acelea.

Sunt mândru să vă spun că într-un an, prietenul și mentorul meu Le Van Vu și soția lui au economisit fiecare bănuț din profit plătindu-și datoria, și iată cum, în trei ani, aveau o afacere curată și profitabilă.

De-abia atunci și numai atunci familia Van Vu și-a cumpărat primul apartament. Chiar și astăzi, continuă să economisească bani în mod regulat, trăiesc cheltuiind foarte puțini bani și bineînțeles, întotdeauna plătesc cu bani gheață tot ceea ce cumpără.

Vă gândiți că Le Van Vu este milionar astăzi?

Sunt fericit să vă spun că este multimilionar.

John Mc Cormack

FIECARE OM ARE UN VIS

Acum câțiva ani am plecat într-o misiune în sudul țării pentru a lucra cu oamenii care trăiau din ajutor social. Ce vroiam să fac era să arăt că toți au capacitatea de a se descurca singuri, și că singurul lucru care trebuia făcut era să punem în mișcare această capacitate. L-am rugat pe primar să adune un grup de persoane care trăiau astfel, oameni din diverse grupuri rasiale și din mai multe familii. M-am întâlnit cu acest grup în fiecare vineri timp de trei ore. Am mai cerut și ceva bani, pentru că foarte probabil urma să-i folosesc. Primul lucru pe care l-am spus după ce am dat mâna cu fiecare a fost:

„Aș vrea să știu care sunt visurile voastre”.

Toată lumea s-a uitat la mine de parcă eram de pe altă planetă.

„Visuri? Noi nu avem visuri”.

„Bine, bine, dar când erați copii? Nu vă doreați ceva anume?”

O femeie a răspuns:

„Nu știu ce se poate face cu visurile. Mie șobolanii îmi mănâncă copilașii”.

„Vai, dar asta este cumplit. Sigur că nu; ai prea multă treabă cu șobolanii și copiii.

Cum ar putea să te ajute visurile?”

„Ei bine, aș avea nevoie de o nouă ușă de plasă la intrare, pentru că asta pe care o am acum e găurită”.

„E cineva printre voi care știe să repare așa ceva?”

Un bărbat din grup răspuns:

„Mai demult făceam lucruri de-astea, dar acum mă doare spatele rău. Însă o să încerc”.

I-am spus că aș putea să-i dau niște bani să meargă la magazin să cumpere niște plasă și poate, după aceea, să facă ceva pentru femeie.

„Crezi că poți să o ajuți?”

„Da, o să încerc”.

Săptămâna următoare, când toată lumea s-a așezat, am întrebat-o pe femeie:

„Ei bine”, către femeie, „e gata ușa?”

„A, da, răspuns ea”.

„Atunci putem să începem să visăm, nu-i așa?” Femeia schiță un zâmbet ușor.

„Cum te mai simți?” l-am întrebat pe bărbatul care făcuse treaba.

„Știi, se întâmplă ceva curios. Am început să mă simt mult mai bine”.

Această întâmplare i-a ajutat pe cei din grup să viseze. Micile succese i-au făcut să înțeleagă că visurile nu erau o nebunie. Pașii aceștia mici au început să-i facă pe oameni să vadă și să simtă că ceva se mișcă.

Am început să-i întreb și pe alții de visurile lor. O femeie ne-a împărtășit dorința ei de a deveni secretară.

„Și ce te împiedică?” Asta este întrebarea pe care o pun întotdeauna după aceea.

„Am șase copii și nu are cine să stea cu ei dacă plec de acasă”.

„Ia să vedem. Este cineva în acest grup care ar putea să aibă grijă de copii o zi sau două pe săptămână, până când mama lor s-ar pregăti puțin la colegiul de stat?”

„Și eu am copii, spuse o femeie, dar cred că aş putea avea grijă de ei”.

„Păi, hai s-o facem”, am zis eu.

Și astfel, alcătuisem un plan pentru ca femeia să poată merge la școală. Toată lumea a găsit ceva de făcut. Bărbatul care reparase ușa s-a dovedit un bun meșteșugar. Femeia care a avut grijă de copii și-a luat licența în îngrijirea la domiciliu a copiilor. În 12 săptămâni toți oamenii aceia nu au mai trăit din mila comunității.

Nu o singură dată am făcut asta, ci de mai multe ori.

Virginia Satir

URMEAZĂ-ȚI VISUL

Am un prieten pe care-l cheamă Monty Roberts, care are o herghelie de cai în San Ysidro. El m-a lăsat să-i folosesc casa pentru diversele programe de binefacere în care strângem bani pentru tineretul expus la pericole.

Ultima oară când am fost la el m-a prezentat astfel:

„Vreau să vă spun de ce l-am lăsat pe Jack să-mi folosească locuința. Totul este legat de o poveste despre un tânăr care era fiul unui dresor de cai ambulant, care mergea de la un grajd la altul, de la un hipodrom la altul, de la o fermă la alta, dresând cai. Rezultatul acestui mod de viață a fost faptul că fiul său își întrerupea tot timpul studiile. Când era în ultima clasă de liceu i s-a cerut să scrie un eseu despre ce vrea să ajungă și ce să facă atunci când va fi mare.

În noaptea aceea a scris șapte pagini în care descria visul său de a avea într-o zi o crescătorie de cai. Totul era descris cu multe detalii și desenă chiar și un plan pentru o fermă de 100 de hectare, indicând exact unde vor fi clădirile, grajdurile, căile de acces. Alături adăugă și schița amănunțită a unei case de 1200 de metri pătrați care va fi construită pe ferma din vis.

Și-a pus tot sufletul în proiectul acela și a doua zi l-a predat profesoarei. Două zile mai târziu a primit lucrarea înapoi. Era notată cu un 4 mare și avea o mențiune pe care scria, „Ne vedem după ore”.

Băiatul s-a dus după ore și întrebat-o pe profesoară; „De ce mi-ați pus 4?”

Ea i-a răspuns: „Acesta este un vis absurd pentru un băiat ca tine. Nu ai bani, vii dintr-o familie destrămată și nu ai nici un fel de alte resurse. Ca să faci o fermă de cai trebuie să ai grămada de bani. Mai întâi trebuie să cumperi pământul, apoi să cumperi câțiva cai cu care să pornești, și mai târziu va trebui să plătești taxe uriașe. Nu ai nici o șansă să poți face așa ceva. Fă lucrarea din nou, iar de data asta coboară cu picioarele pe pământ. Așa poate că îți voi schimba nota”.

Băiatul a plecat acasă și s-a gândit vreme îndelungată la ce i se spusese. Și-a întrebat tatăl ce să facă. Acesta i-a zis: „Uite, fiule, trebuie să iei singur o hotărâre. Pentru că asta este o decizie importantă”.

În sfârșit, după ce a stat așa vreo săptămână, băiatul a predat aceeași lucrare, fără să o schimbe în vreun fel. A adăugat doar cu voce tare, „Puteți păstra dumneavoastră nota 4, pentru că eu îmi păstrez visul”.

Monty se întoarce către grup și spune: „V-am povestit toate acestea, deoarece chiar acum va aflați în casa mea care măsoară 1200 de metri pătrați și care se găsește în mijlocul unei ferme de 100 de hectare. Încă mai am lucrarea aceea pe care am pus-o în ramă chiar deasupra șemineului”. Și adăugă: „Partea cea mai grozavă a poveștii este

că acum două veri profesoara mea de atunci a adus în tabără 30 de copii, aici, la mine. Când a plecat mi-a zis: ‘Știi, Monty, pot să-ți spun ceva acum. Când erai elevul meu, cred că nu am făcut altceva decât să-ți fur visurile. În toți acești ani am furat multe din visurile copiilor. Din fericire tu ai avut suficientă putere și nu te-ai lăsat influențat de nimeni!’.

Nu lăsați pe nimeni să vă fure visele. Urmați glasul inimii orice s-ar întâmpla”.

Jack Canfield

CUTIA

Când eram în ultimul an la liceu, m-am dus acasă în vacanța de Crăciun pentru că presimțeam că voi petrece două săptămâni minunate alături de cei doi frați ai mei. Eram atât de încântați că suntem împreună, încât ne-am oferit să avem grijă de magazin pentru ca mama și tata să-și poată lua prima lor zi liberă după ani de zile. Cu o zi înainte ca ai mei să plece la Boston, tata m-a luat deoparte în cămăruță din spatele magazinului. Camera era foarte mică și în ea nu încăpea decât un pian și o canapeleuță. De fapt, când desfăceai patul în cameră, abia mai era loc să cânti la pian. Tata s-a apropiat de canapeaua cea veche și a scos de dedesubt o cutie de trabuce. A deschis-o și mi-a arătat un mic teanc de articole decupate din ziare. Citisem atâtea povești polițiste cu Nancy Drew, încât atunci când am văzut caseta m-am entuziasmat pe loc.

„Ce sunt astea?” am întrebat.

„Acestea sunt niște scrisori și articole care mi-au fost publicate în ziar”, mi-a răspuns tata serios.

Pe măsură ce citeam, am observat că la sfârșitul fiecărui articol era trecut numele Walter Chapman, Esq.

„De ce nu mi-ai zis că tu ai făcut astea?” l-am întrebat.

„Pentru că n-am vrut ca mama ta să știe. Ea mi-a zis întotdeauna că, de vreme ce nu am făcut prea multă școală, n-ar trebui să încerc să scriu. Am vrut să candidiez și pentru un post în politică dar tot ea mi-a zis să renunț la idee. Cred că îi era teamă să nu se facă de râs dacă o dădeam în bară. Eu am vrut să încerc doar de dragul amuzamentului. Și m-am gândit că aș putea scrie fără ca ea să-și dea seama și așa am și făcut. De fiecare dată când îmi apărea un articol, îl decupam și-l ascundeam în cutie. Știam eu într-o zi o să arăt cutia cuiva, și acela ești tu”.

M-a privit în timp ce eu frunzăream câteva dintre articole, și când m-am uitat din nou la el, ochii lui mari și albaștri erau umezi.

„Cred că ultima dată am încercat ceva mult peste puterile mele, mai adăugă el.

„Ai mai scris și altceva?”

„Da, am trimis câteva sugestii revistei noastre despre cum ar putea fi selectate mai corect comitetele noastre de nominalizare. Au trecut trei luni de când l-am trimis. Cred că am încercat ceva peste puterile mele”.

Aceasta era o față atât de diferită a tatălui meu mereu dornic de distracții, încât n-am mai fost în stare să spun decât: „Poate că totuși o să-ți vină vreun răspuns”.

„Poate, dar nu te baza pe asta. Tata îmi zâmbi și îmi făcu cu ochiul, apoi închise cutia și o ascunse în spatele pianului”.

În dimineața următoare părinții noștri au plecat cu autobuzul către Haverhill Depot de unde au luat trenul către Boston. Jim, Ron și cu mine am avut grijă de magazin unde am avut timp suficient să mă gândesc la tata. Nu bănuisem niciodată că tatei îi plăcea să scrie și nici nu le spusese fraților mei; era un secret între mine și tatăl meu. Misterul Cutiei Ascunse.

În seara aceea am privit pe ferestră magazinului și am văzut-o pe mama cum cobora din autobuz singură. A traversat Piața și a intrat agitată în magazin.

„Unde-i tata?”, am întrebat-o.

„Tatăl vostru a murit”, ne-a răspuns fără o lacrimă în ochi.

Nevenindu-ne să credem, am urmat-o până în bucătărie, unde ne-a povestit că treceau prin mulțimea de oameni de la stația de metrou Park Street când tata a căzut brusc. O asistentă s-a aplecat repede asupra lui, s-a uitat în sus la mama și a spus simplu: „E mort”.

Mama stătea împietrită lângă el, neștiind ce să facă, în timp ce oamenii treceau grăbiți pe lângă ea spre gura de metrou. Un preot spuse, „O să chem poliția”, și dispăru. Mama păzi cadavrul tatei timp de o oră. În final, veni și o ambulanță și îi luă pe amândoi la morgă, unde mama trebui să-i scoată tatei tot de prin buzunare și ceasul de la mână. A luat trenul înapoi și s-a întors cu autobuzul singură. Mama ne-a dat vestea aceasta șocantă fără a vărsa măcar o lacrimă. Reținerea emoțiilor a fost întotdeauna o chestiune demândrie și disciplină pentru ea. Nici noi n-am plâns, și am stat pe rând în magazin pentru a servi clienții.

Unul dintre clienții casei întreabă, „Unde-i bătrânul în seara asta?”

„A murit”, am răspuns.

„O, ce păcat”, și plecă.

Nu mă gândisem niciodată la tata ca la un bătrân și m-a enervat întrebarea, dar el avea 70, iar mama doar 50. Întotdeauna fusese sănătos și fericit și avusese grijă mereu de mama cea fragilă fără să se plângă, iar acum plecase dintre noi. Nu se vor mai auzi nici fluierături și nici cântecele în timp ce marfa se aranjează pe rafturi. „Bătrânul” plecase.

În dimineața înmormântării, m-am așezat la o masă în fața magazinului și am început să citesc scrisorile de condoleanțe, când am observat în grămadă revista bisericii. În mod obișnuit n-aș fi deschis niciodată ceea ce consideram o publicație religioasă plictisitoare, dar poate că articolul tatei putea fi chiar acolo - și așa și era.

Am luat revista cu mine în mica cămăruță, am închis ușa și am izbucnit în lacrimi. Fusesem tare până atunci, dar văzând recomandările îndrăznețe ale tatei tipărite negru pe alb, a fost mai mult decât aș fi putut să suport. Citeam, plângeam, și citeam iarăși. Am scos cutia din ungherul ei și înăuntru am găsit o scrisoare de la senatorul Henry Cabot Lodge către tatăl meu, în care îi mulțumea pentru sugestiile oferite în legătură cu compania lui.

N-am spus nimănuî despre cutia mea. A rămas un secret.

Florence Littauer

ÎNCURAJARE

Câteva dintre cele mai frumoase povești despre succes din istorie au apărut în urma unui cuvânt de încurajare sau a unui semn de încredere din partea cuiva iubit sau a unui prieten încrezător. Dacă n-ar fi existat o soție încrezătoare ca Sofia, poate că astăzi n-ar fi existat în literatura universală numele Lui Nathaniel Hawthorne. Când Nathaniel s-a dus acasă cu inima frântă și i-a spus soției sale că este un ratat și că a fost dat afară din slujba lui de la vamă, mare a fost surpriza lui când soția sa l-a întâmpinat cu o exclamație de bucurie.

„Acum”, spuse ea triumfător, „poți să-ți scrii și tu cartea”.

„Da”, replică soțul ei neîncrezător, „și din ce o să trăim până o termin?”

Spre marea lui uimire, ea a deschis un sertar și a scos din el un teanc mare de bani.

„De unde, Doamne iartă-mă, ai toți banii ăștia?”, exclamă el.

„Întotdeauna am știut că ești un geniu. Știam că într-o zi vei scrie o capodoperă. Așa că în fiecare săptămână, din banii pe care mi-i dădeai pentru gospodărie, am economisit câte puțin. Suma pe care o avem ne va ajunge pentru un an”.

Din încrederea și curajul ei s-a născut unul din cele mai bune romane din literatura americană, *Litera Stacojie*.

Nido Qubein

WALT JONES

Marea întrebare este dacă ești în stare să spui un da din inimă aventurii.

Joseph Campbell

Nimeni nu respinge faptul că succesul este o călătorie și nu o destinație a ființelor umane în plină devenire, care nu permit vârstei să îi împiedice din drumul lor spre împlinire. Florence Brooks s-a alăturat Corpului Păcii când avea 64 de ani. Gladys Clappison locuia în căminul Universității din Iowa, pregătindu-și lucrarea de doctorat în istorie la vârsta de 82 de ani. Apoi a mai fost Ed Stitt, care la vârsta de 87 de ani, lucra la programul de absolvire a studiilor școlare din comunitatea sa în New Jersey. Ed spunea că îl ține departe de boala „bătrâneții” și-i menține creierul în funcțiune.

Probabil că de-a lungul anilor nimeni nu mi-a stârnit imaginația atât de mult ca Walt Jones din Tacoma, Washington. Walt a supraviețuit și celei de-a treia soții, cu care era căsătorit de 52 de ani. Când aceasta a murit, cineva i-a spus lui Walt că trebuie să fie trist să pierzi un prieten pe care îl ai de ani de zile. Răspunsul lui a fost, „Ei bine, așa este cum zici tu, dar pe de altă parte tot răul merge spre bine”.

„Cum așa?”

„Nu vreau să fiu rău sau să spun ceva defăimător despre caracterul ei minunat, dar în ultimii ani mă cam sufoca”.

Când l-am rugat să-mi explice, a continuat:

Niciodată nu i-a plăcut să facă ceva, era genul acela delăsător. Acum zece ani când aveam 94 de ani, i-am spus că noi nu văzusem niciodată altceva decât Pacificul de Nord. M-a întrebat ce mai pun la cale de data asta și i-am spus că am de gând să cumpăr o rulotă și poate mergem să vizităm toate celelalte 48 de state. „Ce crezi despre asta?”

„Cred că ți-ai pierdut mințile, Walt”, a zis ea.

„De ce?” am întrebat-o.

„O să ne împotmolim undeva pe-acolo. O să murim și n-o să mai avem parte de nici un fel de înmormântare. Și cine o să conducă mașina, Walter?”

„Eu, mielușel”.

„Dar o să ne omori pe amândoi!”

„Știi, mi-ar place să las niște urme pe nisipul timpului înainte. să dau colțul, dar nu poți lăsa urme dacă nu-ți miști fundul... doar dacă nu ești interesat să lași urmele fundului tău în nisipul timpului”.

„Bun, și acum că ea s-a dus, Walt, ce ai de gând să faci?”

„Ce am de gând să fac? Am îngropat pe bătrâna fată și mi-am luat o rulotă. Suntem în 1976, și intenționez să văd toate cele 48 de state pentru a sărbători bicentenarul nostru”.

Walt a reușit să vadă 43 din ele, vânzând bibelouri și suveniruri, Întrebat dacă a luat vreodată și autostopiști, mi-a răspuns: „În nici un caz. Prea mulți îți vor da cu bâta în cap pentru doi dolari sau te vor da în judecată pentru că ai clipit în caz de accident”.

Walt nici nu-și cumpărase bine mașina sa cu rulotă, și nu trecuseră șase luni de când își îngropase nevasta, când a fost văzut bătând drumurile împreună cu o doamnă atrăgătoare la vreo 62 de ani.

„Walt?” a fost întrebat.

„Poftim”, a răspuns el.

„Cine era femeia care stătea lângă tine în mașină? Cine este prietena ta cea nouă, Walt?”

La care el replică: „Da, este”.

„Ce să fie?”

„Prietena mea”.

„Prietena ta? Walt, ai fost căsătorit de trei ori, ai împlinit 104 ani. Femeia asta trebuie să fie cu patruzeci de ani mai tânără decât tine”.

„Da, dar am descoperit că un bărbat nu poate trăi singur într-o rulotă”.

„E de înțeles asta, Walt. Probabil că îți era dor ai pe cineva cu care să vorbești, după ce în toți anii ăștia a avut cine să-ți țină companie”.

Fără ezitare Walt răspunde:

„Da, mi-a fost dor și de asta”.

„Cum adică? Insinuezi că este vorba și de ceva romantic la mijloc?”

„Poate că da”.

„Walt...”

„Ce este?”

„Vine o vreme în viața unui om când știe că nu mai poate să facă anumite lucruri”.

„Te referi la sex?”

„Da”.

„De ce?”

„Ei bine, pentru că acel fel de epuizare fizică poate fi foarte riscantă în ceea ce privește sănătatea”.

Walt se gândi puțin, după care spuse:

„Dacă moare, moare, asta e”.

În 1978 când inflația crescuse la noi aproape dublu, Walt se găsea printre investitorii importanți din industria construcțiilor. Când a fost întrebat de ce-și scoate banii dintr-un loc sigur cum este banca, pentru a-i investi într-o afacere cu apartamente, el a răspuns: „N-ați auzit? Inflația crește. Trebuie să vă transformați banii în proprietăți imobiliare care să vă fie de folos mai târziu în anii care vor veni”. Ce ziceți despre gândirea aceasta pozitivă?

În 1980 și-a vândut mare parte din proprietățile pe care le avea în districtul Pierce, Washington. Mulți au crezut că Walt era în pană de bani. În schimb, el și-a adunat prietenii și le-a explicat că nu avea nici o problemă cu banii, dar că își vânduse proprietățile pentru ca banii să circule așa cum trebuie. „Am făcut astfel un contract pe 30 de ani. O să iau patru miare pe lună până la 138 de ani”.

Și-a sărbătorit cea de-a o sută zecea aniversare în cadrul spectacolului făcut de Johnny Carson. Arăta superb cu bărbuța lui albă și pălăria neagră, semănând puțin cu Colonelul Sanders, iar Johnny a început prin a-i spune:

„Suntem bucuroși să te avem printre noi, Walt”.

„E bine să fii oriunde atunci când ai 110 ani, Johnny”.

„110?”

„110”.

„1-1-0?”

„Ce-i cu tine Carson, băiete, nu mai auzi bine? Asta am zis. Asta sunt. Ce-i așa extraordinar?”

„Extraordinar este faptul că peste trei zile vei avea de două ori vârsta mea”.

V-a atras atenția acest lucru, nu-i așa? O sută zece ani - o ființă umană în plină devenire. Walt preluă deschiderea și repede făcu aluzie la Johnny.

„Cum ai fi dacă n-ai ști ziua de naștere și n-ar exista nici un calendar nenorocit care să te deprime o dată pe an? Ai auzit de oameni deprimați din cauza unei date din calendar? O, Dumnezeuule, am făcut 30 de ani. Sunt așa de deprimat, gata s-a dus cu tinerețea. O, nu, am împlinit 40 de ani. Toți colegii de la birou s-au îmbrăcat în negru și de-abia așteaptă să mă ducă pe ultimul drum. O, nu, am 50 de ani. Jumătate de secol. Mi-au trimis trandafiri ofiliți cu pânze de păianjen printre ei. Johnny, cine spune că la 65 de ani trebuie să pui mâinile pe piept și să mori? Am prieteni care au devenit prosperi la 75. În urma unei investiții pe care am făcut-o câțiva ani în urmă în industria cu apartamente, am făcut mai mulți bani decât făcusem până la 105. Pot să-ți împărtășesc propria mea definiție a deprimării, Johnny?”

„Spune”.

„Sa ratezi o zi de naștere”.

Fie ca povestea lui Walt Jones să ne inspire pe toți să rămânem verzi și înfloritori tot restul vieții noastre.

EȘTI SUFICIENT DE PUTERNIC ÎNCÂT SĂ FACI FAȚĂ CRITICILOR?

Nu criticul contează, nu omul care scoate în evidență cum se împiedică cel puternic sau cum ar fi trebuit să facă mai bine ceva cel care a făcut. Încrederea aparține celui care este cu adevărat în arenă, a cărui față este plină de praf, sudoare și sânge, care se bate curajos, care pleacă și vine neîntrerupt, care știe ce înseamnă să fii devotat, care-și dăruiește timpul pentru o cauză nobilă, care în cel mai bun caz știe în final ce înseamnă să triumfezi, care în cel mai rău caz dă greș în timp ce se luptă îndrăzneț, a celui care știe că locul lui nu va fi niciodată lângă sufletele acelea timide și reci, care nu cunosc nici victoria, nici înfrângerea.

Theodore Roosevelt

SĂ RIȘTI

Două semințe stăteau una lângă alta în pământul fertil de primăvară.

Prima sămânță spuse: „Vreau să cresc! Vreau să-mi trimit rădăcinile cât mai adânc în pământ, și să-mi înfig spre lumină mugurii prin scoarța pământului... Vreau să-mi desfac bobocii mei gingași Ca un semn că primăvară a venit... Vreau să simt căldura soarelui pe față și binecuvântarea stropilor de rouă dimineața pe petalele mele!”

Și ea cresc.

Cea de-a doua sămânță spuse: „Mie mi-e frică. Dacă îmi trimit rădăcinile dedesubtul meu, nu știu ce voi întâlni în întuneric. Dacă îmi fac loc prin pământul tare și răzbec la suprafață pot să-mi rănesc mugurii delicați... Dacă îmi las mugurii să se deschidă și un melc încearcă să-i mănânce? Și dac-ar fi să-mi deschid bobocii, un copil poate să mă smulgă din pământ. Nu, e mai bine pentru mine să aștept până este mai sigur”.

Și așteptă.

O găină începu într-o zi de primăvară să zgârme pământul în căutare de ceva de mâncare, găsi sămânța care aștepta și o înghiți imediat.

MORALA POVEȘTII

Aceia care refuză să riște și să crească vor fi înghițiți de viață.

ÎNCERCAȚI ȘI ALTCEVA

Când am citit prima dată povestirea următoare, tocmai începusem să predau un curs intitulat „Forumul de un milion de dolari”, un curs alcătuit astfel încât să-i învețe pe oameni să-și mărească venitul până la un milion de dolari în decurs de un an. Mai înainte, am descoperit că oamenii sunt prinși într-o cursă în care în loc să încerce ceva mai isteț, încercau mai tare. Să încerci și mai tare un lucru, nu funcționează întotdeauna. Câteodată avem nevoie de ceva total diferit pentru a atinge cele mai înalte nivele ale succesului. Trebuie să ieșim din închisorile paradigmei, din obiceiurile noastre împământenite și din zona noastră de confort.

Stau într-o cameră liniștită la Hanul Milcroft, un loc plin de pace, ascuns printre brazi, cam la o oră de Toronto. De-abia a trecut de amiază, într-o zi de sfârșit de iulie, și ascult sunetele disperate a unei lupte pe viață și pe moarte care se desfășoară la mică distanță de mine.

E vorba despre o musculiță care-și consumă ultimele resurse de energie în încercarea inutilă de a zbura afară prin geamul de la fereastră. Încearcă mai tare.

Dar nu ține.

Efortul nebunesc nu-i dă nici o șansă de supraviețuire. Ironic, lupta face parte din cursă. Este imposibil ca musculița să reușească să spargă geamul, oricât de mult ar încerca. Totuși, această mică insectă și-a pus viața în joc pentru a-și atinge scopul, prin intermediul efortului dur și al asiduității.

Musculița aceasta este condamnată. Va muri aici, pe pervazul ferestrei.

De partea cealaltă a camerei, la zece pași mai încolo, ușa este deschisă. Zece secunde de zbor, și ființa aceea mică ar fi reușit să iasă în lumea pe care o căuta. Cu o mică parte din efortul pe care îl risipește acum ar putea fi liberă și eliberată din capcana pe care și-o impusese singură. Ar fi atât de ușor.

De ce nu încearcă musca și altă soluție, ceva cu totul diferit? Cum a ajuns să fie atât de prinsă de ideea că doar drumul acela o să-i aducă succesul și nu altul? Ce logică este să persiști în ceva ce îți aduce moartea?

Fără nici un dubiu că acea soluție i se părea cea mai potrivită. Din nefericire ideea care a stat la baza ei o va omorî.

Să încerci din greu nu este neapărat soluția pentru a obține ceva mai bun. Poate foarte bine să nu-ți ofere decât o promisiune falsă. Câteodată, de fapt, este cea mai mare problemă.

Dacă îți pui viața în joc pentru o salvare asemănătoare musculiței, ai putea să-ți ucizi toate șansele de succes.

Price Pritchett

SERVIRE CU UN ZÂMBET

Un bărbat a scris o scrisoare unui mic hotel dintr-un orașel din Vestul Mijlociu unde plănuia să-și petreacă vacanța. Iată cuvintele lui:

„Mi-ar plăcea foarte mult să-mi aduc și câinele. Este bine-crescut și foarte curat. Sunteți atât de amabil să-mi permiteți să stea cu mine în cameră?”

Replika imediată veni de la proprietarul hotelului care i-a scris:

„Conduc acest hotel de mulți ani. În tot acest timp, n-am văzut nici un câine care să fure prosoape, lenjerii, veselă sau tablourile de pe pereți.

N-a fost nevoie niciodată să dau afară un câine în mijlocul nopții pentru că era beat și îi deranja pe ceilalți. Și n-am urmărit niciodată un câine care să fugă și să nu plătească.

Da, bineînțeles, câinele dumneavoastră este binevenit în hotelul meu. Și, în cazul în care câinele este de acord să stea cu dumneavoastră în cameră, sunteți și dumneavoastră binevenit”.

Karl Albrecht și Ron Zenke
Service America

6. OBSTACOLE COPLEȘITOARE

Obstacolele sunt lucrurile acelea îngrozitoare pe care le vedeți atunci când vă luați ochii de pe visul vostru.

Henry Ford

OBSTACOLE

Noi, cei care am trăit în lagărele de concentrare ne amintim de oamenii care veneau și aduceau alinare celor de acolo, dându-le chiar și ultima bucă de pâine. Poate că au fost puțini la număr, dar erau dovada vie a faptului că-i poți fura unui om orice, mai puțin ultima dintre libertăți - aceea de a-și alege singur calea pe care să o urmeze în anumite împrejurări, propriul lui drum

Viktor E. Frankl
Omul în Căutarea Sensului Vieții

LUAȚI AMINTE

Luați aminte:

- După prima probă dată de Fred Astaire în 1933, directorul studioului MGM și-a notat: „Nu poate să joace! Ușor chelios! Știe puțin să danseze!” Astaire a păstrat această notiță toată viața, deasupra șemineului din casa sa din Beverly Hills.
- Un expert a spus despre Vince Lombardi: „Posedă cunoștințe minime despre fotbal. Îi lipsește motivația”.
- Lui Socrate i se spunea: „Un corupător imoral al tineretului”.
- Când Peter J. Daniel era în clasa a patra, învățătoarea sa, doamna Phillips, obișnuia să-i spună: „Peter J. Daniel, nu ești bun de nimic, ești doar un măr stricat și n-o să faci nimic în viață”. Peter a rămas complet analfabet până la 26 de ani. Un prieten a stat cu el o noapte întreagă și i-a citit cartea „De la Idee la Bani”. Acum el deține fiecare colț de stradă pe care înainte se bătea și tocmai și-a publicat ultima carte: „Doamnă Phillips n-ați avut dreptate!”
- Louisa May Alcott, autoarea cărții „Feministele”, a fost sfătuită de familia ei să-și găsească un post de servitoare sau de cusătoreasă.
- Beethoven de-abia se descurca la vioară, și prefera să interpreteze propriile compoziții decât să-și îmbunătățească tehnica. Profesorul lui i-a spus că nu există nici o speranță ca el să ajungă vreodată compozitor.
- Părinții celebrului cântăreț de operă Enrico Caruso au vrut ca el să devină inginer. Profesorul lui i-a spus că nu are nici un pic de voce și că nu va putea cânta niciodată.
- Charles Darwin, părintele Teoriei Evoluționiste, a renunțat la cariera medicală și tatăl lui i-a spus: „Nu-ți pasă. decât de vânătoare, câini și cursele de șobolani”. În autobiografia sa, Darwin scrie: „Am fost considerat de toți profesorii mei, inclusiv de tata, un băiat absolut obișnuit, mai degrabă cu un nivel intelectual sub standard”.
- Walt Disney a fost concediat de redactorul șef al unui ziar pentru lipsă de idei. El a fost falit de mai multe ori înainte să construiască Disneyland.
- Profesorii lui Thomas Edison spuneau despre el că e prea prost ca să învețe ceva.
- Albert Einstein nu a vorbit până la vârsta de patru ani, și nu a învățat să citească decât la șapte. Profesorul său îl descria ca: „Înapoiat mintal, nesociabil și veșnic cu capul în nori”. A fost exmatriculat și a picat examenul de admitere de la Școala Politenică din Zurich.

- Louis Pasteur a fost un elev mediocru în învățământul gimnazial și era al 15-lea din 22 la chimie.
- Isaac Newton a fost un elev slab la școală.
- Tatăl sculptorului Rodin spunea: „Am ca fiu un idiot”. Descriș ca unul din cei mai slabi elevi din școală, Rodin a ratat de trei ori admiterea la Școala de Artă. Unchiul lui spunea, despre el că nu poate fi educat.
 - Lev Tolstoi, autorul cărții „Război și Pace”, a fost dat afară de la colegiu. Era descriș drept „incapabil și fără dorință de studiu”.
 - Dramaturgul Tennessee Williams a fost turbat de furie când piesa lui, „Eu, Vasha”, nu a fost selectată într-un concurs la Universitatea Washington, la care se înscrișese pentru a studia Secolul XVI englez. Profesorul lui își aduce aminte că Williams a atacat decizia juriului și inteligența celor care făceau parte din el.
 - Patronii lui F.W.Woolworth de la magazinul de îmbrăcăminte unde lucra spuneau că nu are stofă de vânzător pentru ca nu știe să servească clienții.
 - Henry Ford a ratat și a dat faliment de cinci ori înainte să aibă succes.
 - Babe Ruth, considerat de comentatorii sportivi drept cel mai mare baseball-ist al tuturor timpurilor și celebru pentru recordul absolut la numărul de *home-run*, deține de asemenea și recordul pentru ratări.
 - Winston Churchill a rămas repetent în clasa a șasea. Nu a devenit Prim Ministru al Angliei decât la vârșta de 62 de ani și numai după o viață plină de înfrângerii și necazuri. Cea mai mare contribuție și-a adus-o când devenise „un cetățean în vârstă”.
 - 18 edituri au refuzat povestea de 10.000 de cuvinte a lui Richard Bach despre pescărușul „care se înalță spre cer”, intitulată *Pescărușul Jonathan Livingstone*, înainte ca MacMillan să i-o publice în 1970. Până în 1975 vânduse mai mult de 7 milioane de exemplare numai în America.
 - Richard Hooker a lucrat șapte ani la romanul comic despre război, M*A*S*H, pentru ca 21 de edituri să refuze publicarea lui; Morrow a fost acela care a ales. A devenit un best-seller de cursă lungă, dând naștere unui film celebru și unui serial de televiziune plin de succes.

Jack Canfield și Mark V. Hansen

JOHN CORCORAN, OMUL CARE NU ȘTIA SĂ CITEASCĂ

Din câte își aducea aminte John Corcoran, cuvintele si-au bătut joc de el întotdeauna. Literele din propoziție își schimbau locurile între ele, vocalele se pierdeau prin tunelul urechilor sale. La școală stătea în banca lui, prost și mut ca un pește, știind că va fi altfel decât toți ceilalți toată viața lui. Măcar dacă cineva s-ar fi așezat lângă băiețelul acela, l-ar fi prins după umeri și i-ar fi spus, „O să te ajut eu, nu-ți fie frică”.

Dar nimeni nu auzise pe atunci de *dislexie*. Iar John, nu le putea spune că partea stângă a creierului său, lobul pe care oamenii îl folosesc pentru a aranja simbolurile într-o secvență logică dădea mereu rateuri.

Și iată cum, în clasa a doua, l-au așezat în bancă pe rândul cu „proști”. În clasa a treia, o călugăriță le-a dat copiilor un băț cu care să-l lovească pe John peste picioare atunci când acesta refuză să scrie și să citească. În clasa a patra învățătoarea l-a pus să citească lecția, dar cum acesta tăcea, a continuat și ea să tacă până când liniștea care se lăsase în clasa a început să-l sufoc pe băiat. Așa au trecut anii și el clasele. John Corcoran n-a rămas niciodată repetent.

În ultimul an de liceu John a fost ales șeful clasei și a jucat și în echipa de baschet a liceului. Mama lui l-a sărutat când a absolvit, și a început să-i tot vorbească de colegiu. Colegiu? Era o nebunie numai să te gândești la așa ceva. Până la urmă s-a hotărât pentru Universitatea Texas din El Paso, unde putea să încerce la clasa de baschet. A tras aer în piept, a închis ochii... și a trecut peste ce părea imposibil de trecut.

În cămin John a început să-l interogheze pe fiecare nou prieten pe care și-l făcea: Care dintre profesori dădeau teste tip eseu? Care dădea tip grilă? În momentul în care ieșea din sala de curs, obișnuia să rupă paginile mângălite în timpul orei, în caz că cineva îi cerea să-i vadă cursurile. Seara se făcea că citește cărți groase ca să nu intre la bănuț colegul lui de cameră. Apoi se așeza pe pat, epuizat, dar incapabil să închidă ochii ori să-și elibereze mintea de gânduri. John a promis că va merge la slujbă religioasă 30 de zile la rând la răsăritul soarelui, dacă Dumnezeu îl va ajuta să termine facultatea.

Și-a luat diploma și s-a dus la slujbă timp de 30 de zile. Și acum? Poate că îi era sortit să i se înfunde. Lucrul de care se simțea cel mai nesigur - mintea sa - era lucrul pe care și-l dorea cel mai mult admirat. Poate, de aceea, în 1961 a devenit profesor.

John a predat în California. În fiecare zi punea un elev să citească lecția. Dădea teste standard pe care le putea nota punând deasupra o folie găurită, deasupra căreia erau trecute răspunsurile corecte, iar duminicile și le petrecea singur în pat, deprimat.

Apoi a cunoscut-o pe Kathy, o studentă de nota 10 și soră medicală în același timp. Nu era o frunză ca John, era o stâncă. „Trebuie să-ți spun ceva, Kathy”, spuse el într-o noapte prin 1965, înainte de căsătoria lor, „Eu ... nu pot să citesc”.

„Dar e profesor”, se gândi ea. Vrea să spună că nu știe să citească bine. Kathy nu a înțeles de fapt decât mai târziu, când a văzut că John nu era în stare să citească o poveste fetiței lor de un an și jumătate. După aceea, Kathy îi făcea testele, îi scria și citea scrisorile. De ce nu o ruga el pur și simplu să-l învețe să citească și să scrie? Pentru că nu credea că există cineva care să poată să facă așa ceva.

La vârsta de 28 de ani John a împrumutat 2.500 de dolari și a cumpărat încă o casă, a reparat-o și a închiriat-o. A cumpărat și a mai închiriat încă una. Și încă una. Afacerea lui s-a dezvoltat și mai mult, până când a avut nevoie de o secretară, un avocat și un asociat.

Apoi, într-o zi, contabilul i-a spus că este milionar. Perfect. Cine ar observa că un milionar împinge întotdeauna ușile pe care scrie mare „TRAGE”, sau ezită în fața toaletelor așteptând să vadă Pe care din uși iese un bărbat?

În 1982 a început declinul. Proprietățile sale se goliră, iar investitorii au început să se retragă. Amenințarea falimentului și al sechestrului se revărsa din plicurile pe care le primea. În fiecare clipă a zilei părea că pledează în fața bancherilor pentru a-i mai da un împrumut, în fața constructorilor să continue ce începuseră, încercând în același timp să înțeleagă munții de hârtie adunați. Curând, începu să-și imagineze cum va fi în boxa acuzaților, când bărbatul în robă neagră îl va întreba: „Adevărul, John Corcoran. Chiar nu știi să citești?”

Până la urmă, în toamna anului 1986, la vârsta de 48 de ani, John a făcut două lucruri pe care jurase că nu le va face niciodată. Și-a ipotecat propria casă pentru a mai obține încă un împrumut, după care s-a dus la biblioteca din Carlsbad și i-a spus doamnei care se ocupa de cei cu probleme speciale: „Eu nu știu să citesc”. Apoi a plâns.

L-au dat în grija unei bunici în vârstă de 65 de ani pe nume Eleonor Condit. Cu multă greutate, literă cu literă, sunet după sunet, ea a început să-l învețe. În mai puțin de 14 luni, compania de construcții pe care o deținea a început să se refacă. Iar John Corcoran învăța să citească. Următorul pas a fost mărturisirea: un discurs ținut la San Diego în fața a 200 de oameni de afaceri înmărmuriți. Pentru a se vindeca, trebuia să se purifice. A fost ales în grupul de directori ai Consiliului pentru Alfabetizare din San Diego și a călătorit în lung și-n lat prin toată țara pentru a ține discursuri.

„Analfabetismul este o formă de sclavie”, striga el. „Nu are rost să ne pierdem vremea dând vina pe altcineva. Trebuie să devenim obsedați de ideea de a-i învăța pe oameni să citească!”

Citea orice îi pica în mână, cărți sau reviste, fiecare pancartă pe lângă care trecea, în gura mare, atât cât putea Kathy să suporte. Radia de fericire, de parcă ar fi cântat. Și, în plus, acum putea să doarmă.

Apoi, într-o zi, îi trecu prin minte un lucru pe care putea să-l mai facă. Da, să ia cutia aceea prăfuită din biroul lui, în care se afla un teanc de hârtii legate cu o fundă.... După un sfert de secol, John Corcoran citea scrisorile de dragoste ale soției sale.

Gary Smith

NU VĂ FIE TEAMĂ DE EȘEC

Ați dat greș de multe ori, deși poate nu vă aduceți aminte.

Ați căzut atunci când ați încercat să mergeți prima dată.

Aproape v-ați înecat atunci când ați încercat să înotați, nu-i așa?

Ați nimerit de prima oară poarta de fotbal?

Marii campioni sunt de obicei marii învinși.

R.H.Macy a dat faliment de șapte ori înainte ca magazinul lui din New York să dea lovitura.

Romancierul englez John Creasey a primit 753 de scrisori de refuz înainte să-și publice cele 564 de cărți.

Babe Ruth a fost înfrânt de 1.330 de ori, dar a învins de 714 ori.

Nu vă fie teamă de eșecuri.

Să vă îngrijorați de șansele pe care le pierdeți când *nici măcar nu încercați*.

Un mesaj așa cum a fost el publicat în
Wall Street Journal, de United
Technologies Corporation,
Hartford, Connecticut 6101

ABRAHAM LINCOLN NU A RENUNȚAT

Sentimentul obligației de a continua este prezent în noi toți. Datoria de a lupta este datoria tuturor. Am simțit o chemare către această datorie.

Abraham Lincoln

Probabil cel mai bun exemplu de stăruință este Abraham Lincoln. Dacă vreți să auziți de cineva care nu a renunțat, el este omul vostru.

Născut în sărăcie, Lincoln a suferit tot felul de înfrângeri toată viața lui. A pierdut de opt ori în alegeri, a dat faliment de două ori și a suferit o depresie nervoasă.

Ar fi putut să renunțe de multe ori - dar n-a renunțat și pentru că nu a renunțat, a devenit unul dintre cei mai mari președinți din istoria Americii.

Lincoln a fost un campion și n-a cedat niciodată. Iată mai jos o schiță a drumului lui Lincoln către Casa Albă:

- 1816 Familia lui a fost evacuată din propria sa casă. A trebuit să lucreze pentru a-i sprijini.
- 1818 Mama lui a murit.
- 1831 A dat faliment.
- 1832 A candidat în alegeri - a pierdut.
- 1832 Și-a pierdut slujba - a vrut să facă dreptul, dar n-a reușit să ia admiterea.
- 1833 A împrumutat niște bani de la un prieten să înceapă o afacere și până la sfârșitul anului a dat faliment. Și-a petrecut următorii 17 ani plătind această datorie.
- 1834 A candidat din nou pentru alegerile locale - a câștigat.
- 1835 S-a logodit, dar iubita lui a murit și asta l-a distrus.
- 1836 A suferit o depresie nervoasă puternică și a stat în pat timp de șase luni.
- 1838 A căutat să devină reprezentantul legislaturii de stat - respins.
- 1840 A căutat să devină Membru în Colegiul Electorilor - respins.
- 1843 A candidat la Congres - a pierdut.
- 1846 A candidat pentru Congres din nou - de data asta a câștigat a plecat la Washington și și-a luat o slujbă bună.
- 1848 A candidat pentru re alegerea în Congres - a pierdut.
- 1849 A încercat să obțină un post de demnitar public în statul său - a fost respins.
- 1854 A candidat pentru Senatul Statelor Unite - a pierdut.
- 1856 A candidat pentru funcția de vicepreședinte al Convenției Naționale a partidului său - a obținut mai puțin de 100 de voturi.

1858 A candidat din nou pentru Senatul American - a pierdut din nou.

1860 A fost ales președinte al Statelor Unite.

Cărarea era alunecoasă și anevoioasă. Piciorul mi-a alunecat, lovindu-l pe celălalt, dar m-am redresat și mi-am spus, „Am alunecat doar, nu am căzut”.

Abraham Lincoln

- După ce a pierdut cursa pentru Senat -

LECȚIA PE CARE MI-A DAT-O FIUL MEU

Pasiunea fiului meu Daniel pentru surf a început de la vârsta de 13 ani. Înainte și după școală, își punea costumul lui umed, se arunca pe placa de surf și aștepta să se întrecă cu prietenii lui care de care mai înalt. Dragostea lui Daniel pentru întreceri a fost pusă la încercare într-o după-amiază fatală.

„Băiatul tău a avut un accident”, i-a spus la telefon salvamarul soțului meu, Mike.

„Cât e de grav?”

„Foarte grav. Când se afla chiar pe creasta unui val, vârful plăcii l-a lovit chiar în ochi”.

Mike s-a repezit în sala de urgențe, după care a fost îndrumat către salonul de chirurgie plastică. Îi puseseră 26 de copci începând cu colțul ochiului până la șaua nasului.

Eu mă aflam într-un avion înapoi spre casă, după ce ținusem câteva discursuri, în timp ce fiul meu era la spital. După ce a plecat de la spital, Mike a venit direct la aeroport. M-a întâmpinat la poartă, și mi-a spus că Dan așteaptă în mașină.

„Daniel?” am întrebat. Îmi aduceam aminte că mă gândisem că astăzi valorile trebuie să fi fost foarte mari.

„A avut un accident, dar acum e bine”.

Se adeverea coșmarul oricărei mame care călătorește foarte mult. Am alergat la mașină atât de repede încât mi s-a rupt tocul de la pantofi. Am deschis brusc portiera și mi-am văzut fiul cel mic cu ochiul bandajat cum se aruncă de gâtul meu, plângând. „Ah, mami, sunt așa de bucuros că te-ai întors acasă”.

Am plâns în hohote pe umărul lui, spunându-i cât de îngrozitor mă simt că n-am fost acolo, când a telefonat salvamarul.

„Nu-i nimic, mamă! mă liniști el. Tu oricum nu știi să faci surf”.

„Cum adică?” am întrebat eu, buimăcită de logica lui.

„Mă voi face bine. Doctorul a zis că mă pot întoarce la apă peste opt zile”.

Ce se petrecea în mintea lui? Vroiam să-i spun că nu mai avea voie să se apropie de apă până când va împlini 35 de ani, dar în schimb mi-am mușcat limba și m-am rugat că poate, într-o zi, va uita de surfing pentru totdeauna.

Următoarele șapte zile m-a bătut în continuu la cap să-l las să se întoarcă la surf. Într-o zi, după ce i-am repetat apăsat pentru a o suta oară „Nu”, m-a bătut cu propriile mele arme.

„Mama, tu ne-ai învățat să nu renunțăm niciodată la lucrurile pe care le iubim”.

Apoi mi-a dat și mită - un poem înrămat al lui Langston Hughes pe care-l cumpărase „pentru că îi amintea de mine”.

Mama către fiul ei

*Ei bine, fiul meu, îți voi spune așa:
Viața pentru mine nu este o scară de cristal.
Are pioaneze în ea.
Și așchii,
Și scânduri sparte,
Și locuri fără de covor -
Doar spațiu gol
Dar tot timpul eu urc pe scări,
Etaj după etaj,
Colț după colț,
Și uneori trec prin întuneric
Pe-acolo pe unde n-a fost lumina.
Așa că, băiete, nu te întoarce îndărăt
Nu o lua pe scări în jos
Căci va fi cumplit de greu.
Ai grijă să nu cazi -
Pentru că eu încă merg, puiul meu,
Încă mai urc*

Iar viața pentru mine n-a fost o scară de cristal.

M-am dat bătută.

Pe vremea aceea Daniel nu era decât un băiețel care făcuse pasiune pentru surf. Acum el este un bărbat plin de responsabilități. Se clasează printre primii 25 de surferi din lume.

Am fost pusă la încercare în propria mea grădină, iar subiectul testului era unul dintre principiile despre care discutăm adesea la conferințele ținute în orașele îndepărtate: „Oamenii pasionați sunt strâns legați de ceea ce iubesc și nu renunță niciodată”.

Danielle Kennedy

...ȘI DUPĂ CE AM AFLAT CĂ
HAGI A RATAT DE 1330 DE ORI...
M-AM SIMȚIT MULT MAI BINE !!

Tank Wilson

EȘEC? NU! DOAR CĂDERI TEMPORARE

*P*entru a vedea lucrul care stă să nască din sămânță, trebuie să ai geniu.

Lao-Tze

Dacă ați putea veni împreună cu mine la biroul meu din California, ați observa într-un colț al camerei un frumos bar spaniol, de modă veche, din mahon, cu nouă taburete acoperite cu piele (genul acela pe care-l găsești în farmacii). Neobișnuit? Da. Dar dacă aceste taburete ar putea vorbi, v-ar spune o poveste despre ziua în care aproape că mi-am pierdut speranța și eram pe punctul de a renunța.

Era o perioadă de recesiune economică, imediat după cel de-al doilea război mondial, când cu greu puteai găsi o slujbă. Bob, soțul meu, cumpărase o mică spălătorie chimică cu bani împrumutați. Aveam doi copii drăgălași, o casă, o mașină, o curte, și toate ratele ni le plăteam la timp. Apoi ceva s-a întâmplat. Nu mai aveam bani nici de rate, nici de nimic altceva.

Simțeam că n-am nici un talent special, n-aveam înclinație nici Pregătire ori studii superioare. Nu prea îmi păsa de mine. Dar mi-am adus aminte de cineva din trecutul meu care credea că am oarecare talent - profesoara mea de engleză de la liceul Alhambra. Ea m-a îndemnat să mă apuc de jurnalistică și m-a numit marketing manager și redactor la ziarul liceului. Mă gândeam că dacă aș scrie „Rubrica Proprietarului de Magazin” în micul săptămânal ce apărea în orașul nostru, poate aș fi putut să câștig banii necesari ratelor pentru casă.

Nu mai aveam nici mașina și nici pe cineva care să aibă grijă de cei mici. Așa că mi-am luat copiii cu mine, i-am pus într-un căruț de care legasem o pernă mare. Una dintre roți ieșea tot timpul, dar eu o puneam la loc cu tocul de la pantofi și mergeam mai departe. Eram hotărâtă pentru copiii mei să nu pierd casa, așa cum mi se întâmplase mie în copilărie.

Dar la sediul ziarului am aflat că nu era nici un loc disponibil. Era recesiune. Atunci mi-a venit o idee. I-am întrebat dacă aș putea să cumpăr un spațiu publicitar în care să-mi fac eu rubrica mea și să o vând eu. Au fost de acord; mai târziu, mi-au povestit că, așa cum împingeam căruțul acela cu doi copii în fiecare zi, pe drumurile de țară, nu-mi dădeau mai mult de o săptămână înainte de a renunța. Dar s-au înșelat.

Ideea mea a funcționat. Am câștigat suficienți bani pentru a plăti ratele de la casă și pentru a-mi cumpăra o mașină veche pe care mi-a găsit-o soțul meu. Apoi am angajat o elevă de liceu să aibă grijă de copii, de la 3 la 5 în fiecare zi. Când ceasul

bătea de trei, înhățam mostrele de ziar și ieșeam pe ușă pentru a ajunge la întâlnirile programate.

Dar, într-o după-amiază întunecată și ploioasă, toți cărora le dădusem un model de reclamă să-și aleagă, au refuzat să-și mai facă publicitate în rubrica mea.

„De ce?”, am întrebat eu. Mi-au răspuns că observaseră că Ruben Ahlman, Președintele Camerei de Comerț și proprietarul Farmaciei Rexall nu-și făcuse publicitate pe pagina mea. Magazinul lui era cel mai popular din tot orașul și toată lumea respecta părerea lui. „Probabil că ceva nu este în regulă cu ce faci tu acolo”, explicară ei.

Mi s-a strâns inima. Acești patru clienți ar fi însemnat achitarea ultimei rate la casă. Apoi m-am gândit că trebuie să încerc să mai vorbesc cu domnul Ahlman încă o dată. Toată lumea îl îndrăgea și-i respecta opinia. Cu siguranță își va face puțin timp și pentru ea. De fiecare dată când încercasem în trecut să-l abordez, a refuzat să mă primească. Era întotdeauna „plecat” sau ocupat. Știam că dacă acceptă până la urmă să apară în rubrica mea, ceilalți comercianți din oraș îl vor urmă.

De data asta când am intrat în farmacia Rexall, el stătea undeva în spate, la biroul unde se eliberau rețete. Am afișat cel mai frumos zâmbet al meu, și am așezat ziarul deschis la pagina cu pricina, la vedere, în căruțul verde al copiilor mei. I-am spus: „Toată lumea respectă părerea dumneavoastră, domnule Ahlman. N-ați vrea să vă uitați puțin la ce fac eu pentru a le spune și celorlalți comercianți ce gândiți despre genul acesta de publicitate?”

Gura lui a făcut grimasa aceea de negație care îți dădea fiori. Fără un cuvânt, a dat din cap emfatic că „NU!”. Inima îmi bătea atât de tare din cauza disperării încât aveam senzația că toată lumea o aude.

Brusc, tot entuziasmul meu s-a dus pe apa sâmbetei. M-am târât pur și simplu lângă frumoasa tonetă cu răcoritoare din fața farmaciei, simțind că nu mai am putere să ajung până acasă. Nu vroiam să stau acolo fără să cumpăr ceva, așa că am scos din buzunar ultimii mei bănuți și am luat un suc de cireșe. Mă întrebam disperată ce să fac. Vor rămâne pe drumuri copiii mei, așa cum pățisem și eu când eram mică? Se înșelase profesoara mea? Poate că talentul despre care vorbea profesoara mea nu era altceva decât un balon de săpun. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Am auzit o voce blândă care venea dinspre taburetul de alături: „S-a întâmplat ceva, draga mea?” Mi-am ridicat privirea și am văzut chipul compătitor al unei bătrâne drăgălașe. I-am povestit toată istoria, terminând cu „Dar ce pot să fac? Domnul Ahlman, pe care toată lumea îl respectă atât de mult, refuză să se uite la ce lucrez eu”.

„Dă-mi și mie să văd despre ce este vorba în rubrica aia a ta”, mai spuse bătrâna. Luă ziarul și-l citi cu atenție până la capăt. Apoi se învârti puțin cu taburetul, se ridică,

se uită în fundul farmaciei unde era domnul Ahlman, și cu voce tare să audă toată lumea, strigă, „Ruben Ahlman, vino aici !” Bătrânică era chiar doamna Ahlman.

I-a spus lui Ruben să cumpere spațiu de publicitate de la mine; gura lui se deschise într-un zâmbet larg. Apoi soția lui m-a întrebat cine erau cei patru care m-au refuzat. S-a dus și i-a sunat pe fiecare în parte. M-a îmbrățișat și mi-a spus că toți cei patru mă așteaptă să trec pe la ei.

Ruben și Vivien Ahlman au devenit unii dintre cei mai buni Prieteni ai noștri și în același timp cei mai consecvenți clienți. Am aflat după aceea că Ruben era de fapt un bărbat încântător care cumpăra de la toată lumea, dar îi promisese lui Vivian să nu mai cumpere nimic de la nimeni. Încerca doar să se țină de promisiune. Măcar dacă i-aș fi întrebat pe ceilalți, poate aș fi aflat că trebuie să discut cu doamna Ahlman din capul locului. Conversația aceea pe taburetele de lângă tonetă a fost decisivă. Afacerea mea a prosperat și s-a transformat curând într-o firmă cu patru birouri, 285 de angajați care aveau în grijă 4.000 de clienți permanenți, cu contract.

Mai târziu, când domnul Ahlman și-a modernizat farmacia și a renunțat la tonetă cu răcoritoare, dragul meu soț, Bob, a cumpărat-o și a instalat-o în biroul meu. Dacă ați fi în California, am putea sta împreună pe acele scăunașe. V-aș servi niște suc de cireșe și v-aș aminti că nu trebuie să vă dați bătăuți niciodată și că ajutorul este de multe ori mai aproape decât credem.

Apoi v-aș mai spune că dacă vi se întâmplă să nu puteți discuta cu persoana cheie, cereți mai multe informații despre aceasta, încercați pe altă cale. Găsiți pe cineva care să fie purtătorul dumneavoastră de cuvânt. Și, în final, v-aș oferi aceste cuvinte scânteietoare și dătătoare de încredere care îi aparțin lui Bill Marriott, proprietarul lanțului de hoteluri Marriott:

„Eșecul? Nu l-am întâlnit niciodată.

Tot ce am întâlnit vreodată au fost doar căderi temporare.”

Dottie Walters

PENTRU A FI MAI CREATOR, AȘTEPT...

1. Inspirație
2. Permisivitate
3. Mângâiere
4. Să fie gata cafeaua
5. Să-mi vină rândul
6. Pe cineva să-mi netezească drumul
7. Restul regulilor
8. Pe cineva care să-mă schimbe
9. Drumuri mai largi
10. Riscul să fie mai mic
11. Mai mult timp
12. Răzbunare
13. O relație semnificativă pe care:
 - a) să o îmbunătățesc
 - b) să o închei
 - c) să o trăiesc
14. Persoana potrivită
15. Un dezastru
16. Lipsă de timp
17. Un țap ispășitor evident
18. Copii care să plece de acasă
19. Un indice la bursă de 1.500
20. Un leu care să stea lângă un miel
21. Înțelegere reciprocă
22. Un moment mai bun
23. Un horoscop mai favorabil
24. Să-mi mai trăiesc o dată tinerețea
25. Un avertisment de 2 minute
26. Reforma justiției
27. Realegerea lui Nixon
28. Să am vârsta la care să pot fi excentric
29. Ziua de mâine
30. Să-mi intre un valet sau chiar mai bine
31. Controlul medical anual

32. Un cerc mai bun de prieteni
33. Miza să fie mai mare
34. Să înceapă semestrul
35. Drumul să fie liber
36. Pisica să nu mai zgârie canapeaua
37. Absența riscului
38. Câinele gălăgios al vecinilor să dispară din oraș
39. Unchiul meu să vină acasă de la slujbă
40. Pe cineva care să mă descopere
41. Mai mulți îngeri păzitori
42. Impozite mai scăzute pentru câștigurile mari
43. Să nu mai existe limite
44. Să-mi moară părinții (Glumesc, firește!)
45. Un leac pentru herpes / SIDA
46. Lucrurile pe care nu le înțeleg sau cu care nu sunt de acord să dispară
47. Să nu mai existe războaie
48. Dragostea mea să reînvie
49. Pe cineva care să mă vegheze
50. Un set de instrucțiuni clare
51. Un control mai bun al nașterilor
52. Să treacă mileniul
53. Sfârșitul sărăciei, nedreptății, cruzimii, înșelăciunii, incompetenței, murdăriei, al crimei și al aluziilor meschine
54. Un patent competitiv să fie depășit
55. Întoarcerea celor de la Chicken Little
56. Subordonații mei să se maturizeze
57. Eul meu să se îmbună țătească
58. Oala să fiarbă
59. Noua mea carte de credit
60. Muzica de pian
61. Întâlnirea asta să ia sfârșit
62. Să nu mai am datorii
63. Să mi se termine șomaju
64. Primăvara
65. Să-mi iau costumul de la curățătorie
66. Să-mi revină respectul pentru mine
67. Un semn din ceruri

68. Să nu mai plătesc pensie alimentară
69. Giuvaerurile cu briliante să fie îngropate o dată cu eforturile mele inutile de a fi recunoscut, aplaudat și substanțial răsplătit, să mă pot apuca liniștit de al doilea proiect
70. 0 reinterpretare a Regulamentului Ordine Interioară al lui Robert
71. Să nu mă mai doară nimic
72. Cozi mai mici la bancă
73. Să adie un vânt răcoros
74. Copiii mei să fie inteligenți, curăței ascultători și săritori
75. Următorul anotimp
76. Ca altcineva s-o dea în bară
77. Viața mea actuală să fie considerată doar o repetiție cu costume cu câteva schimbări de scenariu înaintea premierei
78. Să primeze logica
79. Data următoare
80. Să nu-mi mai stai în lumină
81. Să vină barca mea
82. Un deodorant mai bun
83. Să-mi termin dizertația
84. Un creion ascuțit
85. Să se golească contul
86. Să se întoarcă soția mea, filmul sau bumerangul
87. Aprobarea doctorului, permisiunea tatălui, binecuvântarea preotului, sau acordul avocatului
88. Dimineața
89. California să fie înghițită de Ocean
90. 0 epocă mai puțin turbulentă
91. Să vină Muntele la Mahomed
92. 0 ocazie să telefonez cu taxă inversă
93. 0 mai mare reducere a prețurilor
94. Să nu mai simt nevoia să fumez
95. Să scadă dobânzile
96. Să crească dobânzile
97. Să se stabilizeze dobânzile
98. Să se evalueze averea bunicului meu
99. Dobânzi săptămânale
100. O indicație

101. Să pleci tu primul

David B. Campbell

FIECARE POATE SĂ FACĂ CEVA

Diferența fundamentală dintre un bărbat obișnuit și un războinic este că războinicul ia totul ca pe o provocare, în timp ce bărbatul obișnuit ia totul ori ca pe o binecuvântare ori ca pe un blestem.

Don Juan

Roger Crawford avea tot ce era nevoie pentru a juca tenis, mai puțin două mâini și un picior.

Când părinții lui Roger au dat cu ochii de fiul lor pentru prima dată, ei au văzut un prunc care avea ceva asemănător cu un deget mare, direct din antebrațul drept, și un deget din antebrațul stâng. Nu avea palme. Brațele și picioarele copilului erau scurte, iar la picioare nu avea decât trei degete la dreptul și unul la stângul. Acesta din urmă i-a și fost amputat mai târziu.

Doctorul le-a spus ca Roger suferă de ectrodactilism, o boală foarte rară care apare o dată la 90.000 de nașteri în Statele Unite. Probabil nu va putea să meargă niciodată și nici nu va putea să-și poarte singur de grijă.

Din fericire, părinții lui Roger nu l-au crezut pe doctor.

„Părinții mei m-au învățat mereu că eram handicapat atâta vreme cât eu mă consideram așa”, spunea Roger. „Niciodată nu mi-au dat voie să-mi plâng de milă sau să profit de oameni de pe urma handicapului meu. Odată am avut necazuri pentru că toate lucrările mele de la școală erau făcute cu întârziere”, explica Roger, care trebuia să țină creionul cu ambele „mâini” pentru a scrie. „L-am rugat pe tata să scrie un bilet profesorilor, în care să le ceară să-mi acorde două zile în plus pentru a termina temele. În schimb, tata m-a pus să scriu lucrarea respectivă cu două zile mai devreme!”.

Tatăl lui Roger l-a încurajat tot timpul să practice un sport, învățându-și fiul cum să prindă și să arunce o minge de volei, ori să joace fotbal în curtea din spatele școlii după ore. La 12 ani, Roger reușea să-și câștige un loc în echipa de fotbal a școlii.

Înainte de fiecare meci, Roger își imagina cum va fi atunci când va marca un gol. Într-o zi și-a văzut visul cu ochii. Mingea s-a oprit la picioarele lui și a început să alerge ca din pușcă, cât putea el de repede cu proteza de la piciorul stâng, către poarta adversă, în timp ce antrenorul și coechipierii lui izbucniseră în urale sălbatice. Dar la marginea careului, un băiat din echipa adversă l-a prins din urmă și l-a apucat de gleznă. Încercând să-și elibereze piciorul din strânsoare, nu a făcut altceva decât să-și smulgă proteza de la locul ei.

„Eram în picioare”, își aduce aminte Roger. „Nu știam ce să fac, așa că am început să sar într-un picior către poartă. Arbitrul a alergat și el într-acolo și și-a ridicat

fanionul. Gol. Dar ceea ce făcea mai mult decât golul obținut era figura pe care o făcuse copilul celălalt care rămăsese cu proteza mea în mână”.

Dragostea lui Roger pentru sport crescuse, și crescuse și încrederea în sine. Dar nu orice obstacol era așa ușor de trecut. Când lua prânzul la cantină împreună cu ceilalți copii, era unul din momentele cele mai dureroase, pentru că toți se uitau cum se chinuia să-și ducă mâncarea la gură, așa cum se chinuia și la orele de dactilografie. „Am învățat o lecție tare bună la acele ore”, spunea Roger. „Nu poți face *totul* - este mai bine să te concentrezi asupra a ceea ce *poți* să faci”.

Ce altceva putea să mai facă Roger era să manevreze o rachetă de tenis. Din nefericire, când o învățea mai tare, priza lui fiind slabă, de obicei, trimitea racheta în sus. Din fericire, Roger a dat peste o rachetă veche, ciudată, într-un magazin cu articole sportive, unde și-a prins degetul în mânerul ei dublu. Găurică aceea mică în care degetul lui se prindea perfect a însemnat pentru Roger o Priză mai bună, astfel încât, foarte curând, a devenit un jucător de tenis foarte bun. Exersa în fiecare zi și, nu după multă vreme, Putea să susțină partide întregi, pe care însă le pierdea.

Dar Roger nu se dădu bătut. Se antrena și juca într-una. Operația Pe care a făcut-o la cele două degete de la mâna stângă i-a permis lui Roger să țină mai bine racheta și astfel să-și îmbunătățească stilul. Deși nu avea un model după care să se conducă, Roger a devenit obsedat de tenis și cu timpul a început să câștige.

El a continuat să joace tenis și la colegiu, terminându-și carieră de jucător de tenis cu 22 de victorii și 11 înfrângeri. Mai târziu a devenit primul antrenor de tenis cu handicap fizic autorizat de Asociația Americană a Tenisului Profesionist. Acum, Roger merge prin toată țara, vorbind oamenilor despre cum poți ajunge învingător, indiferent cine ești.

„Singura diferență dintre mine și voi este că voi puteți să-mi vedeți handicapul, dar eu nu pot să-l văd pe al vostru. Cu toții îl avem. Când oamenii mă întrebă cum am reușit să trec peste lipsurile mele fizice, le spun că nu am trecut peste nimic. Pur și simplu am aflat ce nu pot să fac - cum ar fi să cânt la pian sau să mănânc cu bețișoare - dar mai important este că am aflat ceea ce *pot* să fac. Așa că fac ceea ce pot din tot sufletul și din toată inima”.

Jack Canfield

DA, POȚI!

Experiența nu este ceea ce i se întâmplă unui om. Este ceea ce face un om cu ce i se întâmplă.

Aldoux Huxley

Ce ați face dacă la 46 de ani ați fi ars din cap până în picioare într-un teribil accident de motocicletă și apoi, patru ani mai târziu, ați rămâne paralizat de la brâu în jos în urma prăbușirii unui avion? Apoi, te poți imagina milionar, un orator respectat, un mire fericit și un afacerist plin de succes? Te poți vedea mergând cu pluta? Sărind cu parașuta? Candidând la alegeri?

W. Mitchell a făcut toate aceste lucruri, și mai mult, *după* ce că cele două accidente i-au transformat chipul într-un amalgam de grefe, i-au lăsat mâinile fără degete și picioarele subțiri și inerte într-un scaun cu roțile.

Cele 16 operații pe care le-a suportat Mitchell, după ce accidentul de motocicletă i-a ars 65 la sută din corp, l-au făcut să nu mai poată duce o furculiță la gură, să formeze un număr de telefon sau să meargă la baie fără ajutor. Dar Mitchell, fost soldat la Marină, n-a crezut niciodată că este înfrânt.

„Eu sunt comanant pe nava mea”, spunea el. „Suișurile și coborâșurile sunt ale mele. Aș putea considera această situație ca pe o amânare sau ca pe un punct de plecare”. Șase luni mai târziu el pilota din nou un avion.

Mitchell și-a cumpărat o casă victoriană în Colorado, o adevărată proprietate, nu glumă, un avion și un bar. Mai târziu a făcut echipă cu doi prieteni și au pus bazele unei companii forestiere, care a devenit cea de-a doua companie privată ca Mărimă din Vermont.

Apoi, la patru ani după accidentul de motocicletă, avionul pe care-l pilota Mitchell s-a prăbușit pe pistă imediat după decolare, zdrobindu-i cele 12 vertebre toracice și lăsându-l paralizat pe viață de la mijloc în jos. „Mă întrebam ce naiba se întâmpla cu mine. Ce făcusem ca să merit asta?”.

Neobosit, Mitchell lucra zi și noapte să-și recâștige independența, atât cât se putea. A fost ales primar în Crested Butte, Colorado, pentru a salva orașul de exploatarea minieră care ar fi distrus, mai devreme sau mai târziu, mediul înconjurător și frumusețea peisajului. După aceea a candidat pentru Congres, folosindu-și apariția stranie ca pe un atu, cu slogane de genul, „Nu doar o altă față drăguță”.

În ciuda aspectului său șocant și a încercărilor la care fusese supus corpul său, Mitchell s-a îndrăgostit și s-a căsătorit, și-a luat Master-ul în Administrația Publică, și a continuat să zboare, să activeze în acțiunile legate de mediu și de discursurile publice.

Atitudinea mentală pozitivă, de nezdruccinat a lui Mitchell i-a adus apariția în emisiuni ca „Today Show” și „Good-Morning, America”, precum și în articolele din *Parade*, *Time*, *The York Times* și alte publicații.

„Înainte să fiu paralizat, erau 10.000 de lucruri pe care le puteam face”, spune Mitchell, „acum sunt doar 9.000. Pot să plâng după cele 1.000 pe care nu pot să le mai fac sau pot să mă concentrez asupra celor 9.000 care mi-au rămas. Le povestesc oamenilor că am avut două accidente în viața mea. Dacă am ales să nu le folosesc ca pe o scuză pentru a mă da bătut, atunci poate întâmplările prin care treceți acum și vă pun în dificultate ar fi avut o altă perspectivă. Vă puteți da un pas înapoi pentru a avea o panoramă mai largă, și puteți avea șansa de a spune, „Poate că nici nu este mare lucru, la urma urmei”.

Țineți minte: „Nu contează ceea ce vi se întâmplă ci ceea ce faceți voi atunci când vi se întâmplă”.

Jack Canfield și Mark V. Hansen

ALEARGĂ, PATTI, ALEARGĂ

La o vârstă foarte fragedă, Patti Wilson a aflat de la doctorul ei că este epileptică. Tatălui ei, Jim Wilson, îi plăcea să facă jogging dimineața. Într-o zi, Patti a zâmbit cu aerul acela specific de adolescență, și i-a spus, „Tată, ce mi-ar place să fac cu adevărat ar fi să alerg cu tine în fiecare zi, dar mi-e teamă de o criză”. Tatăl ei i-a răspuns, „Dacă o să ai vreo criză, știu ce trebuie să fac, așa că hai să alergăm !”.

Și asta făceau în fiecare zi. Era o experiență minunată pentru amândoi și niciodată nu s-a întâmplat nimic. După câteva săptămâni, Patti i-a spus tatălui ei, „Tăticule, ce aş vrea să fac cu adevărat este să dobor recordul mondial feminin la rezistență”. Atunci, acesta a căutat în „Cartea Recordurilor” și a descoperit că cea mai lungă distanță pe care a alergat vreodată de o femeie a fost de 128 kilometri. Când era în clasa a noua, Patti anunță, „O să alerg din districtul Orange până în San Francisco (o distanță de 643 kilometri). În clasa a zecea ea a continuat: „O să alerg până în Portland Oregon” (peste 2.400 de kilometri). „Când o să fiu junioară o să alerg până la St. Louis” (în jur de 3.200 kilometri). În ultima clasă de liceu ea a spus, „O să alerg până la Casa Albă” (mai mult de 4.800 kilometri).

În ciuda handicapului său, Patti era tot atât de ambițioasă pe cât era de entuziastă, dar ea spunea că handicapul de fi epileptic reprezintă un simplu „inconvenient”. Nu s-a concentrat asupra a ceea ce pierduse, ci asupra a ceea ce rămăsese.

În acel an a dus până la capăt cursa până la San Francisco, Purtând un tricou pe care se putea citi, „Iubesc epilepticii”. Tatăl ei a alergat tot timpul alături de ea, iar mama ei împreună cu o asistentă au mers în urma ei cu o rulotă, în caz că se întâmpla ceva.

În cel de al doilea an colegii de clasă ai lui Patti au susținut-o tot drumul. Ei au construit un poster gigant pe care scria, „Aleargă Patti, aleargă!” (de atunci acesta a devenit motto-ul ei, și mai târziu titlul cărții pe care a scris-o). În al doilea maraton, în drum spre Portland, și-a fracturat un os la picior. Doctorul i-a spus că trebuie să se oprească. „Trebuie să-ți pun glezna în ghips, altfel o să fie și mai rău”.

„Doctore, nu înțelegi”, spuse ea. „Asta nu este o joacă pentru mine, este o obsesie magnifică! N-o fac doar pentru mine, o fac și pentru ceilalți care au mintea în lanțuri. Nu există chiar nici o cale prin care să pot alerga în continuare?”. Acesta i-a dat o singură soluție. Putea să-i înfășoare piciorul cu un bandaj bine strâns în loc de ghips. A avertizat-o că va fi îngrozitor de dureros și i-a spus, „Vei face rosături”. Ea a acceptat.

A terminat cursa la Portland, alergând pe ultima milă alături de guvernatorul din Oregon. Ar fi trebuit să vedeți titlurile din ziare: „Super alergătoarea, Patti Wilson, termină maratonul pentru epilepsie în ziua când împlinea 17 ani”.

După patru luni de alergare neîntreruptă de pe Coasta de Vest pe cea de Est, Patti a sosit la Washington unde a dat mâna cu Președintele Statelor Unite. Ea i-a spus, „Am vrut ca oamenii să știe că epilepticii sunt ființe normale cu o viață normală”.

Am spus nu demult această poveste la unul din seminariile mele, și după aceea, un munte de om cu ochii plini de lacrimi veni la mine, îmi întinse mâna lui cărnosă și mare și îmi spuse, „Mark, numele meu este Jim Willson. Ai vorbit despre fiica mea, Patti. Datorită eforturilor sale nobile”, mi-a povestit el, „s-au strâns suficienți bani pentru a deschide 19 centre în valoare de mai multe milioane de dolari pentru epileptici în toată țara”.

Dacă Patti Willson poate să facă atât de mult cu atât de puțin, ce poți să faci tu pentru a te autodepăși când ești total sănătos?

Mark V. Hansen

PUTEREA DETERMINĂRII

Micuța școală de țară era încălzită cu o sobă mare, veche, cu cărbuni. Un băiețel avea datoria de a veni la școală devreme pentru a face focul, ca să se încălzească înainte să vină învățătorul și colegii lui.

Într-o dimineață când au ajuns, au găsit școala cuprinsă de flăcări. L-au scos pe băiețel leșinat din clădirea în flăcări, mai mult mort decât viu. Avea arsuri majore în partea inferioară a corpului și a fost dus la spitalul cel mai apropiat.

Zăcând în pat, ars îngrozitor, băiețelul semiconștient îl auzea ca prin vis pe doctorul care vorbea cu mama lui. Doctorul îi spunea acesteia că fiul ei cu siguranță va muri - așa era cel mai bine - pentru că arsurile îl distruseseră de la mijloc în jos.

Dar băiatul curajos nu vroia să moară. Și-a pus în cap să supraviețuiască. Și, spre uimirea doctorului, el supraviețui. Când pericolul mortal trecu, l-a auzit din nou pe doctor și pe mama lui discutând încet. De data asta doctorul îi spunea mamei lui că de vreme ce corpul lui era pe jumătate ars, era mai bine dacă ar fi murit, pentru că era condamnat pe vecie să rămână paralizat de la tarâu în jos, fără să-și mai poată folosi vreodată picioarele.

Încă o dată băiatul cel curajos s-a hotărât că nu va fi un infirm. Va merge. Din nefericire însă, nu mai avea nici un fel de abilitate motorie. Picioarele lui subțirele atârnavă fără vlagă.

Până la urmă a ieșit din spital. În fiecare zi, mama lui îi masa piciorușele, dar nu simțea absolut nimic, nimic. Totuși, hotărârea lui că într-o zi va merge era tot atât de puternică.

Când nu stătea în pat, era ținut într-un scaun cu roțile. Într-o zi înșorită, mama lui l-a scos în grădină ca să mai ia niște aer curat. În loc să stea cuminte acolo, s-a aruncat din scaun pe iarbă și a început să-și târască picioarele.

Și-a făcut astfel drum până la gardulețul alb de lemn care le mărginea grădina. Cu mare efort, s-a ridicat deasupra gardului. Apoi, dintr-un par într-altul, a început să se târască de-a lungul gardului, convins că va reuși să meargă. A făcut așa în fiecare zi, astfel că pe locul pe care mergea se făcuse potecă. Nu-și dorea nimic altceva decât ca picioarele lui să prindă viață.

Datorită masajelor zilnice, a voinței lui de fier și a unei hotărâri absolute, a reușit într-una din zile să se ridice în picioare, apoi să meargă cu pauze, să meargă singur și apoi să alerge.

A început să meargă la școală, apoi să alerge la școală, după care să alerge din plăcere. Mai târziu, când era la colegiu devenise omul de bază al echipei.

Peste alți mulți ani în Madison Square, acest băiat despre care se crezuse că va muri sau că nu va fi în stare să mai meargă vreodată, acest băiat hotărât, de acum un tânăr în toată puterea cuvântului, Dr. Glenn Cunningham, a luat parte la concursul mondial pentru cei mai rapizi alergători pe o distanță de o milă!

Burt Dubin

PUTEREA OPTIMISMULUI

Anii războiului din Vietnam au fost o perioadă foarte tulburătoare pentru politica externă a Americii, făcând ca suferința celor care participau la război să fie și mai tragică. În această perioadă s-a născut și povestea extraordinară a Căpitanului Gerald L. Coffee.

Avionul lui a fost doborât deasupra Mării Chinei, la data de 3 februarie 1966, și următorii șapte ani i-a petrecut în diferite lagăre de prizonieri. Prizonierii de război care au supraviețuit, spune el, au reușit asta printr-un regim special de exerciții fizice, rugăciuni și comunicarea prin orice mijloace cu ceilalți. După zile întregi de tortură, Gerald a semnat declarația cerută de vietnamezi. Apoi a fost aruncat în celulă, singur, doar cu durerea lui. Dar ce-l durea cel mai tare era sentimentul de vinovăție pentru că nu rezistase. Nu avea idee dacă mai erau și alți prizonieri americani în alte celule, când se auzi o voce:

„Hei, omul din celula șase, hei tu, cel cu mâna ruptă, mă auzi?” Era colonelul Robinson Risner.

„Poți să vorbești. Nu-ți face griji. Bine ai venit la Hotelul Inimilor Sfârâmate”.

„Colonele, știi ceva de copilotul meu, Bob Hansen?”

„Nu. Ascultă, Jerry, trebuie să înveți să comunici bătând în pereți. Este singura legătură pe care o putem stabili între noi.

Reisner zisese „Noi!”. Asta înseamnă că mai erau și alții. „Mulțumesc lui Dumnezeu că nu sunt singur”.

„Te-au torturat, Jerry?”

„Da. Și mă simt îngrozitor pentru că au scos totul de la mine”.

„Ascultă, o dată ce se hotărâsc să distrugă un om, reușesc. Lucrul cel mai important este cum îți revii după asta. Urmează Codul pur și simplu. Rezistă cum poți. Dacă te distrug nu rămâne așa. Linge-ți rănilor și vino-ți în fire. Vorbește cu cineva dacă poți.

Nu te lăsa doborât. Trebuie să avem grijă unul de altul”.

Zile la rând Coffee a fost pedepsit pentru fleacuri, fiind legat cu frânghii și apoi întins. Prietenul lui din celula alăturată obișnuia să-i transmită prin pereți cuvinte încurajatoare: „Ține-te bine”, „Mă rog pentru tine”.

„Apoi el a fost cel pedepsit”, spune Coffee. „Și-am făcut și eu ce făcuse și el pentru mine”.

În cele din urmă, Coffee a primit o scrisoare de la soția sa:

Dragă Jerry,

A fost o primăvară minunată și ne este foarte dor de tine. Copiii sunt bine. Kim poate să facă acum ski nautic de-a lungul lacului. Amândoi băieții înoată și plonjează de pe ponton, iar micul Jerry se bălăcește vesel în apă cu un colac în jurul lui.

Coffee s-a oprit din citit pentru că ochii lui erau plini de lacrimi în timp ce ținea strâns la piept scrisoarea soției sale. „Micuțul Jerry? Cine este Jerry?”. Apoi își dădu seama. Era băiețelul lor, născut după ce fusese luat prizonier; avea un băiețel pe care îl chema Jerry. Soția lui n-avea de unde să știe că toate scrisorile anterioare nu ajunseseră la el și vorbea despre micuț ca atare. Coffee povestește:

„În timp ce țineam scrisoarea aceea în mâini, trăiam nenumărate sentimente: ușurare la gândul că familia mea era bine, tristețe pentru că pierdusem primul an de viață al lui Jerry, recunoștință pentru binecuvântarea de a fi pur și simplu în viață”.

Scrisoarea se încheia astfel:

*Noi toți, și foarte mulți alții ne rugăm pentru siguranța ta și sperăm că te vei întoarce curând. Ai mare grijă de tine, iubitul meu.
Te iubesc.*

Bea.

Coffee mai povestește despre orele lungi în care prizonierii își imaginau scenarii întregi, scene în care mergeau din cameră-n cameră prin casele lor, și totul foarte detaliat. Tot timpul aveau aceste scene în cap despre cum o să fie când se vor întoarce acasă. Coffee mai spune că l-au ajutat să reziste prietenii lui și credința. În fiecare duminică, șeful neoficial al fiecărei barăci dădea un semnal - chemarea la slujbă. Se ridicau în picioare, fiecare în celula lui, dacă mai erau în stare, apoi, cu un sentiment de înfrățire, recitau Psalmul 23: „Și au pregătit o masă și-au pus-o în fața mea, în prezența dușmanilor mei, și mi-au uns capul cu ulei; cana mea dăduse pe-afară”.

„Mi-am dat seama că, în ciuda faptului de a fi încarcerat într-un loc atât de oribil, totuși, într-o zi mă voi întoarce într-o țară frumoasă și liberă”.

Mai târziu, când tratatul de pace a fost semnat pe 3 februarie 1973, în al șaptelea an de închisoare, Coffee a fost chemat în fața a doi tineri ofițeri vietnamezi.

„Astăzi este de datoria noastră să-ți înapoiem bunurile”, spuse unul.

„Ce bunuri?”

„Asta”.

Înghiți cu greu și întinse mâna să-și ia verigheta dintre degetele soldatului. Da, era a lui. Și-o puse pe deget. Era puțin largă, dar era verigheta lui. Nu se așteptase s-o mai vadă vreodată.

Copiii mei aveau 11 și 12 ani când îmi luaseră verigheta. Bruce m-am simțit bătrân și epuizat. Când eram tânăr, locuiam într-o casă dărăpănată, am făcut viermișori, mi-am rupt mâna și câte altele. Mă întrebam dacă, acum, mai mari și foarte mult schimbați, copiii mei mă vor accepta din nou în mijlocul lor, și cum va fi revederea. Și m-am gândit la Bea. Voi mai fi același pentru ea? Mă mai iubea? Știa ea ce mult însemnase persoana ei pentru mine în toți acești ani?

Călătoria cu autobuzul până la aeroportul din Hanoi a fost o zăpăceală, dar un singur lucru exista în mintea lui Coffee: steagul frumos roșu, alb și albastru, desenat pe coada enormului Air Force C-141 care strălucea în soare, așteptând prima încărcătură de prizonieri eliberați.

Lângă avion se mai aflau și alți prizonieri de război care le zâmbeau prin gard și care le făceau cu mâna semnul victoriei. După ce s-au aliniat pe două rânduri, ofițerul vietnamez le-a strigat numele, rangul și ordinul.

„Comandant Gerald L. Coffee, Marina Americană” (primise două grade în absență).

În timp ce făcu un pas înainte, atenția i-a fost atrasă de un colonel care purta uniforma și însemnele Forțelor Aeriene. Era prima uniformă americană pe care o vedea după atâția ani. Colonelul a răspuns la salutul lui Coffee.

„Comandant Gerald L. Coffee la datorie”, domnule.

„Bine ai venit înapoi, Jerry”. Acesta și-a întins ambele mâini și a strâns cu putere mâna lui Coffee.

După ce avionul a fost încărcat, pilotul și-a îndreptat aparatul către pistă principală, fără să mai aștepte nici o secundă, a blocat frânele și a întins aripile avionului. Uriașa mașinărie a început să vibreze, în timp ce pilotul făcea ultimele verificări. Zgomotul produs de motor era asurzitor. Când s-au ridicat în aer, vocea pilotului umplu cabina. Era un glas puternic și sigur.

„Felicitări, domnilor. Tocmai am părăsit Nordul Vietnamului”. De-abia atunci toți au izbucnit în urale.

Prima escală au făcut-o la baza aeriană Clark din Filipine. Mulțimea ținea pancarde pe care scria: „Bine Ați Venit Acasă! Vă iubim! Dumnezeu să vă binecuvânteze!”. Dincolo de cordoanele de securitate oamenii aplaudau frenetic la auzul fiecărui nume pronunțat în timp ce coborau. Camere de televiziune erau peste tot, dar bărbații aceia habar n-aveau că în acel moment erau priviți de milioane de americani care acasă stăteau lipiți de televizoare, țipând și plângând. Fuseseră instalate telefoane speciale pentru a le intermedia primele convorbiri cu cei de acasă. Stomacul lui Coffee s-a strâns în timp ce aștepta ca Bea să ridice receptorul din celălalt capăt al lumii, Sanford, Florida, acolo unde ea și copiii așteptau.

„Bună, iubito. Sunt eu. Îți vine să crezi?”

„Bună, iubitul meu. Te-am văzut la televizor când te-ai dat jos din avion. Cred că toată America te-a văzut. Arăți tare bine!”

„Nu, n-arăt. Sunt cam slăbănog. Dar sunt bine. Doar nerăbdător să ajung acasă”.

După mult așteptata reuniune cu soția și copiii, în următoarea duminică, Gerald a luat parte la slujba de dimineață. Ca răspuns la întâmpinarea călduroasă al preotului, iată ce a spus Coffee. Rezumă perfect tot ceea ce știu eu despre codul optimismului:

„Credința a fost cheia supraviețuirii mele în toți acești ani. Credința în mine și în simpla idee de a-mi face datoria cât pot eu de bine, credința în întoarcerea mea acasă. Credința în semenii mei, începând cu voi cei de aici, știind că veți avea grijă de familia mea, și încredere în camarazii mei din celulele alăturate, oameni de care am depins și care au depins de mine la rândul lor, câteodată în situații disperate. Credința în țara mea, în instituțiile ei și în cauza și scopul nostru național... Și, bineînțeles, credința în Dumnezeu - cu adevărat, așa cum știți voi toți, bază a tuturor lucrurilor... Viața noastră este o călătorie neîntreruptă și trebuie să învățăm și să creștem pe măsură ce înaintăm, și chiar dacă ne împiedicăm câteodată, trebuie să mergem înainte cu tot ce avem mai bun în noi ”.

David Mc. Nally

Din „Puterea Optimismului” de Alan Lay Mc. Ginnis

CREDINȚA

Suntem o specie nenorocită, noi cei cu deficiențe. Dacă n-am fi fost așa, nu ne-am mai fi învățat astăzi pe aici. Da, suntem o specie nenorocită. În multe feluri, am fost binecuvântați cu o savoare și un spirit pe care mulți nu le au.

Și dați-mi voie să vă spun că acest refuz al acceptării handicapului cuiva ne împinge să ne agățăm de un singur lucru - credința, o credință aproape divină.

În recepția Institutului de Medicină pentru Reabilitare Fizică, din New York, pe unul din pereți este prinsă o placă de bronz. De-a lungul anilor în care am venit la acest Institut pentru tratament - de două sau de trei ori pe săptămână - am trecut de multe ori în scaunul meu cu rotile, înainte și înapoi. Dar niciodată nu mi-am făcut timp să mă opresc și să citesc cuvintele scrise pe acea placă, se spune, aparținând unui soldat sudist necunoscut. Apoi, într-o după-amiază, m-am oprit. Am citit și răscitit. Când am terminat a doua oară eram pe punctul de a izbucni în plâns - nu de disperare, ci cu un fel de iluminare care mă făceau să țin strâns roțile scaunului. Mi-ar face plăcere să vi le spun și vouă.

Un Crez Pentru Cei Care Au Sufert

I-am cerut lui Dumnezeu putere, ca să pot reuși

M-a făcut slab, ca să învăț să mă supun cu smerenie...

Am cerut sănătate, ca să pot face lucruri mari.

Mi s-a dat infirmitate, ca să pot face lucruri mai bune...

Am cerut bogății, ca să pot fi fericit.

Mi s-a dat sărăcie, ca să pot fi înțelept...

Am cerut putere, pentru ca oamenii să mă laude.

Mi s-a dat slăbiciune ca să simt nevoia de Dumnezeu...

Am cerut să primesc toate lucrurile bune din lume, ca să mă pot bucura de viață.

Mi s-a dat viață, ca să mă pot bucura de toate lucrurile...

Nu mi s-a dat nimic din ce am cerut - ci doar ce am sperat să primesc.

Aproape în ciuda mea, rugăciunile mele nerostite au primit un răspuns.

Sunt, printre oameni, cel mai binecuvântat!

Roy Campanella

EA A SALVAT 219 VIETI

Doamna Betty Tisdale este o eroină de mare clasă. Când războiul din Vietnam s-a încins în aprilie 1975, ea a știut că trebuie să-i salveze pe cei 400 de orfani care erau pe punctul de a fi aruncați în stradă. Adoptase deja cinci orfane vietnameze împreună cu fostul ei soț, medic pediatru, colonelul Patrick Tisdale, care era văduv și avea și el cinci copii.

Doctorul american Tom Dooley îi ajutase pe refugiați să scape de nordul comunist în 1954. Betty povestește: „Cred că Tom Dooley a fost cu adevărat un sfânt. Influența lui mi-a schimbat viața pe vecie”. Inspirată de cartea lui, ea și-a strâns toate economiile și a călătorit în Vietnam de 14 ori pentru a vizita și a lucra în spitalele și orfelinatele pe care le fondase el. În timp ce se afla în Saigon, s-a îndrăgostit de orfanii de la An Lac (Locul Fericit), condus de Vu Thi Ngai, o doamnă care a fost salvată de Betty în ziua în care a căzut Vietnamul, și s-a întors împreună cu ea în Georgia, pentru a locui cu Betty și cei zece copii ai ei.

Când Betty, care era genul de femeie care găsește soluții rapide la orice, și-a dat seama de nenorocirea care-i aștepta pe copii, s-a pus în mișcare în mare viteză. A chemat-o pe Madame Ngai și i-a zis: „Da! Voi veni, voi lua toți copiii cu mine și le voi găsi părinți adoptivi”. Nu știa cum o să facă asta. Știa doar că o s-o facă. Mai târziu, într-un film despre acest eveniment, „Copiii de la An Lac”, Shirley Jones a interpretat-o pe Betty.

În câteva clipe ea a început să mute munții din loc. A adunat banii necesari prin diverse mijloace, acceptând chiar și cupoane de asistență socială. Pur și simplu ea hotărâse să o facă și a făcut-o. „Mi-am imaginat toți acei copilași crescând în cămine creștinești în America, nu sub comunism”, povestește ea. Asta a fost lucrul care a motivat-o.

A plecat în Vietnam din Fort Benning, Georgia, într-o duminică, și a sosit într-o marți la Saigon, unde, în mod miraculos a trecut peste toate obstacolele și a reușit să obțină până sâmbătă un avion cu care să ia 400 de copii.

La scurt timp după sosirea ei, șeful Departamentului de Ajutor Social din Vietnam, Dr. Dan, a anunțat-o brusc că nu îi va aproba să ia cu ea decât copiii sub zece ani și numai dacă le prezintă certificatele de naștere. Repede și-a dat seama că orfanii erau norocoși numai pentru simplul fapt că erau în viață. Dar ei nu aveau certificate.

Betty s-a dus la spital la secția de pediatrie, a obținut 225 de certificate de naștere, a creat date de naștere, ora și locul pentru 219 nou-născuți și copii mai mari.

„N-aveam nici cea mai vagă idee, unde se năcuseră și ai cui erau. Dar degetele mele au avut grijă de asta. Certificatele de naștere reprezentau singura lor speranță

pentru a pleca de acolo în siguranță, către un viitor în libertate. Era atunci sau niciodată”.

Acum avea nevoie de un loc unde să ducă orfanii după ce aceștia erau evacuați. Adăpostul militar de la Fort Benning rezistase la toate insistențele ei, dar ea nu renunță. Oricât de mult a încercat Betty, n-a putut să ia legătura cu Generalul, așa că l-a sunat pe Secretarul de Stat, Bo Callway. Datoria lui era să nu răspundă apelurilor lui Betty, indiferent de urgența chestiunilor puse de ea. Totuși ea nu s-a dat bătută. Ajunsese prea departe ca să se mai oprească. Pentru că acesta era din Georgia, ea a sunat-o pe mama lui și i-a spus cum stau lucrurile. Betty a rugat-o din toată inima să intervină pe lângă fiul său. Peste noapte, Secretarul Stat i-a răspuns și a aranjat ca o școală din Fort Benning să fie folosită drept cămin intermediar pentru orfanii de la An Lac.

Dar Betty mai avea de rezolvat o problemă grea: cu ce mijloc de transport să-i scoată din țară. Când a ajuns în Saigon, s-a dus la Ambasadorul Graham Martin imediat și a pledat în interesul copiilor. A încercat să închirieze un avion Pan Am, dar firma Lloyd din Londra ridicase asigurarea la o sumă atât de mare, încât era imposibil să negociezi cu ei. Ambasadorul s-a oferit să o ajute dacă toate actele erau vizate de guvernul vietnamez. Dr. Dan a semnat ultimele hârtii practic în timp ce copii erau urcați în cele două avioane

Copiii erau subnutriți și bolnavi. Mulți dintre ei nu ieșiseră niciodată din orfelinat. Erau speriați. Betty recrutase soldați și echipajul de la ABC care să o ajute să-i îmbrace, să-i transporte și să-i hrănească. Nu vă puteți imagina cât de emoționați au fost acei voluntari în ziua aceea minunată de sâmbătă, când au ajutat 219 copii să ia drumul libertății. Toți au plâns de bucurie și mulțumire că au contribuit la eliberarea altora.

Închirierea unui avion din Filipine a fost o adevărată nebunie. Avionul liniilor aeriene United costa 21.000 de dolari. Dr. Tisdale a garantat plata lui din dragoste pentru acei copii. Dacă Betty ar fi avut mai mult timp, probabil că l-ar fi obținut pe gratis! Dar timpul a fost un factor decisiv, și au trebuit să se miște repede.

Fiecare copil a fost adoptat în mai puțin de o lună de la sosirea în America. Agenția Luterană Tressler din York, Pennsylvania, specializată în adopția copiilor handicapați, a găsit o familie pentru fiecare copil în parte.

Betty a dovedit încă o dată că poți face orice dacă îți iei inima în dinți și ceri, dacă nu accepți un refuz, ești perseverent și faci orice pentru a-ți realiza dorința.

Cum se zice că Dr. Tom Dooley a spus odată: „Oamenii simplii fac lucruri extraordinare”.

Jack Canfield și Mark V. Hansen

MĂ AJUȚI SAU NU ?

În 1989 un cutremur de 8,20 pe scara Richter aproape că înghițit Armenia, omorând peste 30.000 de oameni în mai puțin de patru minute.

În mijlocul dezastrului și al haosului, un tată și-a lăsat soția, care era în siguranță acasă, și s-a repezit înspre școala unde trebuia să fie fiul său, ca să descopere că locul era neted ca-n palmă.

După șocul traumatic inițial, și-a adus aminte de promisiunea făcută fiului său: „Indiferent ce s-ar întâmpla, voi fi întotdeauna lângă tine”. Ochii i s-au umplut de lacrimi. În timp ce se uita la mormanele de dărâmături care fuseseră odată școală, totul părea fără speranță, dar angajamentul luat în fața fiului său a fost mai tare.

Încercă să se concentreze și să-și aducă aminte drumul pe care-l făcea împreună cu fiul său în fiecare dimineață până în fața clasei. Amintindu-și că aceasta se afla în colțul din dreapta al clădirii, se repezi acolo și începu să sape prin dărâmături.

Între timp, alți părinți disperați sosiră cu inimile strânse și spunând doar: „Fiul meu!”, „Fiica mea!”. Alți părinți bine intenționați încercară să-l tragă de acolo, zicându-i:

„E prea târziu!”

„Sunt morți!”

„Nu mai poți face nimic!”

„Mergi acasă!”

„Haide, vino-ți în fire, nu se mai poate face nimic!”

„Nu faci altceva decât să-ți înrăutățești situația”.

Fiecărui părinte i-a răspuns cu o singură propoziție: „Mă ajuti sau nu?” Apoi continuă să sape după fiul său, ridicând piatră după Piatră.

Sosiră și pompierii și încercară să-l scoată dintre dărâmături, spunându-i: „Incendiile izbucnesc peste tot, iar o explozie poate surveni oricând. Ești în pericol. Avem noi grijă aici. Duceți-vă acasă!”. La care tatăl iubitor i-a răspuns: „Mă ajutați acum sau nu?”. Poliția veni și spuse: „Ești furios, îndurerat, dar totul e în zadar. Îi pui și pe ceilalți în pericol. Mergi acasă. Avem noi grijă!”. La care răspunsul lui veni: „Mă ajutați sau nu?”. Și nimeni n-a vrut să-l ajute.

Plin de curaj continuă de unul singur pentru că știa că trebuie să afle: „E fiul meu viu sau mort?”.

A săpat 8 ore...12 ore...24 ore...36 ore...apoi în ora a 38-a, dădu la o parte o grindă și auzi vocea fiului său. Îl strigă pe nume, „Armand”. Răspunsul veni imediat, „Tată?! Eu sunt, tati! Le-am spus eu celorlalți copii să nu-și facă griji. Le-am spus că,

dacă mai trăiești, mă vei salva și atunci îi vei salva și pe ei. Mi-ai promis că indiferent de ce s-ar întâmpla vei fi întodeauna alături de mine. Și te-ai ținut de promisiune, tati”.

„Cum e acolo jos, ce se întâmplă?” întrebă tatăl.

„Mai suntem doar 14 din 33. Suntem speriați, ne este foame și sete, dar suntem fericiți că ești aici. Când s-a prăbușit tavanul, s-a făcut un fel de pană ca un triunghi și așa am scăpat”.

„Hai, băiete, vino afară!”

„Nu, tată! Să iasă ceilalți mai întâi pentru că știu că o să mă scoți și pe mine. Știu că vei fi alături de mine, orice-ar fi!”

Mark V. Hansen

MĂCAR ÎNCĂ O DATĂ

Există un roman din secolul XIX a cărui acțiune este plasată într-un mic orașel galez, în care, în fiecare an, de 500 de ani încoace, locuitorii se adună la biserică în Ajunul Crăciunului și se roagă. Puțin înainte de miezul nopții, aprind lumânări și, cântând colinde și imnuri, merg pe un drum de țară vreo câteva mile până la o căsuță de piatră veche și abandonată. Acolo aranjează scena nașterii Domnului, cu tot ce trebuie: iesle, miei, etc. Apoi îngenunchează, și plini de pietate se roagă. Cântecul lor încălzesc puțin aerul tăios al lui Decembrie. Toată lumea din oraș care poate umbla este acolo.

Există o legendă în oraș, o credință conform căreia, dacă toți locuitorii sunt prezenți în Ajunul Crăciunului acolo, și dacă toți se roagă cu o credință sinceră, atunci și numai atunci, la miezul nopții, A Doua Venire a Lui Isus va avea loc chiar acolo. Și de 500 de ani tot vin lângă ruinele acelea de piatră și se roagă. Totuși, miracolul nu se întâmplase niciodată.

Unul dintre personajele principale din roman este întrebat:

„Crezi că se va coborî printre noi în Ajunul Crăciunului?”

„Nu”, răspuse el, dând din cap trist. „Nu cred”.

„Și atunci de ce te duci acolo în fiecare an?”

„Aa”, spuse el zâmbind, „dar dacă eram singurul care nu se afla acolo dacă s-ar fi întâmplat?”

Foarte puțină credință avea prietenul nostru, nu-i așa? Dar avea puțină și asta era important. Așa cum se spune în Noul Testament, avem nevoie de credință, chiar dacă este mică cât un bob de muștar, pentru a intra în Împărăția Cerurilor. Și câteodată, când lucrăm cu copiii cu probleme, cu tinerii expuși la risc, cu adolescenții furioși, ori cu parteneri, prieteni și clienți alcoolici, violenți sau deprimați... În aceste momente avem nevoie de puținul acela de credință care-l făcea pe eroul nostru din roman să se întoarcă la pietrele acelea, în fiecare an, în Ajunul Crăciunului. Măcar încă o dată.

Poate tocmai de data asta se va întâmpla minunea.

Câteodată suntem chemați să lucrăm cu niște oameni pe care ceilalți i-au abandonat fără speranță. Poate chiar am ajuns la concluzia că nu există nici o posibilitate de schimbare sau de creștere. Acesta este timpul în care, dacă putem găsi cea mai mică urmă de speranță, putem răsturna situația, putem obține o victorie mare sau mică, ori putem salva pe cineva care merita salvat. Te rog, prietene, mai du-te acolo măcar încă o dată.

EXISTĂ MĂREȚIE ORIUNDE ÎN JURUL TĂU - FOLOSEȘTE-O!

Sunt mulți oameni care ar putea fi campioni olimpici, și mă refer la Toți Americanii care n-au încercat niciodată. Aș estima cam la cinci milioane numărul celor care m-ar fi învins la săritura cu prăjina în anii în care am ieșit învingător, cel puțin cinci milioane. Bărbați care erau mai puternici, mai înalți și mai agili decât eram eu ar fi putut s-o facă, dar ei n-au ridicat niciodată o prăjină, n-au făcut niciodată cel mai mic efort să-și salte picioarele de pe pământ pentru a sări peste o bară.

Măreția este peste tot în jurul nostru. Este ușor să fii măreț pentru că oamenii măreți te vor ajuta. Ceea ce este extraordinar la toate convențiile la care mă duc este că cei mai buni în afacerea lor vor veni și-și vor împărtăși ideile, metodele și tehnica pe care o folosesc. Am văzut pe cei mai buni experți în vânzări cum își deschid inimile și îi învață pe cei mai tineri cum să facă. Ei nu țin numai pentru ei. Acest lucru l-am întâlnit și în sport.

Nu voi uita niciodată vremurile când încercam cu disperare să dobor recordul lui Dutch Warmer Dam. Eram cu aproape 30 cm sub recordul lui, așa că, într-o zi, i-am dat un telefon. I-am spus, Dutch, poți să mă ajuți? Se pare că stau întepenit la nivelul ăsta. Nu pot să sar mai sus”.

Mi-a răspuns, „Sigur că da, Bob, treci pe la mine și o să te ajut cu tot ce pot”. Am petrecut trei zile alături de maestru, cel mai bun săritor cu prăjina din lume. Timp de trei zile, Dutch m-a învățat tot ce știa el. Erau lucruri pe care le făceam greșit, iar el mi le-a corectat. Ca să nu mai lungim vorba, am reușit să sar mai sus cu 20 cm. Tipul acesta minunat îmi dăduse tot ce avea el. Am descoperit că eroii și campionii sportivi îți oferă de bunăvoie toate aceste cunoștințe, pentru a putea deveni la rândul tău un campion mare.

John Wooden, marele antrenor de baschet de la UCLA, are o filosofie care spune că în fiecare zi trebuie să ajute pe cineva care nu va putea niciodată să-l recompenseze pentru acest ajutor. Aceasta este obligația lui.

În timp ce își făcea lucrarea lui de masterat despre cercetași și fotbalul defensiv, George Allen a scris un chestionar de vreo 30 de pagini pe care le-a trimis celor mai mari antrenori din țară. 85 la sută au dat răspunsuri complete.

Oamenilor mari le place să împartă ce știu și cu alții, altfel Allen n-ar fi devenit niciodată unul din cei mai buni antrenori din lume. Maștrii îți vor spune secretele lor. Caută-i, sună-i la telefon sau cumpără-le cărțile. Mergi acolo unde merg și ei, stai în preajma lor și discută cu ei. E ușor să ajungi cel mai bun atunci când te afli în preajma celor mai buni.

Bob Richards
Atlet Olympic

7. ÎNȚELEPCIUNEA ECLECTICĂ

*V*iața aceasta este un test.

E doar un test.

Dacă ar fi fost viață adevărată

Ai fi primit

Mai multe instrucțiuni despre

Unde să mergi și ce să faci!

Găsită pe un avizier

BATEM PALMA ACUM!

Când Marita avea 13 ani, era epoca tricourilor largi și a blugilor tociți. Deși crescusem în perioada Crizei și nu aveam bani de haine, niciodată nu mă îmbrăcasem atât de sărăcăcios. Într-o zi, am văzut-o afară pe stradă cum freacă tivul blugilor ei noi cu noroi și pietre. Rămăsesem cu gura căscată la vederea unui astfel de sacrilegiu: să distrugi o pereche de pantaloni nou-nouți, de-abia cumpărați. M-am repezit afară ca s-o cert. Ea continua să-și distrugă blugii în timp ce eu îi dădeam înainte cu romanul meu siropos despre o copilărie plină de lipsuri. Când mi-am dat seama că nu voi vedea din partea ei nici cea mai mică lacrimă, am întrebat-o de ce-și strica în halul ăla blugii. Mi-a răspuns fără să se uite-n sus: „Nu se poartă blugi noi”.

„De ce nu?”

„Pentru că nu se poartă, așa că îi fac să arate vechi”. Ce lipsă totală de logică! Ce modă o fi fost aia care să strice hainele noi?

În fiecare dimineață în timp ce pleca la școală mă uitam la ea și oftam, „în ce hal arată fiica mea”. Iat-o îmbrăcată cu tricoul vechi al tatălui ei, cu pete și dâre de vopsea albastră. Tricoul ăla îl foloseai mai degrabă să ștergi praful cu el, mă gândeam eu. Și blugii ăia - atât de sugrumați, încât mă temeam ca dacă respira mai adânc o să-i plesnească. Cum naiba puteau să meargă cu ei? Erau așa de strănși că de-abia te puteai mișca. Turul tocit, cu ajutorul pietrelor bineînțele, avea ațe care îi atârnav în spate în timp ce mergea.

Într-o zi, după ce plecase la școală, s-a întâmplat ceva de parcă Dumnezeu mi-a atras atenția și mi-a spus: „Îți dai seama care sunt ultimele cuvinte pe care i le spui Maritei în fiecare dimineață? ‘în ce hal arată fiica mea’. Când ajunge la școală și prietenii ei vorbesc despre mamele lor demodate care se plâng tot timpul, și ea va avea partea ei constantă de contribuție la aceste discuții. Te-ai uitat vreodată și la celelalte fete din liceu? De ce nu arunci o privire?”.

M-am dus cu mașina s-o iau de la școală și am observat că multe dintre celelalte fete arătau chiar mai rău. În drum casă i-am spus că îmi dădeam seama că fusesem prea dură în ceea ce privește blugii ei. I-am oferit un compromis: „De acum înainte poți purta ce vrei la școală și când ieși cu prietenii tăi, și promit că n-o să te mai bat la cap”.

„Asta da ușurare!”.

„Dar când mergi cu mine la biserică, la cumpărături sau la prietenii noștri, mi-ar plăcea să te îmbraci în ceva ce știi că-mi place, fără să mai trebuiască să-ți spun eu.”

Atunci ea reflectă.

Apoi am adăugat, „Asta înseamnă că 95 la sută din timp te îmbraci cum vrei tu, iar 5 la sută cum vreau eu. Ce zici?”

I s-a aprins o luminiță în ochi în timp ce mi-a luat mâna și mi-a scuturat-o. „Mamă, batem palma acum!”

Din acel moment îmi luam un „La Revedere” fericit de la fata mea în fiecare dimineață și nu mai îmi pasă de hainele ei. Când ieșea în oraș cu mine, se îmbrăca potrivit fără nici un fel de discuție. Doar bătusem palma!

Florence Littauer

FĂ-ȚI TIMP CA SĂ VEZI CU ADEVĂRAT

Cu toții am auzit expresia: „Amintiți-vă să vă opriți și să mirosiți trandafirii”. Dar, cât de des ne facem timp în viețile noastre agitate să observăm lumea din jurul nostru? Prea mult timp rămânem prizonierii orarului nostru încărcat, gândurilor noastre focalizate pe următoarele întâlniri, prizonierii traficului și ai vieții în general, pentru a mai realiza că mai sunt și alți oameni pe lângă noi.

Sunt tot atât de vinovat ca și ceilalți că trec prin lume astfel, și în mod special când merg cu mașina pe străzile supraaglomerate ale Californiei. Cu puțin timp în urmă, am fost martorul unui eveniment care mi-a arătat că a fi prins într-o lume așa de mică înseamnă să treci cu vederea marea panoramă a lumii înconjurătoare.

Mă îndreptam către o întâlnire de afaceri și, ca de obicei, îmi alcătuiam discursul în minte. Am ajuns la o intersecție foarte aglomerată unde semaforul tocmai se făcuse roșu. „Ei bine”, mi-am spus, „Pot să trec repede și de următorul dacă trec de asta primul”.

Mintea și mașina mea erau pe pilot automat, gata să se avânte, când brusc transa în care picasem s-a împrăștiat la vederea unei imagini de neuitat. Un cuplu tânăr, amândoi orbi, traversau intersecția aceea aglomerată, ținându-se unul de altul, printre mașini care claxonau din toate părțile. Bărbatul ținea de mână un băiețel, în timp ce femeia ținea strâns la piept un sugar. Fiecare avea un băț alb, cu care pipăiau în fața lor, încercând să treacă de obstacole.

La început m-au emoționat. Ei treceau peste unul dintre cele mai oribile handicapuri - credeam eu - a fi nevăzător. „Ce îngrozitor să fii orb!”, mă gândeam. Repede gândurile mele au fost întrerupte de oroarea de a vedea cum cuplul, în loc să o ia pe zebra, a luat-o pe diagonală, chiar înspre mijlocul intersecției. Fără să-și dea seama de pericolul în care se aflau, ei se îndreptau chiar spre punctul unde se întâlnesc mașinile. Mi-era teamă pentru că nu știam dacă ceilalți șoferi își dau seama ce se întâmplă.

În timp ce priveam de pe prima linie de unde urma să iau startul curând, am văzut petrecându-se un miracol. În acele momente toate mașinile din toate direcțiile s-au oprit. N-am auzit nici o roată scârțâind sau vreun claxon nerăbdător. Nimeni n-a strigat: „Dați-vă la o parte!”. Totul înghetase, iar timpul părea să se fi oprit pentru ca această familie să poată traversa.

Uimit, m-am uitat la mașinile din jurul meu să verific dacă și ele vedeau același lucru. Am observat că atenția tuturor era atrasă de tânărul cuplu. Brusc șoferul din dreapta mea a reacționat. Scoțându-și capul pe fereastră, a început să strige, „La dreapta. Luați-o la dreapta!”. Alții l-au urmat imediat, urlând în cor „La dreapta!”.

Nescăpând nici un moment, cuplul făcu traseul conform instrucțiunilor primite. Având încredere în bastoanele lor albe și în strigătele cetățenilor îngrijorați, au reușit să ajungă pe partea cealaltă a străzii. Când au urcat pe trotuar un lucru m-a impresionat din nou mult: se țineau tot de braț.

Pe de altă parte eram uimit de expresiile liniștite de pe chipurile lor și m-am gândit că habar n-aveau ce se întâmplă în jurul lor. Totuși, imediat am simțit un oftat general de ușurare al celor care opriseră la intersecție.

În timp ce aruncam o privire la mașinile în jurul meu, un șofer din dreapta mea a început să mormăie, „Mamă, ai văzut asta?!”. Cel din stânga mi-a zis „Nu-mi vine să cred!”. Cred că noi toți fuseserăm emoționați de ce se întâmplase. Iată cum, pentru câteva momente niște ființe umane au uitat de egoism și au ieșit puțin din carcasa rece pentru a ajuta niște oameni la nevoie.

De multe ori am reflectat la ce văzusem și am învățat foarte multe din acele momente. Primul lucru ar fi: „Încetinește și miroase trandafirii”. (Ceva ce rareori făcusem până atunci.) Faceți-vă timp să aruncați o privire în jurul vostru și să vedeți cu adevărat ce se întâmplă în fața voastră chiar acum. Faceți asta și veți realiza că doar acest moment contează, și mai important de-atât, acest moment vă face să vedeți ce contează cu adevărat în viață.

A doua lecție pe care am învățat-o, este că țelurile pe care ni le fixăm pot fi atinse prin credința în noi, încredere în ceilalți, în ciudă obstacolelor ce par imposibil de trecut.

Scopul cuplului orb era să ajungă întregi de cealaltă parte a drumului. Obstacolele lor au fost opt rânduri de mașini care se pregăteau să vină înspre ei. Totuși, fără panică sau îndoială, ei au mers înainte până și-au atins ținta.

Și noi putem merge înainte către țelurile noastre, dând la o parte obstacolele care ne stau în cale. Trebuie doar să avem încredere în intuiția noastră și să acceptăm sfaturile celor mai înțelepți.

În ultimul rând, am învățat să apreciez cu adevărat darul meu de a vedea în interior, un dar pe care nu l-am prețuit multă vreme. Vă puteți imagina cât de diferită ar fi lumea fără vedere? Imaginați-vă, pentru o clipă, că sunteți în mijlocul unei intersecții și nu vedeți nimic. Cât de des uităm darurile simple pe care ni le-a făcut viața!

Am plecat din intersecția aceea aglomerată cu o mai mare înțelegere a vieții și o mai mare compasiune față de alții. De atunci am luat hotărârea să văd viața așa cum este în fiecare zi și să-mi folosesc darurile date de Dumnezeu pentru a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși.

Faceți-vă o favoare în timp ce treceți prin viață: Încetiniți și vedeți pe îndelete viața așa cum este. Petreceți un minut chiar acum, acolo unde sunteți, și uitați-vă în jurul vostru. Altfel ați putea pierde ceva minunat.

J. Michael Thomas

DACĂ AR FI SĂ MAI TRĂIESC O DATĂ

Interviurile cu cei în vârstă și cu cei bolnavi în ultim stadiu arată că oamenii nu regretă ce au făcut, ci ceea ce nu au apucat să facă.

Aș îndrăzni să fac mai multe greșeli data viitoare.

M-aș relaxa. Aș face exerciții.

Aș fi mai nebun decât am fost acum.

Aș lua mai puține lucruri în serios.

Aș profita de mai multe șanse.

Aș face mai multe călătorii.

Aș urca pe mai mulți munți și aș înota în mai multe râuri.

Aș mânca, mai multă înghețată și mai puțină fasole.

Poate că aș intra în mai multe încurcături, dar n-ar mai exista atâtea în mintea mea.

Știți, sunt una din acele persoane care trăiește sănătos și rațional ceas de ceas și zi de zi.

Ah, am avut și eu clipele mele fericite și dacă ar fi să iau totul de la capăt, aș căuta să trăiesc mai multe clipe de-astea.

De fapt, n-aș vrea altceva decât clipe una după alta, în loc să trăiesc atâția ani înaintea fiecărei zile.

Am fost una dintre acelea care nu pleca nicăieri fără termometru, o sticlă de apă fierbinte, un tren și o parașută.

Dacă ar fi să mai trăiesc o dată, mi-aș lua mai puține cu mine de data asta.

Dacă ar fi s-o iau de la capăt, aș merge în picioarele goale de când începe primăvara și până toamna târziu.

Aș merge la mai multe petreceri.

M-aș da în călușei de mai multe ori.

Aș culege mai multe margarete.

Nadine Stair (85 de ani)

DOI CĂLUGĂRI

Doi călugări aflați în pelerinaj ajunseră la vadul unui râu. Aici văzură o fată îmbrăcată frumos, care se vedea clar că nu știe ce să facă, pentru că râul era foarte adânc și nu vroia să-și ude hainele. Fără să stea prea mult pe gânduri, unul dintre călugări o luă în spate, o traversă râul și o puse pe pământ uscat de partea cealaltă a apei.

Apoi călugării își continuă drumul. După vreo oră, celălalt călugăr începu să se plângă, „Desigur, nu e corect să atingi o femeie; încalci poruncile dacă ai contact apropiat cu o femeie. Cum ai putut să faci așa un păcat?”.

Călugărul care o cărase în spate pe fată își continuă drumul tăcut, dar în final remarcă, „Eu am lăsat-o din spate acum o oră, tu de ce o mai porți încă?”.

Irmgard Schloegl
Înțelepciunea maestrilor Zen

SACHI

Curând după ce se născu fratele ei, micuța Sachi începu să le ceară părinților s-o lase singură cu micuțul copilaș. Ei se temeau că, așa cum sunt majoritatea copiilor de patru ani, s-ar putea simți geloasă și l-ar lovi sau zgâlțâi, așa că au refuzat-o.

Dar ea nu arăta nici un semn de gelozie. Trata copilașul cu blândețe și dorința de a rămâne singură cu el devenea din ce în ce mai stringentă. Așa că s-au hotărât s-o lase.

Încântată, intră în camera copilului și închise ușa, dar nu de tot suficient ca părinții ei curioși să zărească ceva și să tragă cu urechea. Au văzut-o pe micuța Sachi cum se îndreaptă liniștită către frățiorul ei, își puse fața alături de a lui și îi spuse încet, „Bebe mic, spune-mi și mie cum mai arată Dumnezeu. Eu încep să uit”.

Dan Millman

DARUL DELFINULUI

Mă afluam singură în apă la o adâncime de 12 metri. Știam că n-ar fi trebuit să plec neînsoțită, dar eram o bună înotătoare și mi-am asumat riscul. Nu erau curenți puternici, iar apa era atât de caldă, limpede și incitantă. Când mi s-a pus cârcelel, mi-am dat seama într-o clipă ce prostie făcusem. Nu eram prea alarmată, dar foarte repede m-au luat și niște crampe în stomac. Am încercat să-mi desfac centura de la brâu, dar durerea era atât de mare încât n-am putut să desfac catarama. Mă scufundam și teama mă cuprindea, incapabilă să mai fac vreo mișcare. Mă uitam la ceas și știam că mai aveam puțin timp până când rezevorul meu va rămâne fără aer. Am încercat să-mi masez abdomenul. Din cauza costumului prea strâmt nu puteam să apuc mușchiul care avea cârcei.

Mă gândeam,,Nu se poate una ca asta! Mai am multe de făcut”. Nu puteam să mor așa fără ca nimeni să știe ce s-a întâmplat cu mine. Am început să strig în închipuire, „Cineva, ceva, să mă ajute!”.

Nu eram pregătită pentru ce se întâmpla. Bruscu am simțit ceva care mi se băgă la subraț. „Vai, Doamne, nu, rechini!” Eram disperată și îngrozită. Dar brațul meu era ridicat cu putere. În câmpul meu vizual apărură un ochi - cel mai minunat ochi pe care mi-l pot imagina. Pot să jur că zâmbea. Era ochiul unui delfin mare. Uitându-mă la el am știut că sunt în siguranță.

Mă ducea în sus din ce în ce mai repede, în timp ce eu mă țineam de aripioara lui dorsală. M-am relaxat în această îmbrățișare, simțindu-mă eliberată. Animalul acela îmi transmitea siguranță, și mă vindeca în drumul nostru spre suprafața apei. Crampele de la stomac încetaseră, mă relaxasem și simțeam cu putere că mă vindecă. După ce am ajuns la suprafață, am mers așa împreună până la mal. Apa era atât de mică acolo, încât mi-a fost teamă pentru el și l-am împins unde era mai adânc, dar el stătea și mă privea ca și când el ar fi vrut să vadă dacă sunt bine.

Parcă eram în altă lume. Mi-am scos tubul de oxigen, mi-am dat costumul jos, și în pielea goală m-am întors în ocean la delfinul meu. Mă simțeam ușoară, liberă, plină de viață și tot ce doream era să mă bucur de soare și aer în libertate. Delfinul m-a luat din nou cu el și ne-am jucat mult timp împreună. În depărtare, frații lui îl așteptau.

După un timp m-a adus înapoi la mal. Eram obosită, aproape leșinată, dar el s-a asigurat încă o dată că am ajuns acolo unde apa era mică. Apoi s-a întors pe o parte și m-a privit din nou cu ochiul lui blând. Am stat așa câteva secunde care părură ore, aproape ca în transă, cu un șirag de gânduri trecând peste mine. A scos un singur sunet și a plecat să se alăture celorlalți. Și s-au dus cu toții.

ATINGEREA MÂINII DE MAESTRU

Strigând și lovind cu ciocănelul de lemn, licitatorul
Se gândi că nu prea merită efortul
Să-și piardă timpul cu vechea vioară,
Dar continua s-o țină în brațe zâmbind.
„Ce licitez eu, oameni buni”, striga el,
„Hai, care este primul?”
„Un dolar, un dolar, apoi doi. Doar doi?”
„Doi dolari, dar care dă trei?”
„Trei dolari, o dată; trei dolari, de două ori”;
„Mergem spre trei”... Dar nu,
Din fundul camerei, un bărbat cu părul cărunt
Veni în față și luă arcușul,
Apoi, ștergând praful de pe vechea vioară,
Și întinzându-i corzile slăbite,
Cântă o melodie dulce și pură
Așa cum numai îngerii cântă.

Melodia se opri, iar licitatorul
Cu o voce înceată și joasă,
Spuse: Cât licitez eu, oameni buni pentru vioara veche
Și o ridică împreună cu arcușul.
„O mie de dolari, care dă două?”
„Două mii! Care dă trei?”
„Trei mii o dată; trei mii de două ori;
Și gata s-a adjudecat”, mai spuse el.
Oamenii se veseliră, dar unii au strigat:
„Noi nu prea înțelegem”.
„Ce i-a schimbat valoarea?” Dulce veni și replica:
„Atingerea mâinii de maestru”.
Și uite așa și omul cu viața dezacordată,
Lovit și împovărat de păcat,
Este scos ieftin la licitație în fața mulțimii necugetate,
Precum vioara de care am vorbit.
O „mizerie de vase”, un pahar de vin;
Un joc - și el merge mai departe.

Se duce „o dată” și de „două ori”,
Se duce și este aproape dus.
Dar vine Maestrul și mulțimea cea proastă
N-o să înțeleagă niciodată
Cât face un suflet și ce mult a însemnat
Atingerea divină a Maestrului.

Myra B. Welch